

Giới thiệu Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!

Là một cô gái thể kỷ 21 với tài trí tuyệt đỉnh, Hạ Vũ những tưởng cô sẽ sống vui vẻ sung sướng cho đến cuối đời.

Chẳng hiểu trời xui ma khiến thế nào, cô lại xuyên vào cuốn sách mà cô đọc tối qua! Trời ơi, ta ăn ở cũng tốt mà???

Mà xuyên thì cũng thôi, lại xuyên trúng nhân vật nữ phụ xui xẻo chết thảm nhất truyện!!

Không sao! Không sao! Với đầu óc của cô, vấn đề này rất đơn giản! Chỉ cần tránh xa nam nữ chủ, càng xa càng tốt, chắc chắn sẽ không sao...

Có cái gì đó không đúng lắm...

Sao cô càng tránh bọn họ lại càng bám lấy cô vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên rồi!?

Vài tia sáng xuyên qua cửa kính rơi xuống chiếc giường nơi có một cô gái đang nằm ngủ. Ánh sáng làm cô chói mắt. Khẽ nhú mồm, cô mở mắt.

- Ừm... Sáng rồi sao??

1

2

3

- Aaaaaaaaaaaaa! - tiếng hét thất thanh của cô gái làm cả căn phòng rung chuyển.

Vâng, chủ nhân của tiếng hét này chính là Hạ Vũ. Cô còn đang đờ đẫn chưa định thần lại được. Cô đang ở đâu đây?! Không phải chứ, rõ ràng cô đang ngủ trên chiếc giường thân yêu cơ mà. Thế quái nào cô lại ở trong căn phòng này?? Đừng nói cô bị bắt cóc nhé. Rõ ràng cô thiết lập hệ thống an ninh cẩn mật rồi cơ mà?? Không đúng. Căn phòng này quá sang trọng đi. Làm sao bọn bắt cóc lại đưa cô đến đây được chứ.

Hạ Vũ đưa mắt nhìn khắp căn phòng. Căn phòng với tông màu chủ đạo là màu kem trông khá sáng sủa. Cô đang ngồi trên chiếc giường kingsize có cùng tông màu với căn phòng. Cạnh giường có một tủ lớn đủ mọi loại gấu bông. Gấu bông?? Nói vậy, chủ căn phòng này là con gái á??

"Cạch"

Hạ Vũ đang đắm chìm trong suy nghĩ nghe tiếng động không khỏi giật mình quay lại.

- Vũ nhi! Vừa rồi có chuyện gì? Ta nghe thấy tiếng hét của con. Có chuyện gì? Con thấy không khoẻ sao?? Nói mẹ nghe. - người phụ nữ đó lại gần chỗ cô, đưa tay kiểm tra khắp người cô, trông thực lo lắng.

Phải. Cô đang rất không khoẻ đây. Vì lí do gì cô xuất hiện ở đây và vì sao người phụ nữ này là mẹ cô vậy??

Không đề cho cô kịp tiêu hoá vấn đề, một người đàn ông trung niên cũng hỏi hã bước vào phòng.

- Phương nhi, Vũ nhi sao vậy?!

- Tuấn! Em cũng không biết, em chỉ vừa lên đây.

Khoan! Tuấn? Phương nhi? Vũ nhi? Đây không phải là các nhân vật trong cuốn truyện cô đọc tối qua sao? Nói vậy, cô xuyên không rồi á?! Thiên a! Ta làm cái gì nên tội để mà gặp phải chuyện này vậy?! Huhu, đã vậy còn xuyên vào vai nữ phụ chết thảm nhất truyện nữa chứ!

- Vũ nhi, con sao vậy?

Thôi kệ, tính kế xoay xở dần dần vậy.

- Mẹ con không sao. Chỉ là ác mộng thôi. - Hạ Vũ nhìn người phụ nữ mỉm cười yếu ớt.

- Thì ra là ác mộng. Không sao là tốt rồi. Cũng sáng rồi, con xuống dùng bữa với ba mẹ không?

- Dạ được. Con sẽ xuống ngay.

Cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. Nhìn vào gương cô gắng lắm mới không ngất. Gì chứ, trước mặt cô là mỹ nữ! Đại mỹ nữ đó nha!

Mái tóc đỏ rực gọn sóng dài chấm lưng. Đôi mắt nâu nhàn nhạt to tròn, đầy nước, ẩn hiện dưới hàng mi cong vút. Chiếc mũi nhỏ xinh. Đôi môi anh đào chúm chím, mọng nước như muốn mời người ta cắn một cái. Thân hình chuẩn 3 vòng nha. To chỗ cần to, nhỏ chỗ cần nhỏ. Thực sự là không thua kém gì các siêu mẫu đâu. Hạ Vũ tự hỏi, bà tác giả nghĩ gì khi cho nữ phụ đẹp đến mức hại nước hại dân thế này vậy?!

Ừm đúng rồi. Trong truyện nữ phụ cũng vì đẹp hơn nữ chính nên kiều ngạo, lại háo sắc, ghen tị với đàn hậu cung của nữ chính nên mới đối đầu với nữ chính. Cô nghĩ ra đủ mọi chiêu trò câu dẫn các nam chủ rồi hại nữ chính. Kết quả bị cả đàn hậu cung nữ chính hại cho sống không bằng chết: thân bị cưỡng hiếp tập thể đến thân tàn ma dại, gia đình thì phá sản, không còn nơi nào để đi. Hừ, ngu ngốc! Chỉ là vì một đám đàn ông không ra gì mà phải sống không bằng chết liệu có đáng không?

Cô cố gắng lục lại các kí ức còn sót lại của thân thể này. Xem ra nữ chính cũng chỉ là Bạch liên hoa mà thôi. Hai người vốn là bạn thân, vì nảy sinh tình cảm với hôn phu của cô là Hoàng Thiên mà bày mưu hãm hại cô. Làm cho tên kia nghĩ cô sống buông thả, không câu nệ sẵn sàng ngã vào vòng tay của bất cứ thằng đàn ông nào mà từ hôn với cô. Hừ, cùng một đám não ngắn với nhau cả. Gì chứ. Nghĩ cô ngu ngốc, nhu nhược đến vậy sao. Nhảm to rồi.

Hạ Vũ cười lạnh. Thôi thì kệ. Thời gian này chắc là khoảng thời gian mà Hạ Vũ cô mới bị từ hôn xong. Vậy đi, từ hôn xong rồi cô cũng chẳng bận tâm nữa. Tránh nam nữ chính càng xa càng tốt. Từ bây giờ thân thể này là của cô cho nên cô sẽ không để mình phải chết thảm như trong truyện. Hạ Vũ cô rất thông minh, chắc chắn không mù quáng lao đầu vào chỗ chết như nguyên chủ.

- Hạ Vũ à, cô yên tâm, chắc chắn chúng ta sẽ sống, sống tốt là đằng khác. Tôi sẽ không để cô phải chịu thiệt thòi đâu.

Dứt lời lòng cô như gỡ bỏ được tảng đá nặng vậy. Cô thở phào nhẹ nhõm. Ừ, tôi sẽ chăm sóc cả gia đình cô nữa. Nhất định tôi sẽ bảo vệ được họ.

Hạ Vũ xoay người mở tủ quần áo. Cái quái gì đây? Nguyên chủ à, phong cách của cô táo bạo thật đấy! Mặc mấy bộ này lên người không biết là có đủ che thân không đây! Gì chứ, bộ thì hở lưng, bộ thì xẻ ngực sâu hết cỡ, bộ thì ngắn cùn cùn, bộ thì mỏng tang... Bối tung tủ đồ lên rồi cô cũng tìm được một cái váy màu đen dài đến gần gối. Phần eo có thêm một chiếc nơ đỏ phía sau tạo nên vẻ sáng trọng nữ tính. Cô kẹp gọn mái tóc đỏ lại chỉ để rũ xuống một ít ở phần mai. Thoa một ít son dưỡng lên môi. Mím cười nhìn mỹ nhân trong gương cô thấy rất hài lòng. Xong việc, cô bước xuống nhà dùng bữa với ba mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thay đổi

Hạ Vũ bước xuống tầng, một người đàn ông tuổi tầm khoảng 50 đang chỉ đạo những người khác làm việc. Nếu cô không lầm thì đây là Vu quản gia thì phải. Thấy cô đi xuống, ông cúi chào ôn tồn nói:

- Tiểu thư, lão gia và phu nhân đang đợi người ở trong phòng ăn. À còn nữa, thiếu gia nói hôm nay sẽ về.

- Phong ca? Được rồi. Cảm ơn ông.

Phòng ăn sang trọng với nét thanh lịch của phương Tây. Giữa phòng là một chiếc bàn tròn có trải khăn phẳng phiu. Phía trên còn có một chiếc đèn chùm rủ xuống. Ở đó, một người đàn ông đang nhâm nhi tách cà phê đọc báo. Bên cạnh ông là một người phụ nữ đang loay hoay cắt miếng thịt xông khói trong đĩa của ông. Khung cảnh này thực làm người ta ghen tị chết đi được.

Hạ Tuấn nhìn con gái ở cửa phòng ăn vội vã tay cười niềm nở:

- Vũ nhi, lại dùng bữa.

Trong truyện, Hạ Tuấn là một người lạnh lùng tàn nhẫn, duy chỉ có gia đình là ông luôn trân trọng hết mực. Cô ấn tượng nhất ở điểm này. Là chủ tịch của Hạ thị, ông phải lo làm sao phát triển được công ty nhưng vẫn không bao giờ bỏ bê gia đình. Đây là người đàn ông mẫu mực của năm=)))

- Ba, mẹ, con muốn mua sắm một chút. - Hạ Vũ nhìn chằm chằm vào đĩa của mình và nói. - Còn nữa, quần áo trong phòng con thanh lí hết đi.

Phương thị nhìn con gái, trong lòng thoáng lên tia kinh ngạc. Con gái bà mới mua đồng quần áo này chưa đầy 1 tuần mà. Tuy rằng con bé ăn chơi nhưng không đến mức tiêu xài hoang phí như lần này.

- Vũ nhi con không thích sao?

- Vâng. Đó không hợp với sở thích của con.

Câu nói này như giáng thẳng một đòn vào tâm lý của Hạ lão gia và Hạ phu nhân. Hạ Vũ biết được điều đó, cô bồi thêm một câu:

- Ba à, ba yên tâm. Sau này con sẽ giúp ba tiếp quản công ty. Không thể để người ta nhìn vào con rồi nói Hạ gia ta không có quy củ. Con biết trước giờ toàn phải để ba mẹ dọn dẹp hậu quả con gây nên. Nhưng mà giờ con sẽ cố gắng thay đổi. Không làm cho ba mẹ thất vọng nữa.

Hạ lão gia nghe được những lời này xúc động muốn khóc. Có lẽ nào con gái ông đã thay đổi thật rồi sao?? Có lẽ việc từ hôn với Hoàng gia đã khiến con bé suy nghĩ lại. Vậy cũng tốt.

- Được, được. Vậy để ta chuyển tiền vào tài khoản của con.

đdxwsssssszzz sẽ

- Vũ nhi để ta kêu Phong nhi đưa con đi. - Hạ phu nhân xoa đầu cô, cười nói.

- Mẹ, không cần đâu. Bảo Phong ca khi nào về qua TTTM đón con là được. Con đi mua sắm sẽ lâu lắm đấy.

Hạ Tuấn nhấp một ngụm cafe, gật gù đồng ý. Con bé muốn sao cũng được, miễn là nó thấy thoải mái.

~~TTTM K

~

Đây là TTTM lớn nhất cả nước đây sao? Lớn thật đó nha. Hạ Vũ nhìn tòa nhà to lớn mà không khỏi kinh ngạc. So với tòa nhà chính phủ nơi cô từng sống, TTTM này chỉ có hơn chứ không có kém.

Được rồi, giờ phải bắt đầu chiến dịch thay đổi từ đầu đến chân cho thân thể này thôi!

Hạ Vũ vừa bước vào đã trở thành tâm điểm chú ý của nhiều người. Bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ có, ghen tị có, khao khát có... đều đổ dồn hết người cô.

- Nhìn cô gái tóc đỏ kia kìa! Trông cô ấy như ca sĩ ấy, hay là diễn viên nổi tiếng nào vậy ta? - người A

- Không biết cô ấy có người yêu chưa nhỉ? - người B

- Nhìn trẻ quá. Là học sinh đúng không? - người C

- Hừ, trông lẳng lơ đến vậy cơ mà! - người D

.....

Hạ Vũ hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời xì xào bàn tán về mình. Kệ họ. Rảnh rồi đi bàn tán về người khác thì kệ. Họ nói họ nghe, mỗi thì im, chẳng liên quan gì tới cô cả. Nghĩ vậy, Hạ Vũ hướng thẳng tiệm làm đầu mà đi vào.

Cô rất muốn thấy lại mái tóc của mình kiếp trước. Mái tóc nâu hạt dẻ ngang vai, phần đuôi xoắn chữ C, phần mái lưa thưa vài sợi rủ xuống. Cô rất lười tạo kiểu tóc. Vì vậy, kiểu tóc này dễ dàng phổ biến. Vừa đẹp lại vừa tiện lợi, một công đôi việc, chẳng phải cô rất nhân sao.

Thay đổi kiểu tóc xong cô bắt đầu đi mua đồ. Nói thật, Hạ Vũ cô phớt đời cực kì hợp đấy nha. Xem nào, nguyên chủ mới 18 tuổi thôi mà, kiếp trước cô cũng mới 20. Khoảng cách không xa là mấy.

Trong cửa hàng, cô chọn một cái áo hoodie cùng một chiếc quần leggings đều màu đen, chân đi đôi giày nike trắng, phối cùng cái balo vans trắng đen. Trông cô vừa cá tính lại không mất đi vẻ quyến rũ. Thay xong quần áo, cô mới ung dung đi ra thở sức mua sắm!

- Chà, lần này mua đồ không cần nhìn giá. Cứ chơi xả láng thôi!!! Let's go!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trái đất cũng thật tròn

Hạ Vũ chạy ngược chạy xuôi, thoảng chốc trên tay đã không dưới 10 túi đồ. Cô mua đủ mọi loại quần áo, giày dép, túi xách... Cô đã trót thanh lý toàn bộ đồ trong tủ rồi, vậy nên mua quá tay chút cũng không sao đâu nhỉ.

Đập vào mắt cô bây giờ là một cửa hàng máy tính. Hạ Vũ cô kiếp trước là một thần đồng công nghệ, không ai không biết. Bây giờ cô lại có thể tiếp tục đam mê với những con số nhị phân, đại gì mà không mua chứ.

Cô chọn một chiếc Macbook Pro với màn hình Retina. Nó đắt hơn 300 USD so với Macbook Air mặc dù kích thước của chúng giống nhau, màn hình 13-inch. Bù lại, Pro có bộ xử lý nhanh hơn, màn hình sắc nét hơn và thêm một số cổng kết nối mới như cổng Thunderbolt và cổng HDMI.

MacBook Pro mới được trang bị trackpad cảm ứng Force Touch mới nhất của Apple, cho nhiều tác vụ khác nhau tùy mức lực chạm của người dùng thay vì 1 mức chạm như trước đây.

- Hoàn hảo! - Hạ Vũ hài lòng nhìn những thứ mà cô mua được.

Đi qua gian hàng bày bán đồ trang sức, Hạ Vũ nhìn thấy một chiếc lắc tay bằng bạc, có trang trí bằng những viên saphire được gọt đẽo thành hình trăng lưỡi liềm và những ngôi sao nhỏ. Trông đơn giản vậy thôi nhưng nếu phối cùng một chiếc đầm xanh trễ eo đơn giản sẽ trở thành điểm nhấn tôn lên vẻ đẹp của cả bộ đồ.

- Tiểu thư, đây là chiếc lắc tay trong bộ sản phẩm mới nhất của công ty chúng tôi. Cô xem, bộ sản phẩm mới này mang hơi hướng giản dị nhưng thanh lịch. Là trào lưu của năm nay đó. - Một nhân viên giới thiệu.

- Lấy cho tôi chiếc lắc tay này thôi.

Người nhân viên đó còn chưa kịp lấy hàng cho Hạ Vũ thì đằng sau đã có tiếng cất lên:

- Thiên! Em muốn chiếc lắc tay đó.

Giọng nói trong như ngọc này... Ha, chẳng phải là nữ chính sao.

- Được, lấy cho tôi chiếc lắc tay ấy.

- Thưa chủ tịch... - Cô nhân viên nhìn Hạ Vũ bằng ánh mắt áy náy.

Số làm nhân viên khổ vậy đây, lời cấp trên nói luôn là mệnh lệnh, không tuân theo thì húng đủ rắc rối.

- Hoàng chủ tịch, Tổng tiểu thư, chiếc lắc này tôi chọn trước rồi. Cảm phiền hai người chọn món đồ khác đi. - Hạ Vũ xoay người nhìn thẳng đôi trai gái đứng trước mặt.

Người con trai mặc vest đen sang trọng cao tầm 1m80. Mái tóc đen được chải chuốt, chia ngôi cẩn thận. Điều đáng nói là gương mặt đẹp như từ tranh vẽ của anh ta. Tác giả à, ngoài đời thật thì đây là cực phẩm rồi đây, không có người thứ 2 đâu. Đôi mắt màu khói sâu thẳm, được bao phủ bởi một lớp sương mờ đục, khiến người ta không thấy được tia cảm xúc nào trong mắt anh. Đây chỉ có thể là Hoàng Thiên, vị hôn phu "yêu dấu" của cô.

Bên cạnh anh là một con tiểu bạch thỏ đáng yêu. Khụ... Thực ra nói thế hơi quá... Nữ chính Tống Như Hoa mang một vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng. Da thủy nộn, mũi cao, môi hồng tự nhiên căng mọng nước. Đôi mắt ướt ươn ướt to tròn. Mái tóc lượn sóng đỏ dài trên vai. Như Hoa mặc một chiếc đầm trắng đơn giản, phần viền cổ có đính kim cương sáng lấp lánh. Thoạt nhìn người khác sẽ tưởng đó là tiên nữ lạc xuống trần gian.

Như Hoa mở to đôi mắt ướt át mỉm cười bước về phía Hạ Vũ, nụ cười tỏa nắng làm mọi người đang mua sắm thất thần.

- Vũ nhi, cậu cũng mua sắm ở đây sao?

"Cô nghĩ tôi đến đây chơi chác!"

- Tống tiểu thư, chúng ta không thân thiết đến mức ấy đâu. - Hạ Vũ cười lạnh. Hừ, muốn diễn cảnh thân mật á? Mơ đi!

Ngay lập tức, nước mắt tràn đầy trên khuôn mặt thiên sứ kia.

- Vũ nhi... hức... Tớ chỉ quan tâm cậu thôi mà... hức... Cậu... Sao cậu lại lạnh nhạt với tớ đến vậy?... hức...

Khụ... khụ... Diễn đạt lắm! Hạ Vũ thấy Bạch liên hoa này so với mấy diễn viên điện ảnh không thua kém gì đâu.

- Thiên ca... hức... Có lẽ nào cô ấy ghét em không?... Có phải vì anh từ hôn cô ấy nên cô ấy trút giận sang em không?

Xung quanh lập tức bùng lên những tiếng xì xào bàn tán.

- Thì ra là giận cá chém thớt!

- Hóa ra là vậy. Tội nghiệp cô bạn kia. Người ta tốt bụng quan tâm lại nhận lấy xô nước lạnh.

- Tội cho cô gái xinh đẹp kia quá.

.....

Nhận được sự ủng hộ của mọi người, đây mắt Như Hoa chợt xẹt qua ý cười giảo hoạt. Cô quay lại phía Hoàng Thiên, nước mắt dần dựa đến khô.

Thấy người đẹp rơi lệ, Hoàng Thiên liền tiến lại gần lau nước mắt cho cô, mỉm cười ôn nhu:

- Hoa Hoa, nín đi. - Rồi quay sang Hạ Vũ ném một câu lạnh lùng- Hạ Vũ! Việc từ hôn là do tôi! Vì có gì mà cô trút giận sang Hoa Hoa?! Hoa Hoa là bạn thân của cô, vậy mà cô lại đối xử với cô ấy như vậy. Cô rốt cục còn có tình người không vậy?!

Giỏi! Hai người rất giỏi! Kê tung người hứng trước mặt cô. Quả là một cặp trời sinh mà. Chỉ tiếc là mấy người chọc nhằm tổ kiến lửa rồi.

Giương đôi mắt nâu nhàn nhạt không một tia cảm xúc lên nhìn Hoàng Thiên, Hạ Vũ cất giọng:

- Hoàng chủ tịch, chúng ta có quan hệ với nhau sao? Việc tôi ra sao đến lượt anh quản à? Với lại, con mắt nào của anh thấy tôi đối xử tệ với Tổng tiểu thư đây? Từ đầu đến giờ tôi chỉ nói đúng một câu, còn lại toàn hai người tự biên tự diễn cả. Chứng cứ nào cho anh biết tôi ăn hiếp Tổng tiểu thư vậy? Thôi, coi như hôm nay tôi xui xẻo đi. Vậy từ nay để tôi không phạm đến vị Tổng tiểu thư này hai người tránh xa tôi chút đi. Gặp tôi thì tránh xa xa một chút. Còn nữa, việc anh từ hôn tôi tôi cũng cho qua rồi, hoàn toàn không để tâm. Cho nên sau này chúng ta coi như không quen biết. Vậy đỡ phiền phức cho anh, Hoàng chủ tịch!

Hạ Vũ tuôn một tràng liền quay người chỉ vào chiếc lắc tay, ý bảo nhân viên cửa hàng gói nó lại, hoàn toàn không để tâm hai người đang hóa đá phía sau. Xong việc, cô xoay người nhẹ nhàng bước ra cửa lớn, hoàn toàn không liếc nhìn hai người kia lấy một cái. Xong, từ giờ không lo bọn họ làm phiền nữa!

Đây là cô nghĩ thế...

P phía sau, Tổng Như Hoa mắt hiện lên tia đắc ý. Còn Hoàng Thiên lại chăm chú nhìn bóng lưng đang khuất dần của Hạ Vũ, lòng gợn lên nhiều cảm xúc phức tạp...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lại gặp người quen!

Hoàng Thiên trong lòng đang rối mù. Vì sao ư? Vì những lời mà Hạ Vũ vừa tuyên bố.

Hôm nay cô rất lạ. Cô không trang điểm lòe loẹt, không ăn mặc hở hang, lại càng không bám lấy anh như mọi lần. Cô không nhìn anh bằng ánh mắt đắm đuối, cũng không liên tục gọi "Thiên ca", chỉ nhàn nhạt một câu Hoàng chủ tịch cùng ánh mắt xa lạ.

Cô không nịnh nọt lấy lòng anh, chỉ nói những câu lạnh lùng. Cô nói cô không quan tâm đến việc anh từ hôn cô, nhưng cô lại không do dự tuyên bố hai người từ nay không quen biết. Chẳng hiểu sao trong lòng anh lại có chút đau. Chẳng phải anh nên vui mừng vì từ nay sẽ không ai lao vào giữa anh và Hoa Hoa nữa sao? Tại sao lại có chút tiếc nuối? Tại sao lúc cô xoay người bước đi anh lại có chút sợ hãi? Sợ bóng lưng nhỏ đơn độc ấy sẽ biến mất khi anh không nhìn theo.

Người ta nói chỉ khi mất đi thứ gì đó ta mới hiểu được giá trị thực sự của nó. Giờ Hoàng Thiên biết sức nặng của cô trong anh là như thế nào. "Phải làm gì để không lạc mất em đây? Hay là quá muộn rồi nhỉ?" Anh cười lạnh trong lòng, nơi cuống họng dâng lên một chút đắng. Xoay người bước đi, bỏ mặc Tổng Như Hoa mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà đi mất hút.

Cách tuyến rhoaaaa

~

Ở công TTTM một người con trai đang đứng dựa lưng vào một chiếc Audi trắng.

Đây cũng có thể xem là một mỹ nam đi. Khuôn mặt thanh tú, da trắng mịn, môi mỏng khẽ cười. Đôi mắt anh lại đặc biệt giống Hạ Vũ. Cũng là sắc nâu nhạt, cũng là tia lạnh che giấu cảm xúc. Có hay không bây giờ đôi mắt ấy chợt thoáng lên ý cười?

Người con trai đó thấy cô, không do dự tiến lại gần, dang đôi tay ôm chặt cô vào vòm ngực rắn chắc, cất lên một thanh âm ấm áp:

- Vũ nhi! Ca thực sự rất nhớ ngươi!! Ngươi lại gầy đi rồi...

- Phong ca, Vũ nhi cũng nhớ ca!

Nhìn Hạ Vũ dụi đầu tìm chỗ thoải mái nhất trong lòng mình Hạ Phong bắt gặp nụ cười. Bàn tay to lớn xoa đầu Hạ Vũ, ôn nhu nói:

- Nào, đi thôi. Ca dẫn ngươi đi ăn. Ngươi gầy như vậy, ôm chẳng thích chút nào cả. Nhất định phải bồi cho ngươi béo thật béo!

- Phong ca!! - Hạ Vũ phồng má, trợn mắt nói- Ca định biến Vũ nhi thành heo sao?!

Nhìn biểu cảm đáng yêu của cô mà anh phải bật cười.

- Kệ! Thành heo cũng có sao. Sau này không ai nuôi ngươi, ca nuôi!

- Ca! Ca tính trù ẻo ta sao?!

Cuối cùng cũng đâm phải đuôi con mèo rồi. Vũ nhi của hắn ngày càng đáng yêu nha. Thực sự rất muốn giấu đi, không muốn cho mấy tên háo sắc động vào mà.

«Ngươi nói người khác háo sắc, vậy ngươi gọi là gì hả?!»

- Ca, ta đói rồi. Đi thôi.

- Được, đi.

~~Nhà hàng 5 sao

- Hạ tổng, Hạ tiểu thư, mời.

Trong nhà hàng sang trọng, hai anh em đi theo sự hướng dẫn của nhân viên tới bàn ăn. Đó là một bàn khá yên tĩnh ở trong góc, lại gần cửa sổ. Một vị trí ưa thích của Hạ Vũ.

- Phong ca, Vũ nhi muốn ăn vịt nấu cam.

- Được, vậy cho 2 phần đi

Hai anh em trong lúc đợi món nói chuyện không ngớt với nhau. Hạ Vũ còn tùy ý cười rất nhiều, hiển nhiên thu lại không ít ánh mắt si mê. Duy có một ánh mắt lạnh đến thấu xương thả xuống trên người cô. Giác quan thứ 6 của Hạ Vũ rất nhạy, thật may khả năng này cùng IQ cao ngắt ngưỡng của cô sau khi xuyên không hề hấn gì.

"Kì lạ, sao lại thấy lạnh sống lưng thế này?"

- Ca, Vũ nhi đi vệ sinh một lát.

- Được, nhanh trở lại.

Cảm giác có người đi theo sau lưng, Hạ Vũ ngay lập tức xoay người lại... Khụ... Lại mỹ nam?

Một tên con trai mang vẻ đẹp mỹ hoặc đang đứng trước cô. Mái tóc vàng hơi rối lại mang một vẻ phóng khoáng, phong lưu. Đôi đồng tử màu hồng trà hấp háy. Lông mi của hắn thật dài, làm cho con gái phải ghen tị. Cánh môi bạc khê vẽ lên một đường cong, lộ ra sự khinh bỉ...

Khinh bỉ? Sao lại thế???

Là Hạ Vũ không biết, khi thấy cô nhìn mình như thế, Lãnh Hàn còn nghĩ tính háo sắc của cô lại bắt đầu trỗi dậy. Lúc mới thấy cô, hắn còn có cảm giác ngờ ngợ rằng cô rất khác, xem ra vẫn ngựa quen đường cũ mà thôi.

- Xem ra cô vẫn chỉ là một ả lẳng lơ vậy thôi.

Hạ Vũ đứng hình. Đừng nói đây là nam chính nhé... Không lẽ là Lãnh Hàn sao? Tên này tuyệt đối lãnh khốc vô tình với nguyên chủ. Sau khi cô bị cưỡng hiếp tập thể, hắn còn không tha cho Hạ Thị, làm cho Hạ Thị phải phá sản. Mặc cho Phong ca vút bỏ lòng tự trọng cầu xin, hắn còn nhẫn tâm cho người đánh Phong ca thừa sống thiếu chết.

Đáy mắt Hạ Vũ hiện lên sự chán ghét. Tên này cũng chẳng tốt lành gì. Thôi thì tránh càng xa càng tốt. Nghĩ sao làm vậy, Hạ Vũ bỏ mặc hắn, xoay người đi tiếp. Chó không sủa mới là chó cắn người!! Việc này so với việc ở lại đối chất hắn sức sát thương còn cao hơn nhiều.

Bên này Lãnh Hàn phải giật mình. Hạ tiểu thư vốn mê trai hơn mạng đây sao? Sao lại không bám lấy anh như mọi lần? Chẳng lẽ cô thay đổi thật? Không đúng, trong thời gian ngắn như vậy sao cô có thể thay đổi đến chóng mặt như thế?!

- Hạ Vũ, cô lại giờ trò gì đây?

Ảo tưởng! Quá sức ảo tưởng! Vì cái cơ gì mà tên này nghĩ cô đang giờ trò vậy?? Xàm ngôn!

- Anh bị úng não rồi sao? Khi không lại nói người khác giờ trò. Sao anh thừa hơi đi quan tâm việc người khác đến vậy? Phiền chết đi được. - nói rồi xoay người đi thẳng.

Uỳnh!!! Lời Hạ Vũ nói như sét đánh bên tai, Lãnh Hàn không che dấu nổi ngạc nhiên tốt độ. Nói anh phiền sao? Giỏi. Hạ Vũ cô định lạt mềm buộc chặt sao? Được, cô nhất định đã thành công rồi. Đáy mắt Lãnh Hàn xuất hiện vài tia hứng thú. Hạ Vũ, diễn rất hay! Anh muốn xem cô còn bất ngờ nào cho anh nữa chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trở lại trường

Hạ Vũ đã rất thành công trong việc đả kích mấy người quen mà cô gặp trong 2 ngày ngắn ngủi cô xuyên qua. Trạng thái chung của họ luôn luôn là shock, shock nặng. Xem ra cô thật có khiếu làm người khác đau tim mà.

Những ngày này đối với Hạ Vũ thực sự rất buồn chán. Cô chỉ quanh quẩn ở nhà đến tụt ki! Cùng lắm là chơi với Tiểu Hắc, con chó Husky mà Phong ca tặng cô. Mà cô cũng thực sự ngưỡng mộ Tiểu Hắc nha. Không biết nào nó cấu tạo bằng gì mà lại thông minh thế. Quả đúng như vị vĩ nhân nào đó nói: Chủ nào chó nấy! Cô biết cô thông minh mà.

Theo như cô biết, trường cô mới khai giảng cách đây một tháng. Có vẻ như cô nên quay lại trường thôi nhỉ, tránh để người khác nghĩ mình bốc hơi rồi.

Nghĩ là làm, cô liền tới phòng ba.

"Cốc, cốc!"

- Ai? - tiếng trầm ồm phía sau cánh cửa cất lên.

- Ba, là con.

- Vũ nhi, vào đi.

Hạ Tuấn đang loay hoay với đồng giấy tờ, sờ sách chất đống. Hạ Vũ vào cũng chỉ liếc nhìn rồi chỉ xuống ghế bảo cô ngồi xuống.

Thấy ông bạn, cô cũng không vòng vo tam quốc nhiều, đi thẳng vào vấn đề:

- Ba, ngày mai con muốn đi học.

Hạ Tuấn dừng việc đang làm lại. Kể từ khi cô con gái này nói muốn thay đổi, ông liên tục đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Quả thực, Hạ Vũ đã trưởng thành rồi!

- Nếu con muốn thì được. Ngày mai Phong nhi sẽ đưa con đi. Lần này trở lại nếu có vấn đề gì cứ nói cho ba biết.

- Hi, ba yên tâm. Con gái ba liệu có chuyện gì được cơ chứ. Con sẽ tự giải quyết ổn thỏa. Ba đừng lo.

Hạ Vũ nở nụ cười trấn an ông. Xem ra ông thực không phải lo lắng cho cô con gái nhỏ này nữa rồi. Hạ Tuấn vớt lại công việc còn đang dở, kéo Hạ Vũ xuống nhà, quyết định thưởng cho cô một bữa thịnh soạn!

Sáng hôm sau

~~

Sáng mùa thu với những cơn gió se lạnh ủa vào căn phòng qua ô cửa sổ. Vài tia sáng khẽ nhảy múa trên gương mặt thiên sứ của người thiếu nữ. Chiếc áo thun rộng xộc xệch để lộ bờ vai trắng ngần cùng xương quai xanh tinh xảo. Thiên sứ đang ngủ này còn mang một chút gì đó mị hoặc, quyến rũ.

Hạ Vũ khẽ động mi tâm, xong lại vui đầu vào chăn ngủ tiếp. Tiểu Hắc dường như đã quá quen với tính ham ngủ của cô, vội vàng chạy lại kéo chăn đánh thức cô.

Vì sao ư? Hôm nay là ngày cô trở lại trường!

Hạ Vũ lười biếng đi làm VSCN, để mặc cho Tiểu Hắc chạy loạn trong phòng. Đồng phục trường cô khá đơn giản, áo sơ mi dài tay, ở cổ áo và tay áo có viền đen, váy đen đến gần gối và cavat đồng màu. Cái duy nhất làm nên sự khác biệt chính là huy hiệu trường cô, giống như một con rồng nhỏ ngự trị bên phía ngực trái.

Hạ Vũ không trang điểm, chỉ thoa một lớp son dưỡng Sugar lên môi, tóc hạt dẻ thả tự nhiên. Chỉ vậy thôi nhưng lại mang đến khí chất bức người: đơn giản mà thanh cao!

- Tiểu Hắc! Đi.

Con chó to lớn theo gót chân của Hạ Vũ ra khỏi phòng.

- Ba, mẹ sáng hảo. Phong ca sáng hảo.

- Vũ nhi sáng hảo.

Dùng qua loa bữa sáng cùng cả nhà, Hạ Phong lấy xe chờ Hạ Vũ đến trường.

~~Trên xe

~

- À Vũ nhi, ca quên nhắc người. Hôm nay là ngày khảo sát chia lại lớp. Chắc người chưa ôn tập gì, thôi để ca xin hiệu trưởng kiểm tra lại sau.

- Khảo sát? - Hạ Vũ cười nhạt, cái kì khảo sát nhỏ nhoi này mà cô không qua được thì còn nói gì nữa - Không cần. Vũ nhi qua được.

Cũng may, nguyên chủ cũng không đến nỗi phế vật. Cho nên dù có cho thêm IQ cao ngắt ngưỡng của cô cũng không làm người khác sợ hết hồn đâu nhỉ.

Hạ Vũ cũng tự nhảm lại tên của các nam chủ. Phải tuyệt đối tránh xa bọn họ!! Xem nào, có tên ôn thần Lãnh Hàn đụng mặt hôm trước, có tên học trưởng Âu Dương Nam ngoài cười xong trong không cười, cả tên Doãn Hạo thần thần bí bí, thoát ần thoát hiện nữa. Tránh cả vị chủ tịch hội học sinh hoa hoa công tử Trần Tuấn Kiệt. Còn có vị đứng đầu hắc đạo kiêm chủ tịch của trường Hoắc Thiên Kinh nữa... Đặc biệt là nữ chính Tổng Như Hoa. Nhiều người bọn họ, Hạ Vũ cô đều phải tránh như phòng dịch!

Chiếc xe dừng lại trước cánh cổng rộng thênh thang. Cô bảo Hạ Phong dừng ở ngoài vì không muốn gây sự chú ý. Hạ Vũ rảo bước trong khuôn viên trường, vài sợi tóc theo gió bay tự nhiên, đôi đồng tử màu nâu nhạt im lặng nhìn xung quanh. Trông cô đơn nhưng lại cao ngạo đến tột cùng!

Hạ Vũ đâu biết được, cái dáng vẻ tự do tự tại đẩy vào mắt một người lại trở thành bức họa tuyệt đẹp. Khẽ bới mái tóc hung đỏ của mình, Doãn Hạo cười khổ:

- Chắc mình hoa mắt thật rồi...

Chỉ một thoáng chớp vội thôi, một khắc sau, không gian chìm vào yên tĩnh...

~Này các nàng, các nàng đọc truyện thấy thế nào???

~Ta thấy truyện của ta chẳng đặc sắc gì cả =(((

~Các nàng muốn truyện xảy ra tình huống gì?? Cmt đi, ta sẽ tham khảo ý kiến của các nàng...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ở đâu lại mọc ra một thiên tài?!

Ngôi trường này thật không biết phải dùng từ nào để diễn tả! Đây rốt cục là trường học hay lâu đài vậy? Ngôi trường này đủ sánh với cung điện Buckingham đó.

Tọa lạc trên một khoảng đất rộng lớn, ngôi trường 100 năm tuổi có thửa này là nơi sản sinh ra các bậc kì tài cho đất nước. Với đội ngũ giáo viên có trình độ chuyên môn cao cùng môi trường học tập cực lí tưởng, đây đúng là ước mơ của một đời học sinh. Nơi đây quy tụ con em của các quan chức chính quyền, các gia tộc giàu có nhất, cùng những học sinh ưu tú nhất nhận được học bổng của trường.

- Chắc, xem ra phải thể hiện hết mình rồi... - Hạ Vũ cười lạnh.

- Oa, ai mà xinh vậy? - hs1

- Học sinh mới sao? Xinh không kém gì nữ thần Như Hoa đâu nhỉ. - hs2

- Kia không phải Hạ tiểu thư Hạ Vũ đấy sao?! - hs3

- Gì chứ? Là Hạ Vũ luôn ăn mặc hờ hang, trang điểm lòe loẹt đấy sao? - hs4

- Oa, không ngờ Hạ tiểu thư lại xinh đẹp xuất thần như vậy! - hs5

- Hừ, chỉ được cái mẽ ngoài thôi! Cô ta mà đòi sánh với nữ thần Như Hoa? Mơ đi! - hs6

Tiếng xì xào bàn tán không ngừng xung quanh những nơi mà Hạ Vũ đi qua. Cô cũng chẳng để tâm. Quan điểm của cô: Chỉ cần mình không gây hại cho đời thì không việc gì phải sợ người đời dèm pha!

Rồi đột nhiên lại có tiếng hét của một cô học sinh nào đó cất lên:

- Aaaaaaaa... Lành Hân kia!!!

- Gyaaaa... Là hội trưởng Âu Dương Nam!!

- Nam thần Trần Tuấn Kiệt xuất hiện rồi!

- Nữ thần Như Hoa vẫn xinh đẹp như mọi ngày!!

- Oa, mất máu chết mất!

Hạ Vũ xoay người nhìn tập đoàn trai xinh gái đẹp đang làm mưa làm gió trong sân trường.

Như Hoa đứng giữa một đám người vẫn nổi bật lên khí chất vốn có của mình. Vẫn là một vẻ thanh thuần của tiểu bạch thỏ. Khụ... thực chất là một con hồ ly tinh đội lốt!! Hạ Vũ cô khinh!

Bên cạnh vẫn là tên Lành Hân mang một vẻ tự do tự tại. Ai mà biết tên này thâm hiểm đến đâu chứ! Bề ngoài thì cười cười nói nói, mà ánh mắt thì lúc nào cũng lạnh như băng. Đối với nữ chính thì một mực tôn thờ, còn với người ngoài lại là bộ mặt giả tạo. Thật buồn nôn!

Tên con trai mặc đồng phục thể thao kia cho là Trần Tuấn Kiệt đi. Dáng vẻ phong lưu đa tình cho thấy đây là một playboy chính hiệu. Đôi mắt đen trong suốt như mang ý cười, cánh môi bạc vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp. Nụ cười ấy thành công gây ảnh hưởng lớn tới đồng đảo các nữ sinh. Hai hàng cúc áo để mở, lộ ra xương quai xanh, muốn bao nhiêu mị hoặc có bấy nhiêu. Tất nhiên, Hạ Vũ hoàn toàn miễn dịch với tên này. Chỉ là trong truyện, tên này giả vờ nhân nghĩa năm lần bảy lượt cứu nguyên chủ, làm cô nàng say nắng hấn, xong lại vứt bỏ cô như một món đồ cũ hết giá trị lợi dụng. Hừ, loại này cô thêm vào ấy.

Người còn lại không ai khác chính là vị học trưởng tài ba Âu Dương Nam.

Người mà được mọi người tôn sùng là "Mỹ nam thiên tài" này theo như nguyên tác cũng không đến mức tàn nhẫn như mấy nam chủ kia. Chỉ là đứng ngoài đổ thêm dầu vào lửa thôi! Không mang vẻ phóng khoáng như Lành Hân, lại càng không mang dư vị mị hoặc mê người như Trần Tuấn Kiệt, Âu Thiên Nam lại mang vẻ chừng mực, trưởng thành khiến người ta muốn dựa dẫm. Ai dựa thì dựa, Hạ Vũ xin kiêu!!

Tự cảm thấy mình ngấm thế là đủ, Hạ Vũ xoay người tính bước đi.

- Vũ nhi!! - giọng nói trong trẻo cất lên.

"Đùa tôi chắc?!" Hạ Vũ bực dọc nghĩ. Xoay người, cô nhìn bóng người nhỏ nhắn đang tiến về phía cô.

Như Hoa cười xán lạn, ôm lấy tay Hạ Vũ tỏ vẻ thân thiết:

- Vũ nhi, cuối cùng cậu cũng đi học rồi. Tớ còn tưởng cậu đợi sau kì khảo sát xin vào cùng lớp với tớ. Xem ra hôm nay cậu đi học thực không may mắn rồi.

Rõ ràng là đang gán cái mác nhà giàu muốn gì được nấy cho cô mà. Xung quanh bắt đầu bùng lên những âm thanh mỉa mai, khinh bỉ. Xem ra ấn tượng của bọn họ về nguyên chủ ngày càng tệ rồi.

- Buông. Bắn. - Chỉ đọc một câu, cả sân trường im lặng, còn thu hút ánh mắt của các nam thần về phía hai người.

Hạ Vũ cô tương đối lười, nhất là lười diễn. Nữ chính muốn diễn cảnh thân mật, thỉnh tìm người khác, cô nguyện nhường đất cho mấy người. Giương đôi mắt sắc lạnh nhìn Như Hoa, làm cô ta rét run mà vô thức buông tay lùi lại sau. Bộ dáng như bị tổn thương nghiêm trọng. Hừ, lại bắt đầu đấy!

Cô xoay người bỏ đi trước khi Như Hoa bắt đầu "roi lệ", còn hào phóng bồi thêm một câu:

- Lo mà thi khảo sát đi. Ai phải xin vào cùng lớp ai chưa biết được đâu! Ngớ ngẩn.

Khụ... ngớ ngẩn?? Câu này như cầm búa giáng thẳng xuống đầu tất cả mọi người, làm rộ lên vài tiếng nín cười. Hạ tiểu thư ngày càng lợi hại nha. Lạnh nhạt quăng một câu khiến cả trường đứng hình.

Tổng Như Hoa nghiêng răng trào trợn, làm gương mặt xinh đẹp biến dạng đi vài phần. Đáy mắt ánh lên tia căm phẫn sắc lẹm.

Lãnh Hàn đang trợn mắt nhìn theo bóng lưng Hạ Vũ. Lần này cô còn gây bất ngờ hơn cả lần ở nhà hàng. Anh thực sự muốn biết là nhờ đâu cô có thể thay đổi chóng mặt như thế. Mà cô như này... có chút rất đáng yêu!

Đồng cảnh ngộ với Lãnh Hàn, hai vị Âu Dương Nam và Trần Tuấn Kiệt cũng chớp mắt nhìn theo cô. Hôm nay cô không thèm nhìn bọn họ đến một lần nha, ngay cả liếc cũng không. Làm bọn họ phải thực sự suy nghĩ liệu mị lực của mình có bị hỏng hóc chỗ nào hay không. Làm gì có ai miễn dịch được với sức hút của bọn họ chứ!

«Ảo tưởng! Quá ảo tưởng!!»

Náo loạn thực sự chỉ xảy ra sau 2 tiếng kiểm tra. Học sinh làm bài kiểm tra trực tuyến, cho nên liền biết điểm. Toàn bộ thông số được gửi đến bảng thống kê ở sảnh lớn. Học sinh trong khối sẽ được xếp loại từ 1 đến 400, chia ra 4 ban A, B, C, D, mỗi ban 4 lớp, mỗi lớp 25 học sinh. Bài khảo sát chính là một bài thi liên môn với độ khó cực cao. Năm lớp 11, nguyên chủ thậm chí suýt bị đẩy xuống ban D nhưng nhờ ba Hạ Tuấn xin xỏ mới được lên B1.

Kết thúc bài thi, tất cả học sinh đều đổ ra phía sảnh lớn, háo hức chờ thống kê...

Màn hình điện tử chợt sáng lên, các con số dần hiện ra. Đến khi bảng thống kê của khối 12 hiện lên, người ta bắt đầu đọc:

- Quán quân: Âu Dương Nam.

- Á quân: Hạ Vũ...?!

~Ta đang rất chăm chỉ =w=, ra 2-3 chap một ngày, mọi người góp ý để ta tiếp thu và hoàn thiện bộ truyện tốt hơn đi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Âu thiên kì

Ở một góc khuất nào đó trong trường, Hạ Vũ đang lười nhác lật trang sách, bộ dáng rất thư sinh. Cô thậm chí không mấy may quan tâm con báo mà mình vừa gây ra cho cả trường. Lần này có vẻ vị Hạ tiểu thư này thành hiện tượng rồi!

Khẽ gập cuốn sách, cô xoa xoa cái bụng đã sớm tiêu hóa hết bữa sáng.

- Xem ra buổi hẹn với căn tin phải đẩy sớm lên rồi.

Hành lang lúc này thật trống trải, hoàn toàn đối nghịch với bầu không khí ở sảnh lớn. Nếu ngôi trường này lúc nào cũng yên tĩnh thế này, có vẻ như sẽ trở thành địa điểm ưa thích của Hạ Vũ. Tiếc là sự thật thường đau lòng.

"RẦM!!!"

- Cẩn thận! - Hạ Vũ vội vươn tay kéo người trước mặt, một tay bám trụ lấy cầu thang.

"Cạch" tiếng quyển sách rơi xuống đất nhất thời làm cho mọi thứ như ngừng lại, chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc cùng tiếng tim đập loạn xạ.

- Không sao chứ?

- Cảm... cảm ơn...

Hạ Vũ đánh giá cô gái trước mặt. Cô có một đôi mắt đen ướt át, dường như hàm chứa một tâm hồn không bị vấy bẩn. Gương mặt thanh tú, đôi môi hồng khê mấp máy theo từng nhịp thở. Có lẽ cô gái này bị bệnh bởi da cô hơi tái. Xem ra Hạ Vũ không thể cứ giữ khư khư cái mặt lạnh mà nói chuyện với bệnh nhân rồi.

- Ừm, lần sau nhớ cẩn thận hơn. - Cô nói, còn khuyến mãi thêm một nụ cười tỏa nắng nữa.

- Tớ... tớ là Âu Thiên Kì! 12A2! Gọi tớ là Thiên Kì...

- Ừ, rất vui được làm quen với cậu.

Âu Thiên Kì sao? Đây cũng là một trong những người có kết cục thảm nhất truyện đây mà. Âu Thiên Kì là em họ Âu Dương Nam. Cô yêu tên học trưởng kia từ bé. Nhưng tên lạnh lùng ấy lại si mê nữ chính, cho nên mới nảy sinh mâu thuẫn giữa Thiên Kì và Như Hoa. Cuối truyện, Âu Dương Nam từ mặt Âu Thiên Kì, đồng thời góp phần làm gia đình Thiên Kì táng gia bại sản. Suy cho cùng cô gái này cũng thực là đáng thương...

Mà thực ra nguyên chủ cùng cô nàng này vốn không có quan hệ gì. Tại sao bây giờ lại phát sinh tình huống này chứ???

«Nhờ ai chứ? Nhờ chị đấy!!»

- Cậu là...?

- À, là Hạ Vũ...

- Aaa... Cậu là Hạ Vũ? - Thiên Kì ngắt lời cô - Là người đứng thứ 2 toàn khối đấy ư??? Cậu là người chỉ kém học trường 0.5 điểm đó sao??

Mặt Hạ Vũ đen đi quá nửa. Kém 0.5 điểm?! Đứng vị trí thứ 2?! Hừ, xem ra nào cô có vấn đề rồi. Lần này thành tích kém quá. Thật là làm mất mặt cái danh tiếng thiên tài của cô mà!

- Hừ, xem ra lại cần phải cố gắng hơn rồi!

Thiên Kì nhìn Hạ Vũ tự trách mà không khỏi ngáy ngốc. Trên cả trăm người, chỉ dưới anh họ, vậy mà cô gái này còn chưa hài lòng với kết quả mình đạt được. Trong lòng Thiên Kì chợt dậy lên một sự sùng bái dành cho cô gái này.

- Oa, cậu thật tài giỏi đó nha. Bài khảo sát khó như vậy mà làm gần như hoàn hảo!

- Không đúng! - Hạ Vũ mặt mày khó coi nói - Chưa hoàn hảo là vẫn chưa đạt yêu cầu.

Thiên Kì chun mũi, trông hết sức đáng yêu:

- Xùy, xùy! Cậu cầu toàn quá đấy. Như vậy chỉ có già sớm đi thôi.

- Hừ! Cuộc sống bây giờ cần nhất là sự hoàn hảo! Chỉ có tính cầu toàn mới đem lại cuộc sống tốt hơn!

- Nhưng như vậy mọi người sẽ già rất nhanh!

- Uống thuốc chống lão hóa là được!

.....

Cứ thế người nọ người kia luân phiên đối đáp nhau. Hai người tuy mới quen nhưng coi nhau như tri kỉ, hiểu nhau đến từng lời nói. Một Hạ Vũ luôn tính toán cẩn trọng, suy nghĩ thấu đáo, mang dáng dấp của một người trưởng thành lại cũng đối chất với một Âu Thiên Kì tính tình hấp tấp, trẻ con, không vương chút bụi trần.

Hành lang chốc chốc lại vang lên tiếng cười vui vẻ. Hai cô gái cùng nhau nói những chuyện trên trời dưới bể. Cảm giác như hai người bạn đã lâu rồi chưa được hàn huyên.

- Vũ Vũ, cậu nói xem rốt cục bà giám thị đó nghĩ gì mà cứ nhìn chằm chằm vào bài của tớ. Xong rồi còn lắc đầu, tặc lưỡi làm mọi người nghĩ bài của tớ tệ lắm ấy!

- Kì Kì, cái này người ta gọi là trình độ diễn xuất đã đạt tới mức thần sầu đấy.

Thiên Kì giậm chân, lắc đầu quày quạy.

- Hừ, diễn xuất gì chứ! Rõ ràng là đang trêu tức tớ mà.

- Haha... được rồi. Là cậu đúng. Cậu đúng.

Hạ Vũ cười giòn tan. Thiên Kì thấy thế cũng nhoen miệng cười, để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu.

Ai biết được, khung cảnh này lại lọt được vào mắt hội trưởng Âu Dương Nam chứ. Hình ảnh này vô thức làm tim chàng hội trưởng lỡ một nhịp.

- Kì Kì! - thanh âm trầm ổn cất lên.

Hai người nhìn về hướng tiếng nói ấy phát ra. Trong thoáng chốc, Âu Dương Nam và Hạ Vũ chạm mắt nhau. Không nhìn thấu được bất cứ cảm xúc nào trong đôi mắt nâu nhạt kia, Dương Nam tự hỏi, rốt cục đây có phải Hạ Vũ lặng lẽ, háo sắc mà mọi người hay đồn không. Người con gái trước mặt anh mang một vẻ lãnh đạm, thờ ơ với tất cả. Cô đang đứng ngược sáng. Ánh sáng xung quanh lại khiến cho cô giống một thiên sứ vốn chán ghét cuộc sống trên thiên đường lạc xuống hạ giới.

Hạ Vũ cũng lười tiếp chuyện, chỉ gật đầu tỏ ý chào với anh.

Riêng chỉ có Thiên Kì là luôn luôn liến thoắng, cô kể cả chuyện Hạ Vũ đã trong gang tấc mà cứu cô.

- Nam ca, vừa rồi may nhờ có Vũ Vũ cứu em nên em mới không sao!

- Thật là... Phiên đến cậu rồi. Cảm ơn cậu.

Dương Nam nhìn Hạ Vũ, hiếm hoi nở một nụ cười thân thiện. Trái lại, cô chỉ gật đầu ý bảo đã biết. Xong không nói gì.

Ấu Dương Nam nhìn thái độ không muốn nói chuyện của cô mà lòng sinh chút chán nản, buồn bực. May nhờ có Thiên Kì lên tiếng phá tan sự im lặng đó.

- Phải rồi, Vũ Vũ, cho tớ số điện thoại của cậu. Chúng ta sẽ liên lạc với nhau.

Hạ Vũ đọc số, Thiên Kì nhanh chóng bấm lưu, còn Dương Nam lại khắc cốt ghi tâm dãy số ấy!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Món quà ác ý

Tạm biệt anh em Ấu Dương Nam, Hạ Vũ bắt đầu đi tìm lớp. Khổ thân cô! Cái trường này rộng như vậy để làm gì chứ. Hại cô phải đi mò gót giày mới tới được khu lớp học.

Vài tia nắng còn vương lại trên nhánh cây, rơi xuống vai áo Hạ Vũ. Gió tùy ý đùa giỡn với mái tóc cô. Không gian chìm vào một khoảng tĩnh lặng...

You make me glow, but I cover up

Won't let it show, so I'm

Puttin' my defences up

Cause I don't wanna fall in love

If I ever did that

I think I'd have a heart attack

I think I'd have a heart attack

I think I'd have a heart attack...

Thanh âm trong trẻo cất lên. Hạ Vũ rất thích hát. Chỉ là kiếp trước, giọng của cô không được hay lắm cho nên cô cũng chẳng thiết tha gì việc theo đuổi việc mình thích. Còn giọng của nguyên chủ rất trong. Chỉ cần tùy ý hát vu vơ cũng có thể thấy hay. Xem ra việc cô xuyên qua đây cũng không phải là chỉ có hại.

Khu lớp học là một khu nhà hình chữ U. Học sinh của cả 3 khối đều tập trung hết ở đây. Ở chính giữa là một bãi cỏ, có trung tâm là một đài phun nước nhỏ. Trong đài phun nước có một bức tượng rồng, con rồng đó giống y chang như trên huy hiệu trường, chỉ khác mỗi tư thế.

Hạ Vũ bước tới cái bảng thông báo, nơi có một tốp học sinh vẫn còn đứng lại xem.

Lớp 12A1, tầng 2, phòng 201, dãy B.

Số lượng học sinh: 25

Danh sách lớp:

.....

12. Hạ Vũ.

.....

Hạ Vũ thầm ghi nhớ những thông tin cần thiết, xong rồi lẳng lặng bước về lớp.

Hành lang lúc này khá ồn ào. Hạ Vũ cũng phải cảm thấy văng đầu. Chợt, một nữ sinh đứng trước cửa lớp 12A1 thấy cô bèn cất giọng lanh lảnh chạy lại:

- A! Hạ Vũ này! Cả lớp vào hết rồi còn thiếu mỗi cậu đó!

Cô ta nói mà như hét, làm Hạ Vũ có một cảm giác không an toàn. Nhưng cảm giác ấy bị lu mờ bởi sự nhiệt tình tiếp đón của cô bạn kia, vô tình đánh tan sự đề phòng của Hạ Vũ.

Cô ta vui vẻ kéo tay Hạ Vũ về phía lớp, rồi đẩy cô bước vào trước...

"RÀO!!" Một xô nước lạnh đổ ụp xuống ngay khi cô vừa bước chân vào.

Tong... tong...

Nước làm Hạ Vũ ướt sũng từ đầu đến chân. Mái tóc nâu óng ả nay bị nước làm cho bết lại. Quần áo cô đầm nước, nhờ từng giọt xuống sàn nhà. Đây là bộ dạng lồi thối lếch thếch nhất trong lịch sử đi học của cô.

Mấy người khá lắm!!

Cả lớp bỗng ồ lên, kèm theo sự xuất hiện của những tiếng cười ác ý. Có người còn vui tính thêm mắm thêm muối, nói cô đáng đời. Có người nhìn cô thương cảm, nhưng cũng không dám có hành động gì. Lớp này đoàn kết lắm nhỉ?!

Ở cuối lớp, Lãnh Hàn đang gục đầu ngủ, Tống Như Hoa thì đọc sách, nghe động cũng phải lười biếng đưa mắt về phía cửa. Lãnh Hàn thì kinh ngạc tột độ, còn ánh mắt Như Hoa xẹt qua tia đắc ý.

Cô đâu có mù! Dĩ nhiên là cô thấu tóm được hành động ấy vào trong mắt rồi. Hừ, lần này nữ chính cô chán sống rồi phải không?

Trái ngược với cả lớp đang ngồi cười ngất ngưởng, Lãnh Hàn đứng bật dậy và đi về phía cô. Anh vươn tay, định vén sợi tóc đang dính trên mặt cô nhưng cô đã gạt tay anh ra.

- Đừng động vào. Tôi đang bẩn.

Rồi cô quay lại với cô gái lúc nãy đã "nhiệt tình đón tiếp" mình, cười lạnh:

- Nào, giải thích xem.

Ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết nhìn thẳng vào mắt người kia, không tỏ ra một chút nào sợ hãi, trái lại còn mang vài phần trấn áp người khác. Cô gái kia bất giác ánh mắt giết người ấy thì run cầm cập. Tuy vậy, cô ta vẫn tỏ ra cứng cáp:

- Haha... Hạ Vũ, đây là món quà mà cả lớp bỏ công chuẩn bị cho mày đấy. Thế nào? Thích không?

Lãnh Hàn đứng bên cạnh nghe mà muốn nổ đom đóm mắt. Vậy mà mặt Hạ Vũ vẫn không biến sắc, cô chậm rãi hỏi:

- Là cô cầm đầu?

- P...phải...

- Tên?

- Mộc... Ly Tâm...

Ra là bạn thân của nữ chính. Xem ra lần này cô phải ra tay dạy dỗ lại đám con gái chuyên chúm mũi vào việc của người khác này rồi. Nếu cha mẹ chúng không dạy dỗ con cái đang hoàng thì cô cũng hào phóng bỏ ra chút thời gian nhắc nhở vậy!

Hạ Vũ khinh bỉ nhìn cô ta, rồi lại chậm rãi nhìn về phía nữ chính đang đắc ý, cánh môi vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp. Để xem cô còn đắc ý được bao lâu!

Lãnh Hàn cầm lấy tay Hạ Vũ, thỉnh thoảng kéo cô ra khỏi lớp. Đến lúc cô khôi phục lại tinh thần mới định hình được là mình đang bị lôi đi.

- Buông ra! Anh kéo tôi đi đâu vậy?! - Cô vùng tay, thoát khỏi bàn tay rắn chắc của Lãnh Hàn, mặt tỏ vẻ bức dọc khó chịu.

- Khó chịu gì?! Cô ướt sũng như vậy, nhờ bị bệnh thì sao. Tôi đưa cô đi thay đồ.

- Không phiền anh quan tâm!

- Tôi cứ thích quan tâm đấy! Giờ thì đi thay đồ.

Lãnh Hàn không nói không rằng kéo Hạ Vũ đi về phía phòng thay đồ. Còn cô gái đang bị lôi đi thì nhất thời á khẩu, não đang trong trạng thái bất động...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chữ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Xuân cung đồ nơi trường học (vi H)

Lãnh Hàn đưa cô đến một căn phòng ở dãy nhà đa năng, bảo cô vào trong đợi, còn hắt đi lấy quần áo cho cô thay.

- Cô vào đó đợi, trong đó có cả phòng tắm, máy sấy và khăn bông. Chờ một lát tôi đem đồ qua cho.

- Cảm ơn.

Mãi đến khi Lãnh Hàn khuất bóng sau hành lang, Hạ Vũ mới đẩy cửa bước vào...

"Mẹ kiếp, cái khi gì đây?!" Hạ Vũ thực sự rất muốn văng tục.

Trước mặt cô là một bầu không khí đầy vị kích thích, những âm thanh mờ ám vang lên.

- Ừm... a... sâu thêm chút... a... ừm...

- Như thế này?

- A... ừ... Kiệt... em muốn... ừm...

Hai thân thể đang quấn lấy nhau. Người con gái đã sớm không còn mảnh vải che thân. Còn người con trai vẫn đang quần áo chỉnh tề kia không phải là Trần Tuấn Kiệt sao? Nhìn ngón tay hắt đang chơi đùa nơi u cổ của người con gái, Hạ Vũ bỗng cảm thấy một cơn buồn nôn nơi cuống họng.

- Ừm... mau cho em... a...

- Bảo bối, thực sự không thể chịu được nữa hay sao? - hắt dứt thêm một ngón tay, tiếp tục công việc của mình.

Dịch mật tuôn ra như suối, làm ướt đầm tay hắt. Người con gái đã sớm lên tới cao trào rên rỉ:

- A... mau cho em... ừm... em muốn của anh... ừ...

- Thật kinh tởm.

Hạ Vũ thành công thu hút ánh nhìn của hai người bọn họ. Người con gái trong cơn dâm tình không suy nghĩ được gì nhiều, lại tiếp tục vờn bộ ngực trở mề rất đẹp về phía Tuấn Kiệt.

Nhưng vị hoa hoa công tử kia vẫn nheo mắt nhìn bóng dáng bé nhỏ đứng ở cửa. Đôi mắt đen trong một khắc bất gặp ánh mắt nâu lạnh lẽo của Hạ Vũ, chợt nổi lên tia hứng thú. Hắt cất giọng đều đều đầy mỉa mai:

- Hôm nay tôi hết hứng thú rồi, biến!

Hạ Vũ nghe thế cũng chẳng tính nản lại, còn tưởng hắt đuổi mình. Ai ngờ vừa xoay người đi chưa quá 2 bước đã bị kéo trở lại.

- Tôi đâu có nói để cô đi. Xem xuân cung đồ xong phải tay đi như thế à? Còn cô, biến!

Hạ Vũ đưa mắt khó hiểu nhìn Tuấn Kiệt rồi lại nhìn cô gái vừa bị hắt đẩy ngã đang lồm cồm bò dậy. Cô ta ngược nhìn Hạ Vũ, lườm đến xém cháy mặt cô.

- Còn không mau đi? - tên biến thái kia lại lạnh giọng.

Cô cũng phục tốc độ thay đổi của tên này quá. Cách đây 5 phút thì tình tình ái ái ngọt như đường, bây giờ thì tro mặt ra làm như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra vậy. Không ổn, tên này biến thái khó lường. Phải tránh!!

- A... buông... tôi phải đi rồi!

Hạ Vũ vùng vằng thoát khỏi hắt ta. Nhưng vừa đi lại bị hắt kéo cho đứng không vững, mắt thẳng băng ngã thẳng vào lòng hắt.

- Mau buông ra!

- Sao tôi phải nghe cô? Còn nữa, sao lại ướt hết thế này?

Hắt nheo mắt nhìn Hạ Vũ. Quần áo ướt dính vào người cô, lộ ra thân hình quyến rũ, làm hắt bất giác miệng đắng lưỡi khô. Nhưng mắt hắt lại hiện lên tia

thương cảm. Hắn kéo cô lại chỗ phòng tắm.

- Mau vào tắm đi. Để lâu sẽ cảm.

- Tôi đợi Lãnh Hàn đem quần áo.

Hạ Vũ vẫn cố né tránh bàn tay của Tuấn Kiệt, nhưng chỉ càng làm hắn siết chặt tay hơn.

Hắn lại một lần nữa nhủ mày. Vì sao cô không giống như những gì mọi người vẫn đồn? Cô lãnh đạm, lạnh lùng không bám trai hay lẳng lơ như người khác nói. Cô không giống những người khác. Cô không tỏ ra quá khích khi thấy hắn, cô yên tĩnh và êm đềm. Có hay không khi ở gần cô, hắn lại thấy... bình yên?

- Cứ vào trước đi. Lát tên đó sẽ đưa tới.

Hắn nhẹ nhàng kéo cô về phía phòng tắm, ôn nhu cất giọng với cô. Đẩy cô vào trong hắn còn cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô và còn thì thầm vào tai cô:

- Tôi cam đoan sau này em sẽ không bao giờ phải thấy cảnh vừa rồi nữa. Giờ thì giữ sức khỏe cho tốt.

Hương cam thảo nhẹ nhàng của hắn như quấn quanh đầu cô, làm cô có chút si ngốc. Đến lúc cô hoàn hồn thì hắn đã bay cao bay xa rồi.

Hạ Vũ thầm rủa mình tại sao lại mất cảnh giác để cho hắn mê hoặc dễ dàng như vậy. Thiên a, có khi nào sau khi xuyên cô trở nên đàn đi không?! A... a... cô không muốn đâu!!

~Có vẻ ngắn...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Một chút tài lẻ

Nhờ Lãnh Hàn đem cho cô bộ đồ thể thao mà Hạ Vũ mới có thể tiếp tục buổi học.

«Bị như vậy mà nàng còn tâm trí để học sao??»

Nhưng không may cho mấy người cùng lớp, cả buổi phải học trong bầu không khí lạnh đến thấu xương, tỏa ra từ tầng băng ngàn năm Hạ Vũ. Tên Lãnh Hàn rất chỉ là rảnh, đổi chỗ đến ngồi cạnh Hạ Vũ, còn liên tục lải nhải khiến cô phải gất lên:

- Im đi! Mau biến về chỗ!

Hắn ta như con chó bị chủ mắng, lùi thối lết về chỗ của mình. Buổi học kết thúc trong viễn cảnh băng tuyết bao trùm cả căn phòng..

Buổi tối

Sau ca học sáng, Hạ Vũ quyết định bùng luôn ca chiều. Đến lớp mà cứ phải "tỏa nhiệt" như thế thì mệt bằng chết.

Thiên Kì cùng Dương Nam nghe Lãnh Hàn kể lại chuyện sáng nay thì liên tục nhắn tin gọi điện cho cô làm cô nhức cả đầu.

- Kì Kì, nói ít đi một chút không ai nói cậu câm đâu.

"Vũ Vũ! Có cậu câm ấy! Sao cậu không mắng lại chúng nó, để chúng nó khi dễ cậu như vậy?! Chẳng lẽ cậu cứ để thế sao?!....." (đã lược n từ)

Nghe Thiên Kì hét lên trong điện thoại mà cô phải để xa máy ra khỏi tai một chút, tránh làm hỏng màng nhĩ. Hạ Vũ còn nghe loáng thoáng tiếng nói bình thần của Dương Nam.

"Kì Kì, em muốn phá màng nhĩ cô ấy à?"

"Anh im đi! Em đang giáo huấn cô ấy!"

- Mấy người rảnh thì đi mà giáo huấn nhau. Tớ còn việc phải làm.

Hạ Vũ chậm rãi cất tiếng cất ngang cuộc xung đột ở đầu dây bên kia, dứt lời không do dự cúp máy, còn khóa cả nguồn.

Vì sao ư?

Hạ Vũ không muốn trong khi làm việc bị người khác làm phiền.

- Hừ, ai nói tôi bỏ qua cho bọn chúng?

Hạ Vũ lôi chiếc Macbook Pro mà cô mua hôm trước ra, nhanh chóng khởi động một chương trình...

Hạ Vũ cười lạnh. Xem ra không làm cho Mộc thị phải hoảng hốt một phen cô cảm thấy rất khó chịu nha.

Xem nào. Mộc thị cũng giống như Hạ thị, cũng là kinh doanh phát triển phần mềm máy tính, điện thoại. Những năm gần đây Mộc thị liên tiếp tung ra thị trường những phần mềm mới, khả năng linh hoạt và tính ứng dụng cao, đại đa số người dùng đều có phản hồi tốt. Nhờ đó mà nghiêm nhiên trở thành ông trùm trong lĩnh vực này. Ha... vậy thì tốt. Xem ra lần này cô ra tay là lập đại công cho Hạ thị rồi!

Ngón tay thon dài thoăn thoắt gõ một đoạn code. Hạ Vũ cắm USB tải con virus mà cô đã lập trình sẵn. Sau khi con virus mà cô gọi là Friday này cắn nát tường lửa của máy chủ Mộc thị, đoạn mã độc kia sẽ làm phần việc của nó: đánh cắp dữ liệu của Mộc thị!

Thực ra việc này không hề đơn giản như kế hoạch đã vạch ra trước đó. Nhưng máy chủ Mộc thị cũng chỉ là một con cá nhỏ. So với đoạn mã gồm 120 clone của cô thì còn kém xa.

- Chắc, khả năng bảo mật cao đấy. Còn dùng cả công nghệ sinh trắc học thế này... Không sao, dùng mô nhân tạo là được...

"Friday của ta... mi anh đừng hi sinh vì việc này thật không đáng!"

Hạ Vũ khòe thắm. Cô đã tốn không ít công sức mà lập trình nó. Nó cùng 6 con virus khác là tâm huyết đề đời của cô. Kể từ năm 16 tuổi có được tấm bằng tốt nghiệp MIT, cô đã lên kế hoạch tạo ra 7 con virus siêu phạm có thể phá hủy máy chủ NASA! Sau khi xuyên cô đã tốn không ít công lập trình lại chúng. Nay vì việc còn con này hi sinh Friday thật không đáng! Chỉ là nếu dùng loại thường bọn họ sẽ thuê hacker khác lần được dấu vết của cô. Như vậy Hạ thị sẽ vướng không ít rắc rối, mà cô thì mang ơn họ rất nhiều.

"Accept successful" Máy tính chột báo.

- Yes! Có thể chứ.

Hoàn toàn không bị phát hiện, không bị cản trở mà đột nhập thành công máy chủ của một công ty chuyên sản xuất phần mềm máy tính. Hạ Vũ sung sướng nhìn thành quả của mình. Cái cảm giác được phá tan thành tựu của người khác nó cứ lâng lâng làm sao ấy. Nhất là thành tựu khoa học kĩ thuật. Chẳng hiểu sao cô lại có sở thích biến thái này nữa...

- Ha... giờ thì toàn bộ bản thiết kế mới của Mộc thị đều ở trong tay ta!

Nhanh chóng sao lưu tất cả dữ liệu, còn điều tra thông tin về người đã thiết kế tất cả những bản vẽ này, Hạ Vũ in hết ra giấy. Cô còn thả 3 con virus con từ Friday ra, cho chúng tiếp tục đào lỗ hồng trên tường lửa của Mộc thị, thả tay cho chúng ăn sạch dữ liệu gốc lẫn bản sao. Xong xuôi mọi việc, Hạ Vũ kích tự hủy cả đoạn mã lẫn máy con virus.

- Friday, con yêu của ta... Bye bye~~

Nhìn đứa con tinh thần tự bạo, Hạ Vũ cô cũng đau lòng lắm chứ. Chỉ là niềm vui trước mắt che khuất đi thôi! =))))

Đã hơn 11h đêm nhưng thư phòng vẫn sáng đèn. Có vẻ ba lại làm việc thâu đêm đây. Nhìn người đàn ông phải gồng mình gánh vác công việc, Hạ Vũ không khỏi đau lòng. Công việc chồng chất, ngay cả thời gian riêng cũng không có, vậy mà ông luôn ở bên cạnh cô, điều này thực sự khiến cô cảm động.

"Cộc, cộc"

- Cha, là con.

- Vũ nhi? Mau vào đi.

Căn phòng nặng mùi cafe cùng thuốc lá. Bên bàn làm việc, hai bóng lưng thân thuộc đang ngồi đó. Là ba và Phong ca!

- Hai người lại thức khuya rồi...

- Vũ nhi. - Hạ Phong vẫy cô lại gần. - Khó ngủ sao? Sao lại thức khuya đến vậy?

Hạ Vũ nhào vào lòng anh trai tìm chỗ thoải mái nhất mà tựa đầu vào, còn đưa tập tài liệu cho Hạ Tuấn.

- Vũ nhi, đây là? - Hạ Tuấn cầm tập tài liệu đọc qua, kinh ngạc hỏi.

- Ba, ca, hai người khen Vũ nhi đi. Đây là tài sản tí đô của Mộc thị đấy. - Hạ Vũ nhắm mắt mơ màng nói.

Hai người đàn ông tròn mắt nhìn cô gái đang dúi đầu vào lòng Hạ Phong, nhất thời không nói được gì. Một lúc sau, Hạ Phong mới chậm chạp lên tiếng hỏi:

- Vũ nhi, làm sao mà...

- Phong ca, là Vũ nhi đột nhập máy chủ Mộc thị lấy ra cho hai người. Yên tâm đi, chỉ là vài mảnh nhỏ thôi.

Khỏe miệng anh giật giật, từ khi nào em gái anh lại nói được những lời bá đạo như thế? Đột nhập máy chủ của công ty nhà người ta mà thân nhiên phun ra câu "chỉ là vài mảnh nhỏ". Có khi nào đây không phải em gái anh không??

«Là thế đó!!»

Hạ Tuấn dôi đôi mắt này giờ đang chăm chú xem xét tập tài liệu, nhìn về phía con gái nhỏ.

- Vũ nhi, thế này là phạm pháp...

Hạ Vũ ngáp dài một tiếng, lắc đầu:

- Hai người yên tâm. Thương trường là chiến trường mà. Với lại con lo ổn thỏa rồi, bọn họ muốn truy cứu cũng chẳng được, dám kiện ta chỉ có nước thua.

Cô đứng dậy, đi về phía cửa, không quên nói một câu bá đạo mục đích trấn an ba và anh trai:

- Thông tin là quyền lực, nhưng giống như các loại quyền lực khác, nó đang bị một số người chỉ muốn giữ cho riêng họ. Và chia sẻ dữ liệu không phải việc làm trái với đạo đức!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ăn miếng trả miếng (1)

Phải đến một tuần sau Mộc thị mới phát hỏa khi gần trăm bản thiết kế của mình không cánh mà bay. Nhiều hợp đồng lớn bị hủy bỏ làm Mộc thị xém chút ra đường làm ăn xin. =))))))

Đồng thời tại thời điểm này, Hạ gia liên tục tung ra thị trường những mẫu sản phẩm mới rất ăn khách, thu lại lợi nhuận không dưới tiền tỷ, lại được các tập đoàn lớn như Apple, IBM, TCS,... kí kết hợp đồng, vị trí nhất bảng đã sớm thuộc về Hạ thị.

Đúng như Hạ Vũ nói, Mộc thị chỉ có thể cắn răng nhìn thiết kế của mình bị người khác tước đoạt mà không ho he được câu gì.

Trong vòng một tuần đấy, cô gái nhỏ của chúng ta hết ăn lại ngủ, không thèm vác mặt đến trường, hoàn toàn không cho thấy đây là tên hacker siêu việt đã làm mưa làm gió tại Mộc thị.

Sáng hôm sau đến lớp, Hạ Vũ bắt gặp cảnh Mộc Ly Tâm khóc dở, mếu dở trông đến là hài. Còn nữ chính của chúng ta đang đau đầu nhúc óc vì phải nghe than khóc cả ngày lẫn đêm. Biết sao được, vì hình tượng nữ thần "tốt bụng, luôn luôn lắng nghe, luôn luôn đưa tay giúp đỡ" cho nên mới phải hao tâm tốn sức như vậy. Chắc, cả đời đi diễn nó khổ thế đấy! Sao không như cô đây, sống thật với bản thân, diễn làm chỉ cho một người!

Mộc Ly Tâm mắt thoáng thấy Hạ Vũ đứng ở cửa, mắt ánh lên vài tia thâm độc, hét lên giận dữ:

- Là mày! Tất cả là tại mày! Vì mày mà Mộc thị mới suýt chút nữa thì phá sản!! Đồ hồ ly giáo hoạt! Tất cả là do mày gây nên!

Như Hoa cũng nhân cơ hội thêm mắm thêm muối:

- Vũ nhi! Tớ biết cậu uất ức việc bị cả xô nước vào người hôm đó. Nhưng không cần thiết phải đem việc làm ăn nhà người khác ra làm trò đùa! Tâm Tâm, lần này bắt công cho cậu rồi. Vũ nhi, việc này là phạm pháp! Tớ thật thất vọng về cậu.

Vừa nói, cô ta vừa đưa tay gạt nước mắt. Hạ Vũ thực không hiểu cô ta giấu lọ thuốc nhỏ mắt ở đâu mà sử dụng linh hoạt đến vậy. Mới sáng sớm mà đã gặp phải một màn này rồi. Thật không hiểu có phải là do sáng nay ra đường không xem giờ hoàng đạo hay không nữa.

Cả lớp cũng rộ lên những tiếng xì xào bàn tán. Có người thì nói Hạ Vũ cô là con rắn độc, sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn để trả thù. Cũng có người nói cô bị oan, sao mà một học sinh có thể làm chuyện không thể tin được như thế.

- Ai mà biết được! Nhà cô ta có tiền, thuê một tin tặc đầu thám vào đâu.

- Đùa chắc. Không chứng không cứ buộc tội vào tù như chơi đấy!
- Chứng cứ rõ ràng như vậy còn gì!
- Mấy người thật là ngu ngốc. Người ta vẫn còn đang điều tra, ngồi đó mà đoán mò.

.....

Cuộc tranh luận ngày càng gay gắt. Hạ Vũ từ đầu đến giờ chưa nói câu nào đã bị bọn họ tự biên tự diễn cướp hết lời đánh bắt lực nhìn mấy cái miệng đang hoạt động hết công suất kia.

Phía bên kia chiến tuyến, Ly Tâm cùng Như Hoa đưa mắt nhìn nhau cười gian xảo. Chợt cả hai cùng hướng mắt về phía cửa, không hẹn mà cùng nhau lên tiếng:

- Hạ Vũ! Đây là ân oán giữa tôi và cô. Vì có gì mà phải sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như vậy?!
- Vũ nhi, cậu còn không mau hối lỗi đi. Việc cậu đã làm thực sự đã làm mất mặt trường chúng ta!
- Cái gì đây?! Lớp này loạn hết rồi hả?

Cả lớp im phăng phắc nhìn về hướng thanh âm giận dữ kia cất lên. Hạ Vũ cũng quay lại nhìn. Thì ra là nhóm mỹ nam của lớp: Lãnh Hàn, Âu Dương Nam và Trần Tuấn Kiệt. Thanh âm giận dữ vừa rồi không ai khác chính là của Lãnh Hàn. Anh lại lớn tiếng đàn áp mọi người:

- Tôi hỏi có phải là cái lớp này thành cái chợ rồi không?!

Lãnh Hàn đang thực sự tức giận. Vì có gì cô gái nhỏ của anh lại bị cả lớp công kích tập thể như thế chứ?!

«Khoan! Từ khi nào con gái yêu của ta biến thành cô gái nhỏ của người vậy?!» - Hàn: Từ hôm qua!

Âu Dương Nam bình thản nói:

- Hàn, đừng quá khích. Vũ Vũ, nói xem, có chuyện gì?

A... cuối cùng thì cũng có người hỏi ý kiến của cô mà! Cô bây giờ thực sự có hảo cảm với vị hội trưởng này rồi.

Những người khác thì hoàn toàn không có chung suy nghĩ với Hạ Vũ. Cái mà họ quan tâm là từ khi nào Hạ Vũ cùng học trưởng Âu Dương Nam thân thiết đến độ gọi là Vũ Vũ! Mặt của toàn thể học sinh đã đen đi quá nửa. Trong khi đó người trong cuộc còn đang tình chàng ý thiếp, đưa mắt nhìn nhau....!!

Như Hoa sắc mặt dấm chua, lại gần đám Âu Dương Nam, mi tâm khẽ động, tỏ vẻ suy nghĩ nói:

- Nam ca, là anh không biết. Em cũng không ngờ. Vũ nhi lại chỉ vì chút mâu thuẫn con con mà thuê người hại cho nhà Tâm Tâm chút nữa phá sản. Anh xem, giờ Tâm Tâm đau khổ biết nhường nào!

"Xuất khẩu thành văn, ta cũng bội phục!!" Hạ Vũ nghĩ thầm.

Âu Dương Nam im lặng không nói gì, nhưng ánh mắt giờ lại tỏa ra sát khí nồng nặc. Sau vụ Mộc Ly Tâm đổ nước Hạ Vũ, anh còn chưa tính sổ với cô ta, giờ lại còn giờ trò mèo này nữa. Thật là không biết an phận mà!

Lãnh Hàn cũng phải nở đom đóm mắt. WHAT'S THE F***?! Mộc tiểu thư này ngậm máu phun người quá sức điêu luyện rồi đấy. Vũ nhi của hần mà thêm vào cái việc bẩn thỉu này á? Hoang đường!

«Xin lỗi nhưng chú mới hoang tưởng ấy!»

Kẻ đứng ngoài xem kịch này giờ là Hạ Vũ và Tuấn Kiệt giờ lại không hẹn mà cùng nói:

- Cô nói tôi/cô ấy làm việc này? Bằng chứng đâu?

Như Hoa nhất thời á khẩu nhìn hai người xong cũng nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt "thiện lương":

- Vũ nhi, Kiệt ca, là người nhà của Tâm Tâm nói việc này do Hạ gia làm. Hai người thử nghĩ xem. Hôm trước Hạ Vũ gặp xui xẻo, hôm sau thông tin mật của Mộc thị đã bị rò rỉ ra ngoài. Còn có lời nói của bị hại làm chứng nữa. Mọi người nghĩ thử mà xem.

Cùng lúc, Mộc Ly Tâm khóc nức lên, lại cộng thêm lời nói của Như Hoa, mọi người gần như tin rằng chính Hạ Vũ đã gây ra chuyện này.

Riêng chỉ có một mình Hạ Vũ mặt không biến sắc, cười lạnh, hỏi ngược lại Như Hoa:

- Nói rất hay, luận cứ rất xác đáng! Nhưng tôi thắc mắc, nếu đã biết rõ như vậy, sao Mộc thị còn cam tâm tình nguyện để đưa con tinh thần của mình bị

cướp đi? Hay là vốn dĩ, đồ vốn không phải đồ của họ?

- Cái... cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chữ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ăn miếng trả miếng (2)

~Chap 12 lên sân nhà các nàng

~

Mộc Ly Tâm nghe vậy hét toáng lên:

- Vớ vẩn! Đồ hồ ly giáo hoạt nhà mày! Rõ ràng đó là tài sản của Mộc thị! Vì có gì mà dám nói đó không phải đồ nhà tao?! Hạ Vũ, mày đừng có phát ngôn bừa bãi!

Trái ngược với vẻ kích động của vị Mộc tiểu thư này, Hạ Vũ bình thản phân tích:

- Mộc tiểu thư, bình tĩnh mà xem xét lại đi. Vì có gì cô nói việc Mộc thị suýt chút nữa phá sản là do Hạ gia? Cô xem, đây là Hạ gia chân chính thiết kế nên những bản vẽ này. Mộc thị cô ngay cả bản gốc cũng không có, lại nói Hạ thị đánh cắp tài sản đó. Phải chăng là quá hồ đồ? Vị Tổng tiểu thư đây từ khi sinh ra thử hỏi đã lần nào sờ vào được một tập tài liệu của công ty? Giờ lại bình thản nhận xét việc làm ăn của Hạ gia chúng tôi như vậy, chẳng phải là hạ thấp đội ngũ chuyên gia kinh tế sao?

- Khục... - Nghe Hạ Vũ nói mà Lãnh Hàn phải nín cười.

Tuần Kiệt cũng phải gật gù. Khá lắm, đang ở thế bị động mà vịn cho thành chủ động xông lên. Nha đầu của hắn thực sự không phải người thường!

Hạ Vũ lại chậm rãi nói tiếp:

- Việc này nếu Mộc thị oan uổng vẫn hoàn toàn có thể khởi kiện! Nhưng họ không, vì sao? Vì thực chất họ chẳng có căn cứ nào mà khởi kiện cả. Những bản thiết kế kia lại chỉ có dấu xác nhận của Hạ thị, người thiết kế cũng khẳng định rằng đã bán cho Hạ thị. Trong dữ liệu của Hạ thị còn có bản gốc, bản sao lưu, danh sách tin nhắn trao đổi giữa hai bên có kèm ngày tháng rõ ràng. Cô nói thử xem, việc làm này của chúng tôi là phạm pháp sao?

Như Hoa cứng họng, tự thấy mình không thể đấu lại Hạ Vũ trên lĩnh vực này nên quyết định im lặng, nhẫn nại chờ phục thù sau. Nhưng Mộc Ly Tâm đâu suy nghĩ được như thế. Ầ còn giận dữ gào lên:

- Nói láo! Tất cả đều là nói láo! Nếu không phải do Hạ thị giở trò thì Mộc thị đã không lâm vào cảnh này! Nhất định là do Hạ thị ghen ghét, muốn tranh đoạt vị trí số một của bọn tao! Nhất định là thế!

Hạ Vũ cũng lắc đầu chịu thua. Cô ta càng nói càng thấy đây là ghen ghét nên đặt điều. Với loại não ngắn cỡ này, đối chất với ả chỉ tốn hơi, tốn sức, tốn thời gian.

Thấy cô thờ dài chán nản, Âu Dương Nam cũng lên tiếng nói giúp:

- Mộc tiểu thư, cô bớt nói nhảm đi. Vũ Vũ đã nói đến thế rồi cô vẫn chưa thông suốt sao?

- Không đúng! Là cô ta nói láo! Nam, anh đừng tin lời ả!

Tuần Kiệt cũng hết chịu nổi phải lên tiếng gỡ rối:

- Thôi nào mọi người, đây là việc của người lớn. Chúng ta đâu cần hao tổn tâm tư vì việc này. Tâm Tâm, đây là việc của người lớn, không nên lo chuyện bao đồng.

Anh vừa nói, vừa khuyến mãi cho bọn họ nụ cười mê hồn của mình, làm cho Ly Tâm phải cúi đầu. Cô ta đỏ mặt, nói lí nhí:

- Nếu Kiệt ca đã nói vậy.... thì thôi vậy...

Khụ... Hạ Vũ mở to hai mắt nhìn Tuần Kiệt. Rốt cục tên biến thái này có bao nhiêu mị lực khiến người ta điên đảo đến mức ấy?! Biết thế cô để hắn nói từ đầu có phải tốt không, đỡ tốn hơi.

«Con gái à, mị lực của người ta Trời biết, đất biết, ai cũng biết, riêng con không biết đấy!»

~~Trong quán cafe

~~

Quán cafe nhỏ nằm trong con hẻm gần ngôi trường nơi cô gái nhỏ của chúng ta đang học có tên là Zodiac. Một quán cafe mà toàn bộ tường trong quán đều được sơn tỉ mỉ theo phong cách Galaxy. Trên trần còn treo lác đác các chòm sao, các kí hiệu của 12 cung hoàng đạo, làm cho thực khách thấy như hòa mình cùng vũ trụ vậy.

My heart's a stereo

It beats for you, so listen close

Hear my thoughts in every note, ooh oh

Make me your radio

Turn me up when you feel low

This melody was meant for you

Just sing along to my stereo...

Tiếng nhạc được vặn ở mức vừa phải để không làm phiền đến thực khách, xong vẫn đủ để người ta trầm mình vào trong tiếng nhạc.

Ở một góc của quán đang có một bầu không khí sôi nổi, ấm áp. Ba con người với ba sắc thái khác nhau, nhưng khi gần nhau lại tạo nên một bức tranh hài hòa.

Một người nữ dáng vẻ lạnh đậm. Cô mặc một chiếc áo crop top có mũ màu trắng, ngực áo in chữ Los Angeles, phối cùng chiếc quần jean Boyfriend bụi bặm đầy cá tính, chân đi đôi sandal trắng đế cao. Mái tóc màu hạt dẻ thả tự nhiên. Gương mặt tinh xảo không trang điểm gì nhiều, chỉ đơn giản là tô một lớp son Relvon lên môi. Trông cô vừa có chút cá tính lại vừa có chút lạnh lùng.

Người con trai ngồi cạnh cô lại mang dáng vẻ nam tính, góc cạnh. Anh mặc một chiếc áo phông trơn màu đen, phối cùng chiếc quần soóc thể thao đồng màu, chân đi đôi giày axis đen. Bộ đồ không những không làm anh trông u ám, trái lại còn tôn thêm nước da trắng cùng vóc người cân đối của anh. Gương mặt điển trai lạnh lùng nhưng hôm nay như có như không, thấp thoáng ý cười.

Cô gái còn lại mang trong mình một dáng vẻ hồn nhiên năng động. Chiếc áo crop top màu vàng nhạt kết hợp cùng chiếc quần đùi cạp cao màu trắng tạo cho người khác cảm giác năng động, dễ gần. Chân cô đi một đôi converse chuck taylor để dễ hoạt động. Gương mặt búp bê gần như không trang điểm, tóc đen cột cao năng động. Cô gái này thoát nhìn còn tưởng kém hai người còn lại 2 tuổi chứ không ít.

Vâng, tổ hợp trai xinh gái đẹp ấy chính là Hạ Vũ, Âu Dương Nam và Âu Thiên Kì.

- Vũ Vũ! Cậu thật là ngầu đó. Tớ còn tưởng cậu bỏ qua cho bọn họ, hóa ra là ngầm ngầm trả thù sau hả?

Thiên Kì sau khi nghe Dương Nam kể về chuyện đối đầu ở trên lớp thì vô cùng phấn khích. Cô thực sự sùng bái người này mà. Đáy mắt cô gái nhỏ lấp lánh tia hăm mộ dành cho cô bạn đồng trang lứa.

- Phải đó. - Âu Dương Nam cũng gật đầu đồng tình - Phải công nhận buổi đó Vũ Vũ rất ngầu. Hôm đấy nghe cậu phản biện, tôi cũng tin sái cổ đi ấy. Hóa ra là vậy thật.

- Haha...

Hạ Vũ chỉ cười trừ. Cô nói với họ, việc này là do anh cô làm. Họ cũng không chất vấn gì mà tin tưởng cô. Đẳng nào đây cũng là hai người bạn cô thân nhất ở trường này, nếu chuyện gì cũng giấu họ thì cô thực không cam tâm. Cái gì nói được thì nói, cái gì nhất định phải giữ bí mật thì giữ nguyên.

- Ủ, tớ phải vậy chứ. Con người sinh ra vốn có lòng đố kị. Mà tớ thì đặc biệt nhiều về khoản này. Có thù thì phải trả. Ăn miếng thì trả miếng thôi!

~Các nàng thấy truyện thế nào? ._.

~Nếu thấy nó nhảm thì cứ góp ý tự nhiên nhé! =w=

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bí mật nhỏ của hai ta

Dạo gần đây xuất hiện nạn tin tặc phá hệ thống máy chủ của nhiều công ty lớn rồi tiến hành ăn cắp tiền quy mô lớn của các nạn nhân. Hạ thị lại xui xẻo trở thành nạn nhân của bọn ruồi bọ này.

Hạ Vũ thực sự rất giận!

Phải, cô đang rất giận đấy!

Vì sao ư? Vì bọn chúng dám chọc vào lòng tự trọng của cô!

Đối với một kĩ thuật viên máy tính, việc máy chủ của mình bị xâm nhập quả thật so với bị đâm thẳng vào mặt còn đau đớn hơn nhiều. Đáng này ba vừa mới tin tưởng giao cô lo việc bảo mật thông tin quan trọng của công ty bao gồm cả tài khoản ngân hàng. Vậy mà trong vòng 3 ngày ngắn ngủi tưởng lửa cô dựng không cánh mà bay. Điều này năm lần bảy lượt làm cô thiếu chút nữa mất tự chủ mà lao đầu vào tường.

Tại một góc sân vắng vẻ, một con sóc nhỏ nào đó mũ áo trùm kín mặt, đang đau khổ vò đầu bứt tóc, rên rĩ những tiếng đứt quãng:

- A... a... đừng... không phải chứ... tên chết tiệt này! Rốt cục hán dùng thứ công nghệ gì vậy cơ chứ! Gya... hại chết Monday của ta rồi! Hừ...

Con sóc đó không ai khác chính là Hạ Vũ của chúng ta. Monday là một trong 7 con virus mà cô tạo nên. Chức năng chính của Monday là giống như một hệ miễn dịch của máy tính. Nó sẽ tấn công bất cứ loại dữ liệu nào xâm nhập trái phép hệ thống mà nó đang bảo vệ. Khác với Friday, Monday tự động sản sinh các virus con để đảm bảo mình luôn nắm vững tình hình bên trong hệ thống. Phải nói đây là pháo đài tâm đắc nhất của Hạ Vũ cô.

Vậy mà giờ, tường lửa bị hủy, Monday bị đoạn mã kia ăn sạch, không còn chút dấu vết. Vừa rồi cô phải lực bất tòng tâm nhìn máy tính báo lỗi liên tục! Dù đã vận động hết công suất của ngón tay để gỡ các đoạn mã nhị phân, mong làm sao vớ được lỗ hổng của hàng phòng thủ. Vậy mà thật trớ trêu, cô càng cố gắng thì cứ như càng tạo điều kiện cho kẻ địch thâm nhập sâu hơn vậy!

Không! Cùng lắm là nhận thua lần này. Cũng không chắc chắn cô sẽ thua ở những lần tới!

Hạ Vũ biết, cái tên tin tặc biến thái kia cũng không phải là dễ dàng đánh bại Monday của cô. Chắc chắn thế. Cho nên giờ hán cũng phải mất chút ít thời gian để lập một đoạn mã khác thì mới tiếp tục đâm sâu vào lõi thông tin của Hạ thị được. Ha... vậy thì được! Giờ với Hạ Vũ, một khắc cũng thực sự đáng giá! Bởi vì nếu cô nhanh tay hơn hán, có thể gửi đi đoạn mã đánh đòn phủ đầu, hán sẽ không cách nào chống đỡ được.

- Hừ, ranh con. Dám "ăn" Monday của bà. Để xem mi kịp tiêu hóa nó trước hay bị ăn trước!

«Khục... tin tặc lão làng của nhà người ta... thế nào mà trở thành ranh con của bà vậy??»

Ngón tay thon dài thoăn thoắt gõ trên bàn phím, nhanh đến mức người ta tự hỏi đây có còn là người hay không nữa. Hạ Vũ chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, tiện tay cắm một chiếc USB vào.

- Hừ, lần này vừa tấn công trực diện, vừa để mỗi một mồi móc ngưoi! Xem ngưoi đối phó thế nào.

Hạ Vũ nói quả không sai. Chiếc USB ấy không phải loại USB bình thường. Trong đó chứa một sản phẩm tâm đắc khác của cô: một loại virus với khả năng nguy trạng siêu hạng, dùng với mục đích để nó từ từ phá hủy hệ thống của đối phương từ bên trong. Loại này tương đối khó phát hiện, khả năng tìm và diệt sạch chúng ở ngưỡng 5%. Lần này cô quyết để hán thù trong giặc ngoài! Xem hán mợc ra ba đầu sáu tay có ứng phó được không.

- Ô, xem kìa ai đây? Chẳng phải là Hạ tiểu thư dạo gần đây mới nổi trong trường đây sao. - một thanh âm chua chát cất lên.

Mẹ kiếp! Rốt cục bọn sâu bọ này ranh rồi đến mức nào cơ chứ? Hạ Vũ trực tiếp bỏ lơ bọn người đó, chuyên tâm vào công việc.

- Con ranh kia! Mày bị điếc hả?! Ly tỷ đang nói với mày đấy!

Cô cũng lười biếng đưa mắt nhìn. Một đám tạp nham con gái thì son phấn đầy mặt, ăn mặc hở hang, con trai thì mặt mũi bặm trợn, tóc xanh tóc đỏ đủ chủng loại. Theo như con mắt của Hạ Vũ mà nói: Một đám côn trùng đủ màu!

- Tôi cần cô ta nói chuyện cùng chắc. Ranh thì đi chỗ khác chơi, tôi còn việc phải làm. - Hạ Vũ lại chăm chú vào màn hình máy tính, không nhanh không chậm nói.

Nhưng bọn đó thì không như thế. Có thể Hạ Vũ đã quên, nhưng cô gái mà bọn họ gọi Ly tỷ kia thì vẫn nhớ. Lần đó nếu không phải Hạ Vũ đột ngột xuất hiện trong phòng thay đồ thì Tuấn Kiệt cũng không trở nên ghê lạnh với ả. Á hận Hạ Vũ đến thấu xương, cho nên lần này nhất định không để cô an toàn trở về!

- Chúng mày! Lên hết cho tao! - ả rít lên.

Hạ Vũ giật mình nhìn lên, cả đám kia đang lao về phía cô. Trong lúc cô còn chưa biết nên làm gì thì một thân ảnh từ trên cây nhảy xuống, chắn trước mặt cô...

Bóng lưng cao lớn che đi quang cảnh trước mắt cô. Hương cỏ thanh mát từ người đó xộc vào mũi cô. Cô ngược nhìn, mái tóc hung đỏ để gió tùy ý nghịch ngợm. Một thanh âm ấm áp như rót mật vào tai cô:

- Cứ đứng sau lưng tôi.

Phía bên kia, Hạ Vũ nghe loáng thoáng tiếng kinh ngạc:

- Là Doãn Hạo?!

- Tên này khó lường lắm!

- Nói nhiều! Lên!

Doãn Hạo cười khinh bỉ. Thật là không biết lượng sức mình mà. Nghĩ là vậy, nhưng cũng vẫn tiếp chiêu bọn chúng. Hạ Vũ nhìn một màn trước mặt không khỏi ngây ngốc. Rồi đột nhiên cô chợt nhớ ra nhiệm vụ của mình, chạy lại chỗ máy tính, vừa kịp ấn enter.....

Sau đó, xung quanh tối sầm lại.....

~Trong phòng y tế

~

Một người con trai quần áo xộc xệch đang chăm chăm nhìn cô gái đang nằm trên giường. Giương mắt nhìn trai đầy thương tích, dù vậy vẫn không làm mất đi dáng vẻ ngạo mạn của anh. Mắt phượng đậm chiều, đáy mắt chất đầy tia lo lắng. Vòm ngực rộng phập phồng, thờ cùng một nhịp với người con gái kia. Bàn tay to lớn siết chặt giãn dờ. Anh tự trách mình không thể bảo vệ được cô. Nhìn cô ngất lịm đi, anh thực sự đã phát cuồng, như điên như loạn lao vào bọn người kia, chỉ hận không thể moi tim móc mắt chúng!

Đôi mắt ánh lên tia chết chóc ấy khi nhìn về phía cô gái đang nằm thì lại thấp phần ôn nhu. Kể từ lần đầu tiên thấy cô trong khuôn viên trường, anh đã tự hỏi có phải mình đã bị cô hút hồn rồi chăng. Nhiều lần bắt gặp cô một mình trốn trong góc đọc sách, nghe nhạc, anh cũng thấy có chút yên bình. Rồi lần đứng ngoài hành lang, nhìn cô không chút sợ hãi đối đầu với tất cả mọi người, anh lại cảm phục sự ngoan cường của cô. Nay anh còn biết cô còn mang trong mình những bí mật không hề nhỏ. Nhưng tất cả chỉ càng làm anh thêm hứng thú với cô.

Hạ Vũ khẽ trở mình. Đầu cô hiện tại rất đau. A... tên khốn nào đó đã đánh lên cô. Khoan đã! Còn việc đang làm..

Hạ Vũ mở to mắt, bật dậy, cảm nhận được một trận đau đớn đến thấy xương, vô lực ngã trở lại giường.

- U...

- Không sao chứ? Đừng có hoạt động mạnh. - Doãn Hạo ngay lập tức lại gần cô, nhẹ nhàng nâng cô dậy, cho cô dựa vào thành giường.

- A... cảm ơn. - Hạ Vũ lí nhí nói, gò má hiện lên vài vệt hồng phấn trông rất đáng yêu. - A! Máy tính của tôi.

Doãn Hạo nhìn cô gái nhỏ đang luống cuống, bất giác cánh môi bạc vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp. Anh mỉm cười ôn nhu vớ cô:

- Hạ Vũ, em không phải lo. Tôi đã phá nát hệ thống của tên đó rồi.

Cô giật mình nhìn anh. Anh nói vậy... bí mật của cô...

Dường như nhìn thấu sự lo lắng của cô, anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán cô, thanh âm như đường mật nhỏ xuống tai cô:

- Tôi biết em là người đã gây khó dễ cho Mộc thị... Không sao, ai cũng có bí mật riêng của mình. Vậy chuyện này, cứ coi đó là một bí mật nhỏ của hai ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thị Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thăm bệnh (1) - Bạn bè là trên hết

Ngày hôm đó Doãn Hạo đưa Hạ Vũ về tận nhà, lên tận phòng. Phải tận mắt nhìn thấy cô cuộn chần say ngủ anh mới yên tâm đi về.

Về phần Hạ gia, nghe Doãn Hạo mặt không đổi sắc kể về chuyện ở trường, còn thành khẩn cúi đầu xin lỗi vì đã không bảo vệ được cô thì mặt cắt không còn giọt máu.

Phương thị nhìn con gái mà không khỏi đau lòng. Ở nhà lúc nào con bé cũng đem ra bộ mặt tươi cười, làm cho mọi người cảm thấy cô gái này hoàn toàn không chút vướng bận chuyện đời. Vậy mà ở ngoài kia, nó tự mình đối mặt với tất cả. Đến mức giờ không còn đủ sức mà ngồi dậy nữa.

Hạ Tuấn khẽ nắm lấy bờ vai đang run lên của vợ mình. Ông cũng đau lòng lắm chứ. Nhìn con gái bị đau ông chỉ thầm mong có thể nhận hết nỗi đau ấy thay cô.

«Khấp quá đi, làm như người ta chết đến nơi không bằng!» - Vũ Vũ: Người còn nói?! Chẳng phải là do thân thể này quá yếu ớt hay sao?!

Hạ Vũ khẽ trờ mình. Đau chết đi à. Không biết tên kia dùng cái gì chọi vào đầu cô mà ngủ dậy nó vẫn còn đau nè. Lần này cô mà bị sứt mất tí IQ nào cô quyết không để hân sống đâu!

- Chào...

Hạ Vũ chưa nói được nửa câu thì Hạ Phong đã lao vào ôm chầm lấy, hình tượng soái ca mặt lạnh bay biến hết:

- Oa... oa... Vũ nhi của ca... Người cực khổ quá rồi!! Ca thương người lắm!

- Phong nhi! Để cho con bé còn thở nữa! - Hạ Tuấn phải lao vào cản con khi đang bám dính trên người con gái yêu của ông.

«Khụ... Nói là khi thì hơi quá...»

Hạ Vũ nhìn mọi người ai ai cũng lo lắng cho mình, lòng dâng lên một cỗ xúc động.

Kiếp trước, vì cô quá thông minh, cha mẹ lẫn em trai bị người ta uy hiếp, đe dọa không ít lần. Nhiều đến mức chính họ cũng tỏ ra chán ghét cô. Họ xa lánh cô, nói cô mang đến phiền toái cho họ... Nghe những người thân nhất nói như vậy, thử hỏi có ai mà không đau lòng. Nay cô có một người ba yêu công việc, yêu gia đình, một người mẹ tuy yếu đuối nhưng lại rất quan tâm cô, lại có một người anh trai cuồng em gái... Nghe có vẻ là một mớ lộn xộn... Không sai. Nhưng cô yêu mớ lộn xộn này. Bây giờ, bọn họ là một gia đình hạnh phúc, còn cô thì chẳng mong gì hơn thế.

- Mọi người đâu cần suy nghĩ nhiều vậy. Chỉ là u một cục trên đầu thôi, đâu có đau lắm đâu. "Thực ra là đau chết đi được ấy!" Phong ca mau xem, em thực sự không sao mà.

Tối đó cô phải tốn không ít hơi mới đuôi họ về phòng ngủ được, riêng tên ca ca nào ngán của cô sống chết đòi ngủ chung.

- Phong ca! Nam nữ thụ thụ bất thân! Mau tránh ra.

- Vũ nhi! Ta là ca ca của người. Thử hỏi còn phần nào trên người người mà ca ca chưa nhìn qua không? Ngủ chung có sao?

- A... a... Ca ca biến thái! - Hạ Vũ máu nóng dồn lên não, lớn tiếng quát tên kia.

Một tên ca ca biến thái nào đó hoàn toàn không để tâm khuôn mặt đã đen xì của em gái, với tay ôm cô vào lòng, tắt đèn đi ngủ ngon lành.

- Huhu... ca ca bắt nạt ta!

- Ủ! Ca ca bắt người đi ngủ đấy. Ngủ đi!

Chuỗi ngày nghỉ dưỡng của Vũ Vũ

~~

Hạ Vũ hết ăn rồi ngủ, hết ngủ rồi lại ăn. Thật sự sắp bị người Hạ gia nuôi cho thành con heo rồi mà.

Huhu... cô thực sự sắp tự ki rồi!! Làm sao mà cô có thể chỉ lẩn lộn quanh quẩn bên trong bốn bức tường bao quanh tòa biệt thự này cơ chứ. Thế giới của cô là ở kia! Ngoài kia kia!!

"Cạch!" Tiếng mở cửa đã lôi con sóc nhỏ nào đó về với thực tại đáng buồn của mình.

- Oa... oa... Vũ Vũ! Tớ đến thăm cậu rồi đây!! - Thiên Kì vọt chạy tới bên Hạ Vũ, gào khóc thương tâm.

- A! Cuối cùng cũng chịu lết xác đến gặp tớ! Tớ còn tưởng bạn tớ chết hết rồi chứ!

- Phui phui cái miệng toàn mắm muối nhà cậu!

- Cậu có cần xem miệng ai mắm mắm muối hơn ai không?!

- Tất nhiên tớ biết cậu nhiều hơn rồi!

.....

Doãn Hạo, Âu Dương Nam cùng Trần Tuấn Kiệt nhìn cảnh trước mặt, vội ý thức được chưa gì đã bị coi như không khí cho nên lên tiếng thông báo sự tồn tại của mình:

- Khụ... Vũ Vũ, nghỉ ngơi tốt chứ?

- Xem này Vũ Vũ, tôi mang đồ ăn đến cho em.

Nhìn hai tên con trai ân cần hỏi han Hạ Vũ, mất hết hình tượng thường ngày, Doãn Hạo chỉ lắc đầu chán nản, hướng về phía cô gật đầu tỏ ý chào.

Hạ Vũ nheo mắt nhìn giống đực đứng ở cửa, lòng tự hỏi bọn họ đến đây làm quái gì. Như nhìn thấu được bản khoăn của cô, đám con trai không hèn mà cùng lên tiếng:

- Bị Âu Thiên Kì lôi đi!

- Gì? Há? - Cô gái vừa được nêu tên ngờ ngạc hỏi. - Nam ca, không phải anh sống chết đòi đi hay sao? Cả anh nữa Tuấn Kiệt. Vũ Vũ, hai người đó còn uy hiếp tớ nếu không cho đi sẽ không sống nổi cơ!

- Kì Kì!

- Khụ... khụ... Thiên Kì, gan hảo lớn!

- Khục... - Doãn Hạo nghe mà nín cười đến suýt chút nữa nội thương.

Hạ Vũ cũng phải bật cười. Xem ra bọn họ quan tâm cô thực lòng nha. Cô cười yếu ớt, đưa tay vẫy ba người bọn họ lại gần.

- Mọi người ngồi đi, tôi đi báo Vu quân gia chuẩn bị điểm tâm.

- A... Không cần! Mau ngồi xuống nghỉ ngơi! - Cả đám cùng hô lên, đẩy Hạ Vũ trở lại giường.

Hạ Vũ cũng lực bất tòng tâm nhìn bọn họ tự biên tự diễn. Thiên Kì nói oang oang:

- Vũ Vũ, hôm nay việc của chúng ta là ngồi im đợi bọn họ phục vụ!

- Gì?

- Kì Kì! Ác độc vừa thôi. Mau xuống phụ bọn anh. - Dương Nam uất ức gào lên.

Doãn Hạo cùng Tuấn Kiệt cũng phụ anh xách Thiên Kì xuống nhà. Phải, xách theo nghĩa đen đấy.

Hạ Vũ ngồi trên phòng, nghe những tiếng chửi bới, tiếng xoong nồi va vào nhau, tiếng la hét của Thiên Kì và nghe cả tiếng Vu quân gia í ới xin bọn họ nhẹ tay... mà không khỏi rung mình. Đám này định phá nhà cô chắc?!

Một lúc sau bọn họ cũng mang được thành quả lên cho cô. Đây gọi là gì nhỉ? Bánh bao chăng?

- Vũ Vũ, cậu ăn thử bánh ngọt bọn mình làm đi!

Khụ... là bánh ngọt sao?

- Kì Kì, có chắc là ăn được không vậy?

Doãn Hạo thấy cô chần chừ, bình thân lên tiếng nói:

- Xin lỗi, ba thằng con trai bọn tôi dốt tẹt, định trông chờ Âu tiểu thư trở tài, ai ngờ...

- Doãn cầu! Mi không nói không ai bảo mi cầm đầu! - Thiên Kì đau khổ gào lên.

Âu Dương Nam không nhanh không chậm, đổ thêm dầu vào lửa:

- Kì Kì, thực ra nếu em nghe lời anh cho bột mì chứ không phải bột sắn vào bánh thì nó sẽ không thành thảm họa.

Tuấn Kiệt cũng vui vẻ bồi thêm một câu:

- Ủ, nếu cô thông minh chút sẽ tắt lò nướng thay vì dội nước vào đó.

- Kì Kì! Cậu phá nhà tớ hả?!

Thiên Kì bị mấy con hồ ly công kích tập thể cứng họng không nói được gì. Cô trưng ra bộ mặt rưng rưng sắp khóc:

- Máy người thật quá đáng! Rõ ràng tôi đã cố hết sức rồi mà!!

Hạ Vũ lắc đầu chán nản. Rốt cục hôm nay cô là bệnh nhân mà phải đi đỡ người khác thế này.

- Kì Kì, thôi mà, không sao cả. Dù sao cũng cảm ơn mọi người.

Mấy tên kia còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Thiên Kì cướp lời:

- Không sao! Chúng ta là bạn bè mà, phải không mọi người?

- À... ừ. "Thiên Kì chết bầm! Cướp hết lời bọn ta!"

Đám con trai không hện mà cùng chung suy nghĩ. Thiên Kì lại nói tiếp:

- Vội tót, bạn bè là trên hết! Cho nên cậu nên thấy hạnh diện vì được bốn tiểu thư đây coi là bạn đi!

Phòng của Hạ Vũ hôm đó tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ.

Thế mới nói, tình bạn là liều thuốc xoa dịu cơn đau hiệu quả nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chữ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thăm bệnh (2) - Ngày mưa

~Chap này tặng bạn LuCy44002, cảm ơn vì đã ủng hộ truyện~

Chuối ngày nằm mát ăn bát vàng, com dâng tận miệng của Hạ Vũ đã dài lại còn dài thêm.

Vì sao ư? Vì một lí do thực cầu huyết nào đấy, Vũ Vũ của chúng ta trượt chân, hôn tay vịn cầu thang một cái thật đau. Đây gọi là vết thương chồng vết thương mà. Cho nên cô gái nhỏ đành lủi thủi tiếp tục chuối những ngày tự kỉ của mình...

Phòng khách của Hạ gia

- Hai người tới đây làm gì? - Hạ Tuấn nghiêm mặt hỏi.

Ông thật không hiểu. Một người đã từ hôn con gái ông cùng một người con gái ông ghét nhất nay lại đến đây. Rốt cục bọn họ đang mưu tính gì trong đầu vậy?!

Hoàng Thiên bình thản đáp lời ông:

- Hạ lão gia, Như Hoa là bạn thân của Hạ Vũ. Nay cô ấy bị bệnh, Như Hoa tới thăm là chuyện bình thường. Tôi là người giám hộ của cô ấy, nên đi theo cũng không vấn đề gì.

Hoàng Thiên nói đúng. Anh đúng thực sự là người giám hộ của Tống Như Hoa, cái này là sau khi Hạ Vũ giới thiệu anh với Như Hoa.

Nhưng Hạ chủ tịch nào có chấp nhận lí do đó! Người con gái ông không ưa, ông cũng tuyệt đối không ưa.

- Hoàng tổng, Tống tiểu thư, Hạ gia không hoan nghênh hai người. Mời hai người về cho.

- Bác...

- Tống tiểu thư, tôi không nghĩ chúng ta có quan hệ thân thiết đến thế! - Ông lạnh giọng, cắt ngang lời nói của Như Hoa, khiến cho cô ta á khẩu.

- Hạ lão gia, chúng tôi...

"Cạch!" Tiếng cửa mở đã cắt ngang lời nói của Hoàng Thiên. Ngay sau đó, một giọng nói trong trẻo cất lên.

- Ba, con đưa Tiểu Hắc đi dạo. Há?

Lúc này Hạ Vũ mới nhận ra sự có mặt của hai người khác trong phòng. Rảnh rồi quá đến tìm cô giải sầu sao?

Hoàng Thiên bắt gặp ánh mắt chăm chọc của cô, lòng khẽ nhói. Giờ anh mới chợt nhận ra, mắt cô thật đẹp. Anh nhớ ánh mắt ấy mỗi lần nhìn anh trước

đây, đều là một ánh mắt biết cười. Tại sao bây giờ đôi đồng tử nâu nhạt ấy lại như phủ một lớp băng dày làm anh nhìn không thấu! Nhìn cô như vậy, anh vô thức tự hỏi: Liệu anh sai rồi sao? Sai khi bỏ mặc cô sao?

Đáy mắt Hạ Vũ chợt sáng, khóe miệng thấp thoáng ý cười, không nhanh không chậm cất tiếng:

- Hai người muốn đi dạo cùng không? Dù sao cũng là đến thăm tôi mà.

- Vũ nhi...

Hạ Vũ quay sang ba, mỉm cười trấn an ông. Dù gì thì bọn họ cũng đến, nhân cơ hội này chấm dứt triệt để quan hệ với hai người này, để lâu chỉ tổ thêm rắc rối. Mấy nam chủ khác còn có thể ứng phó dần dần.

Công viên trung tâm

~~

Hạ Vũ ném quả bóng đi xa nhất có thể cho Tiểu Hắc đuổi bắt.

- Nhanh nhanh nào Tiểu Hắc! Đứng rồi, bé ngoan.

Hoàng Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt. Hạ Vũ trông thật bé nhỏ trên bãi cỏ rộng lớn. Mái tóc nâu thả tùy ý, mặc cho gió đùa giỡn. Đôi mắt nâu nâu nhạt sáng lấp lánh, môi anh đào cười ôn nhu. Chẳng biết vì sao niềm vui nho nhỏ ấy có thể lan sang anh, để anh cùng cảm nhận.

Như Hoa vẫn thế, vẫn khuôn mặt hoàn mỹ, vẫn là nụ cười hồn nhiên, nhưng giờ đây ánh mắt cô ta đã đục ngầu. Nhìn Hoàng Thiên mắt dõi theo Hạ Vũ mà cô ta không khỏi ghen ghét. Tại sao chứ?! Tại sao tất cả những gì tốt đẹp Hạ Vũ đều có? Cô ghen tỵ với cô ta! Không sai. Kể từ lần đầu gặp mặt cô đã không ưa gì Hạ Vũ. Ngay cả trong khi cô đồng ý làm bạn với cô ta, cô cảm thấy rất buồn nôn! Cô không thể nào sống hòa hợp với cô ta. Cô không vừa mắt với mọi điều cô ta làm. Nhìn cô ta biến chất, trở thành một ả lăng lơ, hám trai, mê tiền cô rất hả dạ! Nhìn Hoàng Thiên cùng những người khác xa lánh, ghê lạnh cô ta, lòng cô như nở hoa vậy. Vậy mà sao trong thoáng chốc, cô ta trở nên lãnh đạm, bình thản, không vương một chút bụi bẩn nào... Tại sao?! Tại sao lại một lần nữa, cô ta lại dành được tất cả mọi thứ thuộc về cô? Rốt cục, cô ta còn định tranh giành với cô thứ gì nữa?

«Nàng à... BỐT SỐNG ẢO ĐI!!!»

Hạ Vũ như chợt nhớ ra mục đích của mình, vội lấy lại bộ dáng lãnh đạm thường ngày.

- Phải rồi, hôm nay gọi hai người ra đây không phải chỉ để nhìn Tiểu Hắc chạy nhảy. Hôm nay tôi có điều muốn nói rõ với hai người.

Như dự báo trước việc sắp tới sẽ chẳng tốt đẹp gì, trời bắt đầu nổi cơn mưa. Cả ba người (cùng con chó) đi vào một tiệm cà phê trú mưa.

Quán cà phê vắng khách mang một sắc nâu âm trầm. Bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, ba bóng người ngồi lặng im. Hơi nóng từ những tách cà phê bốc lên nghi ngút, tạo nên bầu không khí mờ ảo, âm trầm.

Hạ Vũ tự nhủ thầm phải diễn thật tốt, cảm xúc phải thật dạt dào! Lần này diễn phải làm bọn họ điên đảo!

- Như Hoa, tôi với cô từng là bạn thân 3 năm, thời gian đấy thực sự cảm ơn cô đã quan tâm. Thực sự thì tôi rất cảm kích. "Vâng, càng cảm kích hơn khi chúng ta không còn quen nhau nữa!". Nhưng mà chúng ta đều đã thay đổi rồi. Cho nên cũng khó mà giữ được mối quan hệ như trước. Tôi cũng không phải ghét bỏ gì cô, chỉ là tôi không muốn vướng phải những rắc rối có thể có sau này. Cho nên từ giờ chúng ta nên chấm dứt mọi quan hệ, có chăng cũng chỉ là quen biết xã giao thôi. Dù sao, tôi và cô cũng vẫn là bạn học.

Hạ Vũ cụp mí mắt, tỏ vẻ buồn bã. Hít một hơi lấy lại tinh thần, Hạ Vũ thâm tâm đắc mản diễn vừa rồi của mình. Không biết nó có tác dụng không nhưng mà vừa rồi tốn nước bọt quá! Chuyển hướng nồng súng sang Hoàng Thiên, Hạ Vũ lại bình thản nói:

- Hoàng Thiên này, trước đây khi anh và tôi còn bị ràng buộc bởi hôn ước, tôi đã làm phiền anh nhiều rồi. Giờ chúng ta đường ai nấy đi, tôi nhất định sẽ không làm gì dè dặt cả hai người!

Cô nói, mỉm cười yếu ớt, khóe mắt đã cay cay... "Tổn nội công nặn ra đồng nước mắt này quá!". Cô hít vào một hơi, nâng mắt nhìn hai người đang hóa đá kia, định đòi đi.

- Vậy thôi. Cảm ơn hai người đã lắng nghe. Cảm phiền hai người thực hiện!

- Hạ Vũ! - Hoàng Thiên lòng đau như cắt nhìn cô. - Thật sự phải vậy sao? Sợ vướng phải những rắc rối sau này sao?

- Hoàng tống, câu đấy là của Tống tiểu thư. Còn anh với tôi liệu còn quan hệ gì không? Khi mà ngay cả thứ duy nhất ràng buộc chúng ta đã bị anh cắt đứt?

Hoàng Thiên không cam tâm, lắc đầu buồn bã, đáp:

- Quan hệ bị rạn nứt vẫn có thể hàn gắn mà!

- Hoàng tống, không phải là quan hệ bị rạn nứt mà là quan hệ bị cắt đứt! Dây đã đứt thì không thể nối lại. Có nối thì cũng chỉ là một mối nối xấu xí làm hỏng mỹ quan của cả đoạn dây! Mỗi quan hệ đã qua thì sẽ thuộc về quá khứ. Ta phải nhìn về quá khứ mà đi lên, chứ không phải vì nuối tiếc quá khứ mà dậm chân tại chỗ. Hoàng tống, ý tôi đã quyết, anh không cần nhiều lời.

Đứt lòi cô đứng dậy dòi đi, không một lần ngoái lại nhìn. Hoàng Thiên ngồi hóa đá phía sau, ánh mắt như bị một màn sương bao phủ....

~Cmt và vote của các nàng là động lực để ta chăm chỉ ra chap a...

~Ta luôn đón nhận mọi sự góp ý của mọi người! ^^

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thăm bệnh (3) - Bức tranh đẹp nhất

~Chap này ta tặng bạn ChuV61 nha, cảm ơn vì đã ủng hộ truyện~

Những ngày sau đó Hạ Vũ liên tục nhận được điện thoại của Hoàng Thiên. Mặc dù rất phiền toái nhưng cô vẫn lịch sự nhắc máy trả lời:

- Hoàng tống, không hiểu anh có hiểu tiếng người hay không nữa. Những lời tôi nói hôm trước có cần nhắc lại không?!

Đàn ông con trai gì mà phiền chết đi được! Cô cũng chịu thua tên này rồi. Tiện tay tắt nguồn, lắng chiếc điện thoại xuống đất, Hạ Vũ vui vẻ lên giường đi ngủ!

«"Lắng điện thoại" cơ đấy!»

~Hai ngày sau

"Râm!!!"

- A... a... Lãnh thiếu gia! Lãnh thiếu gia! Tiểu thư vẫn đang nghỉ ngơi! - Vu quân gia lực bắt tòng tâm gọi với theo con bảo cấp 12 đang lao vào phòng Hạ Vũ và chưa có dấu hiệu chậm lại.

Hạ Vũ vẫn đang say giấc nồng, chưa hề ý thức được việc tòi tẹ đang xảy đến...

- Hạ! Vũ!

- Á!!!

Con sóc nhỏ nào đó nghe tiếng thét giật dử của ai đó mà giật bản mình. Võ ngực để tự trấn an mình, Hạ Vũ từ từ xoay người nhìn đám mây đen dày đặc kia.

- Lãnh... Lãnh Hàn... A... chào buổi sáng...

- Hạ Vũ! Cô gọi nhầm! Dám cắt đứt liên lạc với tôi hả?! Ai cho cô cái gan lớn cỡ đấy hả?!!

Khoan! Anh ta đang nói cái gì mà khó hiểu vậy?? Cắt đứt liên lạc là sao? Cô nhớ là chỉ từ mặt Hoàng Thiên với Tống Như Hoa thôi mà. Lỗi đâu ra một Lãnh Hàn nữa vậy? Anh ta cũng đâu có gọi điện...

- A... Anh có gọi điện cho tôi đúng không?

- Phải! - Lãnh Hàn gật đầu khó hiểu.

Hạ Vũ chợt hiểu ra vấn đề, vội vàng giải thích:

- Ha... chuyện là thế này. Hôm trước tôi có lỡ tắt máy, vứt đầu đó trong phòng nên chắc chắn là không nhận được cuộc gọi của anh rồi...

Hạ Vũ lăm lét nhìn Lãnh Hàn, bộ dáng như của trẻ con mắc lỗi, làm Lãnh thiếu gia không tài nào giận cô được. Ai bảo cô đáng yêu quá làm chi! Lân nào cũng dùng sắc đẹp hối lộ anh hết á!!

«Sặc.....»

Ánh mắt Lãnh Hàn đã dịu đi vài phần, nhưng vẫn không quên quăng một câu trách móc:

- Bữa bãi thế đấy! Làm tôi cứ tưởng cô chết rồi!

Mặt Hạ Vũ đen đi một nửa. Tên Lãnh biến thái này úng não rồi chẳng? Đang yên đang lành tự dưng lại đi trù ẻo cô. Sống lâu quá nên sinh nông nổi đây mà.

- Rồi, rồi. Anh định nói chuyện cả buổi với tôi trên giường hả? Đi ra ngoài cho tôi thay đồ!

Lúc này Lãnh Hàn mới nhận ra sự thất thố của mình, đang định đi ra thì thấy Hạ Vũ bước ra khỏi căn...

Váy ngủ mỏng manh ôm lấy dáng người cô. Mái tóc nâu hơi rối. Đôi chân thon dài lộ ra. Đây như được coi là một sự kích thích buổi sáng! Lãnh Hàn mãi nhìn cô đến si ngốc, làm Hạ Vũ rét run:

- Lãnh biến thái! Nhìn đủ chưa? Ra ngoài!!

~Một tán cây nào đó tại công viên trung tâm

Hạ Vũ và Lãnh Hàn vừa kết thúc vòng chạy bộ. Ngồi xuống dưới một tán cây, Lãnh Hàn cất giọng trầm ổn:

- Một chút? Tôi đi mua nước.

Rất nhanh sau đó, anh trở lại với chai trà xanh trên tay.

Hôm nay tâm trạng Hạ Vũ rất tốt. Cô lại thấy Lãnh Hàn mua đồ chơi mới cho Tiểu Hắc nên tâm trạng đã vui lại thêm vui. Cô nói rất nhiều. Cô nói về chuyện gia đình, bạn bè... Cô kể rất nhiều về việc cô mang ơn Hạ gia nhiều đến thế nào. Khi kể, đôi mắt cô sáng lấp lánh tia hạnh phúc.

Lãnh Hàn cũng vui theo tâm trạng của cô. Nhưng anh không tài nào thấu hiểu những gì mà cô nói. Vì thực chất, anh không có mà cảm nhận.

- Cô có vẻ rất yêu gia đình mình nhỉ?

- Tất nhiên! Ai chẳng vậy. Chẳng lẽ anh không như thế?

Lãnh Hàn cười khò:

- Cô thật thông minh.

- Có chuyện gì vậy?

Lãnh Hàn ngả người nằm dài ra bãi cỏ, Hạ Vũ cũng nằm xuống theo anh. Anh bắt đầu lên tiếng:

- Mẹ tôi là một họa sĩ. Ba tôi gặp mẹ tôi ở Paris năm ông 25 tuổi. Khi đấy bà mới 18. Hai người đến với nhau và sinh ra tôi. Năm năm đầu tiên của cuộc đời, tôi được sống quãng thời gian hạnh phúc nhất. Năm tôi lên 6, một chuyện đã xảy ra. Ba thua lỗ, mắc nợ rất nhiều! Ông đã không hỏi ý kiến mẹ mà đem bán tất cả những bức tranh mà mẹ tôi đã vẽ, chỉ để lại duy nhất một bức. Mẹ nói: "Chỉ cần bức tranh đó vẫn còn, mẹ vẫn tha thứ cho ba con." Năm tôi 8 tuổi, bức tranh kia lại không cánh mà bay. Một thời gian sau, người ta tìm thấy nó được bán qua tay rất nhiều người và cuối cùng được bán ở một sạp tranh nhỏ trên vỉa hè. Lần đó tôi mới được nhìn tận mắt bức tranh. Phải nói sao cho đủ nhỉ? Đó quả là một tuyệt tác! Đó là bức tranh mà mẹ đã dành trọn tâm huyết để vẽ cho ngày cưới của hai người. Nhưng rồi sao? Nó vẫn bị ba ném ra ngoài đấy thôi!

- Lên 10 tuổi, tôi bắt đầu sống xa lánh bố tôi. Ha... Cô biết không? Vào đúng cái thời khắc tôi tròn 10 tuổi, ông ta không hề ở cạnh tôi. Mà 1 tiếng sau khi bữa tiệc sinh nhật kết thúc, ông ta mang một cô tình nhân trở về trong tình trạng say khướt!! Bỏ qua sinh nhật của con trai để mang một cô vợ nhỏ về nhà! Từ đó mẹ tôi đeo sầu mang bệnh. Cũng chẳng mấy chốc mà rời xa tôi. Còn nhớ, đêm cuối cùng nằm cạnh mẹ, tôi đã tỏ ra rất giận dữ khi nói về bức tranh của mẹ.

Trên giường bệnh, người phụ nữ có gương mặt xinh đẹp nhưng lại tiều tụy, phờ phạc đến đáng thương đang ôm lấy một đứa trẻ có gương mặt non nớt nhưng vẫn thấy rõ vài nét giống bà.

- Con rất ghét ba! - Đứa trẻ đó nói một cách giận dữ.

- Hàn nhi! Không được nói thế. Đó là ba của con. - Người phụ nữ nhẹ nhàng nhắc nhở.

- Nhưng ba đã bán bức tranh đẹp nhất của mẹ!

Người phụ nữ xinh đẹp xoa đầu đứa con nhỏ, thủ thi bên tai cậu:

- Đồ ngốc. Dù có bán đi bức tranh đó, ông ấy vẫn là ba con. Với lại, giờ mẹ đã tìm thấy bức tranh khác, đẹp hơn gấp vạn lần bức tranh kia. Và hơn hết, con là người đã làm nên bức họa đó!

Đó là những lời cuối cùng cậu nghe được từ đôi môi của mẹ. Ngay trong đêm khi cậu vẫn còn say giấc, mẹ cậu đã dùng chút sức lực cuối cùng nhẹ nhàng đặt lên trán cậu một nụ hôn:

- Ngủ ngoan nhé, con yêu của mẹ. Mẹ yêu con.

Những lời cuối ấy đi vào trong giấc mơ của cậu, trở thành bài hát ru của các thiên thần...

Hạ Vũ nhìn giọt nước mắt tràn ra nơi khóe mắt anh. Người con trai này bề ngoài lạnh khốc vô tình nhưng thực ra tâm can anh rất yếu đuối. Bao nhiêu lâu nay những giọt nước mắt ấy đều được anh hút trọn vào trong. Nay chỉ khi ở cạnh cô, chìm trong sự yên bình cô mang lại, anh mới vô thức bỏ quên một giọt, để cho lệ tràn khóe mi.

Hạ Vũ đưa tay đỡ lấy giọt nước mắt của đàn ông ấy, nhẹ nhàng cất lời:

- Hàn, có lẽ khi đó anh không biết. Có thể bây giờ anh vẫn chưa thực sự hiểu. Bức tranh đẹp nhất ấy không phải do mẹ anh vẽ hay bất cứ họa sĩ nào vẽ nên. Đó thực ra là bức tranh mẹ anh luôn cất kín trong lòng, tận nơi sâu thẳm. Là bức tranh chỉ anh và mẹ mới nhìn thấu được. Bức tranh đẹp nhất, chính là bức tranh về con đường, nơi mà anh cùng mẹ đã đi qua: Cuộc sống.

~Huhu... Thực sự là ta vừa khóc vừa viết chap này đây!

~Có phải ta sụt sướt quá không??

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chữ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bước ra thế giới

~Ta tự hỏi liệu chương này có nhảm quá không??

~Vì thực ra ta viết chương này trong vồn vện có 30 phút và trong tình trạng buồn ngủ!!

Nói Hạ Vũ vẫn không ưa Lãnh Hàn thì đúng thật là không tìm không phôi! Trải qua chuyện như vậy, cô thực sự muốn biết anh đã vượt qua như thế nào. Một người đàn ông phải rơi lệ cũng đủ để biết bao lâu nay anh vất vả vui lắp nổi đau đó ra sao. Giờ cô mới biết, sâu trong thâm tâm Lãnh Hàn, ẩn nấp dưới lớp băng dày ấy, chính là tâm hồn của đứa trẻ 10 tuổi chưa bao giờ lớn...

~Đây là dải phân cách của cái gì ta cũng không biết nữa

~~

Căn phòng với sắc xám âm đạm vừa trải qua một trận hoan ái, dư âm vẫn còn nồng đậm trong không khí.

- Bảo bối, nói anh nghe xem. Là ai bắt nạt em.

Cô gái yếu ớt dựa vào vòm ngực rắn chắc của người đàn ông, khuôn mặt xinh xắn tựa thiên thần, làm cho người ta muốn che chở. Thế nhưng, nơi đáy mắt của cô ta chợt lóe lên tia đắc ý:

- Là Hạ tiểu thư của Hạ gia, Hạ Vũ!

Phòng khách Hạ gia

- Ách xì!!!! Ngứa mũi quá đi.

Con sóc nhỏ nào đó đang gồi đầu lên đùi anh trai, tay đang loay hoay nghịch điện thoại, chả có chút gì cho thấy đây là tiểu thư của một gia đình danh giá.

Nói nghịch điện thoại thực ra không đúng lắm. Là cô đang bẻ khóa Iphone, là Iphone đấy!!

Hạ Tuấn vừa xem tài liệu công ty, vừa chép miệng nói:

- Đạo này cánh báo chí rất chăm đến công ty của chúng ta. Mà tên nào đến cũng chỉ hỏi về người đã tìm ra tên tin tặc hôm trước.

Hạ Vũ hồn nhiên hỏi:

- Vì sao hả ba? Có bao nhiêu công ty như vậy, bao nhiêu hacker như vậy. Hà có gì phải tập trung vào Hạ thị chúng ta?

Hạ Phong cười hiền lành, xoa đầu cô nói:

- Vũ nhi, bị bệnh lâu quá nên chậm tiêu hả? Bao nhiêu công ty như vậy đều bị hấn cho một kích mà ra đảo. Nay hôm trước hấn vừa mạnh mẽ tuyên bố tấn công vào Hạ thị, hôm sau người ta thấy ID của hấn ngập tràn các trang mạng. Thử hỏi làm sao mà bọn họ không thắc mắc chứ.

Hạ Vũ cũng gật gù. Hạ Phong nói không sai. Việc lần này là cô lo không thấu đáo, để lộ ra sơ hở. Nếu cô chú ý một chút, chắc chắn sẽ xóa không sót một vết thông tin nào. Nhưng cũng không thể trách cô được. Ai bảo giữa chừng lại bị đánh ngất chứ! Mà hôm đó rõ ràng cô chỉ kịp nhấn enter thôi, sao người ta lại tìm thấy cả ID của hấn vậy ta?? Không lẽ là Doãn Hạo? Rốt cục tên này có bao nhiêu bí mật vậy?

- Ba, Phong ca!

- Chuyện gì hả Vũ nhi?

- Con muốn ra mắt mọi người với tư cách là chuyên viên máy tính của Hạ thị.

Hai người đàn ông đều bị thu hút bởi câu nói của Hạ Vũ. Chẳng phải con bé nói việc này càng ít người biết càng tốt sao? Tại sao hôm nay lại muốn cả thế giới cùng biết vậy?

- Vũ nhi, con chắc chứ?

- Con chắc! Hạ thị vẫn luôn có kẻ thù. Lần này xuất hiện, chính là để dụ chúng ra khỏi hang! Sau đó chỉ cần một mồi lửa, diệt gọn ghề tất cả bọn chúng. Ba yên tâm. Lần trước con gây rắc rối, để báo chí chĩa mũi tên về phía chúng ta, lần này con sẽ thu xếp ổn thỏa.

Một tuần sau

Thiệp mời được phân phát khắp nơi. Báo chí ráo riết đưa tin về một nhân tài bí ẩn của Hạ thị đã giúp đưa tên tội phạm mạng chuyên ăn cắp tiền của các công ty lớn ra ánh sáng. Các tập đoàn lớn còn cho biết bữa tiệc ra mắt lần này bọn họ tham dự, cốt là để chiêu mộ nhân tài.

Sảnh lớn của Hạ gia hôm nay chật kín người. Ở giữa có dựng lên một sân khấu nhỏ. Hiện tại đang có ba nhạc công đang hợp tấu bản Jasmine trên sân khấu ấy.

Hạ Tuấn đứng giữa một đám đông toàn những người có chức quyền nhưng không hề bị lép vế. Trên người ông vẫn toát lên khí chất riêng biệt. Bộ vest may đo ôm sát cơ thể tuy đã trung niên nhưng vẫn không thua kém thanh niên trai tráng. Gương mặt nghiêm nghị, trên môi luôn giữ nụ cười xã giao, ánh mắt sắc lạnh của người từng trải không biểu lộ chút cảm xúc. Có thể chắc chắn một điều, trước đây Hạ Tuấn chính là niềm mơ ước của mọi cô gái!

Cách ông không xa, Hạ Phong cùng Hạ phu nhân đang tiếp khách. Mỹ nam Hạ Phong vẫn luôn ngoài cười nhưng trong không cười, túc trực bên mẹ. Hạ phu nhân trong bộ đầm hoa đơn giản, tươi cười trò chuyện với các quý bà, trông vẫn đẹp rạng ngời như đang tuổi thanh xuân.

Tiệc vui như thế này tất nhiên các nam chính của chúng ta đều có mặt đông đủ. Nữ xứng, nữ phụ cũng đủ cả. Không thiếu một móng nào.

**Các nàng nhớ Mộc Ly Tâm chứ?? Nay theo order của một reader, ta xin phép đổi thành Mộc Thiên Nhu nhé. Huhu... tên nữ phụ hay hơn tên nữ chính thật không cam tâm!!

Âu Thiên Kì vừa tới đã cuống quýt đi tìm Hạ Vũ.

- Nam ca! Sao hôm nay Vũ Vũ trốn kĩ vậy?

Âu Dương Nam cũng nhìn trước nhìn sau, mắt đảo như rang lạc nhưng vẫn không thấy bóng dáng nhỏ quen thuộc đâu. Rốt cục hôm nay cô lại trốn ở góc nào rồi?!

Chợt, đèn trong sảnh vụt tắt, chỉ còn đèn trên sân khấu vẫn sáng. Doãn Hạo đứng cạnh Âu Dương Nam bỗng cười lạnh:

- Cuối cùng cũng chịu lộ đầu ra.

Cả trăm con mắt đều đổ dồn về phía Hạ Tuấn đang đứng trên sân khấu. Ông bắt đầu lên tiếng:

- Cám ơn mọi người đã tới đây tối hôm nay. Hi vọng sự phục vụ tạm bợ của chúng tôi không làm phật lòng các vị. Bây giờ tôi xin đi vào phần chính của bữa tiệc.

Dứt lời liền xuất hiện tiếng vỗ tay rân rân. Hạ Tuấn lại tiếp tục:

- Sau đây tôi xin giới thiệu tài sản vô giá của Hạ thị chúng tôi. Chuyên viên máy tính số 1 của Hạ thị, Hạ Vũ!

Đèn chiếu về phía cầu thang nơi có một người con gái xinh đẹp đang đứng. Hạ Vũ khoác trên mình bộ đầm body tay cánh dơi màu đỏ rực. Mái tóc nâu tết xương cá nhẹ nhàng nữ tính. Gương mặt tinh xảo chỉ trang điểm nhẹ mà lại câu hồn người. Cô đứng đó, đôi mắt nâu nhàn nhạt phóng khắp căn phòng lớn, mang sự tĩnh lặng nhưng không làm người khác chán ghét.

Hạ Vũ tới bên ba, mỉm cười yếu ớt. Ai biết được, nụ cười ấy lại làm cho không biết bao nhiêu người đổ gục trong tích tắc.

- Chào mọi người.

- Đây là niềm tự hào của Hạ gia chúng tôi. Hạ Vũ cũng chính là con gái yêu của lão già này! - Hạ Tuấn cười xuề xòa, nở mũi nói với mọi người. - Nào! Giờ thì tiệc tùng thôi!

Hạ Vũ bước xuống bậc, nghe xung quanh thấp thoáng tiếng cãi vã của Thiên Kỳ cùng Tuấn Kiệt. Cô lách qua đám đông, mỉm cười chào họ, hướng theo nơi có giọng nói của Thiên Kỳ mà đi tới.

Hạ Vũ không cẩn thận va phải một bức tường thịt, một cánh tay vững chắc vòng qua, đỡ lấy eo cô....

- Ui da...

- Cô không sao chứ? Hạ tiểu thư?

Giọng nói trên đầu cô thật mỉa mai. Cô ngược nhìn chủ nhân của giọng nói ấy.

Đó là một người đàn ông tầm 25 tuổi, có thể trẻ hơn. Ngũ quan tinh xảo như tranh vẽ. Đôi mắt xám sâu thẳm, làm cô nhìn không thấu nội tâm của người này. Mái tóc nâu vàng được chải chuốt cẩn thận. Bộ vest đỏ sang trọng tôn lên thân hình vạm vỡ, rắn chắc cùng nước da trắng ngần. Người này quả thực là yêu nghiệt mà!!

- A... cảm ơn... Anh buông tôi ra được rồi.

Hắn ta mỉm cười rút tay lại.

- Xin lỗi. Tôi thất thố rồi. Giới thiệu với cô. Tôi là Hoắc Thiên Kinh.

Cái gì?!...

~Các nàng à, hôm nay ta xin phép chỉ up 2 chap thôi nhé! ^^

~Chap sau sẽ có thịt cho các nàng nhắm nha!!

~Còn dưới đây là hình bộ đầm mà Vũ Vũ mặc. Ta da!!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chưa? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tự vào hang cọp (18++)

- Tôi là Hoắc Thiên Kinh.

Cái gì?! Hạ Vũ như đứng hình. Nhưng chỉ một khắc sau, cơ thể đã phản ứng nhanh hơn não, tự giác lùi lại phía sau. Căn bản bởi vì tên này quá nguy hiểm! Cực kì nguy hiểm! Phải tuyệt đối tránh xa!!

Người khác có thể không biết nhưng Hạ Vũ chắc chắn biết. Hắn ta đường đường là một bang chủ có tiếng trong giới hắc đạo. Chỉ cần phạm một lỗi nhỏ với hắn thì cuộc sống sẽ chẳng còn ngày nào tươi đẹp nữa. Hạ Vũ cô chưa chán sống, tất nhiên tự ý thức được việc ở gần hắn nguy hiểm tới mức nào. Cô mỉm cười xã giao, trưng ra bộ mặt giả tạo nhất có thể:

- Hoắc chủ tịch, cảm ơn vì đã giúp tôi. Giờ nếu anh không phiền, tôi có chút việc phải làm

Hoắc Thiên Kinh này giờ thường thức khuôn mặt biến sắc không ngừng của cô, đáy mắt phát lên vài tia hứng thú không ai thấy rõ. Con sói nhỏ đã sớm vọt chạy khỏi tầm với của hắn. Hắn tự hỏi liệu hai người đã từng gặp qua nhau chưa, tại vì sao thấy hắn cô lại dễ phòng tới vậy? Hắn bất giác cười lạnh. Chưa có người phụ nữ nào thấy hắn mà không quần lại gần. Đáng này nghe tên hắn, cô còn 10 phần sợ sệt lùi về sau, nhanh chóng tìm lí do thoát khỏi hắn. Đáng tiếc. Con mèo thì vẫn là con mèo. Và hắn thì chưa tuột khỏi tay con mèo nào cả!

Hạ Vũ còn cách đám Thiên Kỳ một đoạn không xa. Cô đang vui vẻ vì vừa thoát khỏi móng vuốt của con sói nào đó thì bất chợt tâm trạng xuống dốc không phanh.

- Hạ tiểu thư, tôi mời cô một li rượu được chứ? - Mộc Thiên Nhu tươi cười đưa cho cô một li cocktail.

Hạ Vũ miễn cưỡng cầm li thủy tinh đẹp mắt, lắc đầu cười:

- Tiếc quá, tôi không uống được rượu.

- Không sao, đây chỉ là cocktail thôi. - Như Hoa đã đứng bên cạnh từ lúc nào vội nói.

Giác quan thứ 6 mách bảo cô chuyện này thực sự không bình thường. Nhưng cô không thể thắng thường chối bỏ lời mời của bọn họ. Đây là tiệc của giới thượng lưu, không thể không uống chút rượu. Cho nên Hạ Vũ cũng mỉm cười yếu ớt, nhấp một ngụm cocktail. Thiên Nhu cùng Như Hoa đưa mắt nhìn nhau đầy ẩn ý.

Hạ Vũ hoàn toàn không nhìn thấy hành động ấy. Cô mau chóng rời chỗ bọn họ và đi tìm những người bạn của mình.

- Lại để mất dấu rồi! Bực mình thật!

Chợt, một cơn đau đầu ập đến. Liên sau đó là cảm giác nóng bức, chỉ muốn cởi bỏ quần áo cho đỡ nóng. Đầu óc cô liên không tỉnh táo. Mắt như bị mờ đi vài phần.

"Không ổn! Phải tránh xa chỗ này!"

Nghĩ là làm, Hạ Vũ lên phòng thay ra bộ quần áo đơn giản, nhanh chóng đi ra cửa sau và lái xe về phía bờ biển. Trong xe, cô chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng nóng, chỉ muốn mau chóng nhảy xuống nước để hạ nhiệt. Cô đâu biết rằng, trên gương chiếu hậu đang phản chiếu hình ảnh một chiếc limousine đen bám theo cô từ biệt thự Hạ gia...

Bước loạng choạng ra khỏi xe, Hạ Vũ lết từng bước nặng nhọc về phía biển.

Nóng, nóng quá! Người cô bây giờ như có trăm nghìn con kiến bò lên vậy. Chết tiệt, sớm biết thế này đã cho cô ta tống gia bại sản rồi! Lần này trở về, chắc chắn cô phải cho Mộc Thiên Nhu kia ra đường ăn xin!

Bất chợt, cô ngã vào một vòng tay quen thuộc. Mùi hương của đàn ông lúc này đối với cô là thứ kích thích cực mạnh. Bàn tay yếu ớt vịn lấy áo ai kia, nói không ra hơi:

- G... giúp t... tôi...

Cô thực sự không chịu nổi nữa rồi. Ngay lúc này đây, cơ thể cô chỉ có duy nhất một khao khát: khao khát được lấp đầy. Chỉ thấy đáy mắt người tia ánh lên ý cười đắc ý.

- Rất sẵn lòng.

Trong căn phòng màu xám âm đạm

Hai thân thể trần miên trên chiếc giường đen. Không khí xung quanh nặng mùi ám muội...

Hoắc Thiên Kinh một tay cố định hai tay Hạ Vũ trên đỉnh đầu, một tay giữ chặt cằm nhỏ của cô, hung hăng chiếm đoạt đôi môi anh đào. Lưỡi hấn cạy hàm răng trắng, không chút do dự tiến vào cắn quết khoang miệng cô. Hấn tham lam hút hết vị ngọt của cô, dây dưa không dứt chiếc lưỡi dính hương của cô, làm mặt cô nhột nhột đi vì thiếu dưỡng khí.

Nụ hôn của hấn lần xuống chiếc cổ thiên nga, thoải mái để lại những dấu hôn xanh tím. Mùi trầm hương thoang thoảng từ người cô như đánh thức con thú trong hấn. Không nghĩ gì nhiều, hấn xé toạc bộ quần áo trên người Hạ Vũ, để thân thể cô hiện rõ mồn một dưới ánh đèn mờ.

Cô thật đẹp! Hấn phải thốt lên như thế. Da cô trắng mịn như em bé. Đôi thỏ ngọc đầy đặn vừa tay. Eo con kiến đang không ngừng uốn éo dưới tác dụng của mị dược. Đôi chân trắng nõn nà đang liên tục ma sát với đùi hấn. Con sói nào đó như có như không, nhếch môi cười mỉa mai:

- Bảo bối, đây là em tự mình vào hang cọp!

Hấn không chần chừ xé nốt áo bra cùng quần nhỏ của cô. Trên người cô lúc này không còn sót mảnh vải nào. Hấn cúi xuống gặm mút một bên đỉnh đồi của cô, bên kia dùng tay xoa nắn đủ mọi hình dáng. Hạ Vũ trong cơn mê loạn không còn ý thức được điều gì, vô thức ưỡn người lên như cổ vũ cho hấn. Hoắc Thiên Kinh thoải mái cắn mút cho đến khi nơi đó đã sưng đỏ. Lúc này, hấn mới từ từ tách hai chân cô ra, nhìn chăm chăm vào nơi u cốc hiện tại đã rất ướt. Không do dự, hấn cúi xuống thưởng thức dòng dịch mật đang không ngừng tuôn ra.

- Nghe nói Hạ tiểu thư của Hạ gia nổi tiếng lăng loàn, không ngờ vẫn là một xử nữ!

Thiên Kinh cất giọng khàn khàn đầy mỉa mai hoặc trêu chọc cô. Đáp lại hấn chỉ có tiếng rên rỉ đầy kích thích...

Lưỡi hấn không ngừng dây dưa nơi tư mật của cô. Một đợt cao trào ập đến, hạ thân của cô gái lại không ngừng tiết ra dịch thủy. Hấn không ngần ngại hút hết chỗ dịch mật ấy. Cảm thấy đã đủ, Thiên Kinh lấy ra con thật đã sớm sưng đỏ của mình.

Nơi hạ thân của hai người không ngừng ma sát với nhau. Dịch mật của cô làm ướt đầm vật nóng ran của hấn. Cô yêu kiều rên lên những tiếng đứt quãng. Tiếng rên rỉ không ngừng như thứ thuốc kích dục cực mạnh đối với hấn. Hấn từ từ đưa con thật vào trong cô.

Chết tiệt! Cô khát quá! Cô như hận không thể cắt đứt hấn vậy. Làm hấn do dự không biết có nên đâm sâu vào hay không. Nhưng giờ hấn muốn tiến cũng không được, lui cũng không xong. Nâng mắt nhìn gương mặt tỉnh táo của cô. Mắt cô giờ đã mờ đục, gò má ửng hồng, miệng nhỏ không ngừng thờ dốc. Mắt hấn tối sầm lại, không từ tốn mà đâm thẳng vào bên trong cô, xé rách lớp màng mỏng, hung hăng đâm vào nơi sâu nhất.

Hạ Vũ đau đón thét lên một tiếng, khóe mắt trào ra một giọt lệ nóng hổi. Hoắc Thiên Kinh nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, dờn môi xuống cánh môi anh đào hôn thật sâu, làm cô quên đi đau đón nơi hạ thân. Mãi cho đến khi cơ thể cô dần quen với hân, hân mới bắt đầu điên cuồng loạn động, không ngừng ra vào bên trong cô.

Hạ Vũ đã sớm mất đi ý thức, mồ hôi túa ra, đáy mắt mờ đục không còn chút sức lực nào. Nhưng tên kia vẫn dai sức, liên tục ra vào trong cô, thay đổi tư thế đến mấy lần, cuối cùng mới gầm lên một tiếng thỏa mãn, bắn hết tinh hoa vào trong cô.

Sau 3 tiếng cùng cô triển miên không dứt, hân vẫn đề nguyên còn thịt bên trong cô, ôm lấy cô mà ngủ.

~Khụ... Lần này ta vắt hết chất tối trong đầu mới viết ra được nhiều đó cho các nàng đây! @@

~Khen ta đi! Mau khen ta đi!!!! ^^

~Chap sau Hạ Vũ lại trở tài đây. Ai tag hăm?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ra tay tương trợ (1) - Vì tôi thông minh hơn anh!

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hạ Vũ thấy toàn thân đau nhức không thôi. Cảm thấy eo mình có vẻ nặng, cô mở mắt ra nhìn.

Đập vào mắt cô là một khuôn ngực rắn chắc của một người đàn ông. Như chợt nhận ra điều gì, cô vùng dậy, tránh xa người kia. Nhưng vừa mới ngóc đầu lên đã bị cánh tay đang chế ngự trên eo kia kìm xuống. Giọng nói khàn khàn cất lên:

- Ngủ đi. Hôm qua em không ngủ đủ giấc.

- Tôi ra sao kệ tôi. Mau buông ra! - Hạ Vũ không cam tâm phản bác lại.

Nhưng có vẻ ai đó không thể hiểu tiếng lòng của cô. Vẫn nhắm nghiền mắt, hân với tay ôm cô vào lòng, quàng duy nhất một từ:

- Ngủ!

Huhu... Hạ Vũ cô hoàn toàn bị lép vế mà!! Tên Hoắc Thiên Kinh này tính tình kì quái, thích gì làm nấy, vốn chẳng coi ai ra gì! Rõ ràng hôm qua cô bị hân ngược lên ngược xuống không biết bao nhiêu là lần. Được! Đã vậy cô ngủ! Để xem ai ngủ hơn ai!!

Khụ... Lúc cô gái của chúng ta tỉnh dậy đã là buổi trưa. Hạ Vũ ngoái nhìn. Tên kia có lẽ đã đi làm rồi. Chuyện hôm qua quả thực cô rất mất mặt. Thờ dài một tiếng, cô xuống giường tìm quần áo để mặc.

Tên chết bầm chết dầm nhà hân!! Bộ đồ cô mặc hôm qua đã sớm không còn lành lặn. Hạ Vũ bất lực mở tủ quần áo, lấy tạm một cái áo sơ mi đen dài rồi lết từng bước vào phòng tắm.

Những tia nước xối lên người cô, làm vui đi phần nào cơn đau nhức. Cô bắt đầu suy tính.

"Mộc Thiên Nhu, hại tôi đến mức này, cô cũng chán sống rồi nhỉ? Được! Để xem rốt cục cô còn đắc ý được bao lâu!"

Đối với giới thượng lưu này, kiện tụng chẳng thấm vào đâu cả. Ngay cả việc phải động đến hắc đạo có tiền đều thu xếp ổn thỏa được hết. Vậy thì cô cứ tài sản của chúng mà đánh vào. Thử hỏi bọn họ còn dám ngang ngược hay không?!

Bước ra khỏi phòng tắm, Hạ Vũ quàng chiếc khăn bông lên cổ để tóc không thấm ướt áo. Còn đầu thì đang vạch ra một kế hoạch trả đũa "ngọt ngào".

"Cạch!" Cánh cửa phòng bật mở, thu hút sự chú ý của Hạ Vũ.

- Tôi còn nghĩ em đang ngủ. Nếu đã dậy rồi thì xuống dùng bữa.

Hoắc Thiên Kinh cười tà mị nhìn cô. Chiếc áo sơ mi của hân không thể che hết người cô, làm lộ ra đôi chân trắng vẫn còn mang vài vết màu hồng nhạt. Vươn tay ôm lấy eo nhỏ, hân để cằm lên đỉnh đầu cô, bộ dạng lười biếng.

- Ăn xong liệu tôi có thể trở về không?

- Tôi không bắt giữ em.

Hạ Vũ nheo mắt nhìn hắn.

- Vậy tôi có thể về sao?

- Đúng! Nhưng em nghĩ liệu em có thể ra khỏi đây mà không có tôi sao?

Hạ Vũ nhất thời cứng họng. Còn dám mở miệng nói không bắt giữ cô. Đây không phải là giam lỏng cô hay sao? Grừ.....

Bắt gặp ánh mắt tóe khói của cô, hắn cười hiểm ác:

- Tôi biết tôi đẹp, em không cần ngắm. Giờ thì đi ăn.

Trong đầu Hạ Vũ chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Đẹp trai thì sao chứ? Chỉ toàn một lũ ảo tưởng với nhau! Cuối cùng cũng chỉ là đồ bỏ!

Cả ngày hôm đó con sói xám Hoắc Thiên Kinh không thèm đi làm, cắm chốt ở nhà bám riết lấy con sóc nhỏ. Hắn bá đạo vác cô như bao tải, lại tự tiện ăn bao nhiêu đậu hũ hảo hạng của cô, làm cô bắt đầu có suy nghĩ khác về hắn.

"Huhu... Lạnh khốc vô tình gì chứ? Tăng băng ngàn năm gì chứ? Rõ ràng là một tên đại biến thái!!"

Trong thư phòng, Hoắc Thiên Kinh đặt cô ngồi trên đùi hắn, hai tay giữ chặt eo cô, không để cô có cơ hội thoát khỏi hắn. Hắn vùi đầu vào tóc cô, tham lam hít hà mùi trầm hương thoang thoảng của cô.

Chợt, màn hình trước mặt hờ vụt sáng, một giọng nói cất lên:

- Thiên Kinh, chúng ta.....

Người trong màn hình phải trở mắt ra nhìn cảnh tượng trước mặt. Gì đây? Hoắc bang chủ cư nhiên lại ôm một cô gái làm việc? Lại còn là siêu cấp mỹ nhân? Nhìn cô ta mặc áo của tên kia thì dần đến mấy cũng biết được đêm qua xảy ra chuyện gì. Người kia bèn ho khan vài tiếng:

- Khụ... khụ... Hoắc Thiên Kinh!

Bấy giờ hai người kia mới lười biếng nâng mắt nhìn tên nào đó trên màn hình kia. Hoắc Thiên Kinh tặc lưỡi một tiếng. Tên kia mặt mày thanh tú, cũng phải nói hắn cũng có nét điển trai, đầu óc thông minh lanh lợi, chỉ tiếc là hôm nay tên đó phá hỏng chuyện vui của hắn. Nhất định phải trừng trị!

- Nói. - Nhân nhạ nói một câu, hắn lại cầm lộn tóc của Hạ Vũ mân mê. Cô gái nhỏ đã sớm bỏ cuộc, mặc cho hắn tùy ý.

Người trên màn hình mặt liền biến sắc, không quan tâm đến cảnh tượng trước mặt, không nhanh không chậm nói:

- Lục Hiên, bang chủ Lục Đại vừa mới cho người tấn công căn cứ của ta ở châu Âu.

Động tác của người kia chợt dừng lại. Hắn thôi không nghịch tóc Hạ Vũ nữa, mặt nghiêm lại, cất giọng khàn khàn:

- Tồn thất?

- Có 7 người chết, 20 người bị thương. Kho vũ khí phía Đông bị phá hủy hoàn toàn. Hiện tại những nơi khác vẫn đang cố thủ chờ chỉ thị mới.

Hoắc Thiên Kinh mặt đen lại, găm lên giận dữ, khiến cho Hạ Vũ không khỏi giật mình.

- Khốn khiếp! Lục Hiên chán sống rồi chắc?! Mau dốc toàn lực đánh bọn chúng!

- Khoan!

Hai đạo ánh mắt đều đổ dồn lên người Hạ Vũ. Cô gái này giờ im lặng ngồi quan sát sự tình cuối cùng cũng lên tiếng.

- Phía bên anh tồn thất như vậy. Liệu dốc toàn lực ra có tránh khỏi tiếp tục thương vong hay không? Nếu chưa nắm chắc phần thắng thì không nên làm bừa!

Hoắc Thiên Kinh nghe cô nói, gằm gù:

- Với lực lượng của Thiên Phong chắc chắn thắng!

- Anh chỉ biết lấy mạnh hiếp yếu. Sao không chịu nghĩ xa một chút? Nay anh dốc hết chiêu trò, khả năng của mình ra để đánh trả, lần tới bị tấn công chắc gì đã thắng được? Phải luôn luôn giữ lại một lá bài chuẩn cho mình!

Người trên màn hình mắt ánh lên tia hứng thú, giọng nói có chút khàn trương hỏi:

- Mỹ nhân à, cô nói xem, cô có cách gì?

- Tôi có thể giúp anh không tốn chút sức lực nào mà một lần đánh thẳng vào đầu não của quân thù!

- Hào khẩu khí! Thiên tài à, em nói thử xem.

Hạ Vũ đứng dậy, khởi động máy tính trên bàn làm việc của hắn, bình thản nói:

- Tôi có thể đột nhập máy chủ của căn cứ không quân Ramstein của Mỹ ở phía Tây Nam Đức. Qua đó chiếm quyền điều hành bộ máy trung tâm, phái MQ-9 Reaper cùng Neuron tới thẳng căn cứ của kẻ địch.

Ngón tay thon dài của Hạ Vũ lướt nhanh trên bàn phím, trong thoáng chốc đã viết xong một đoạn mã. Cô tiếp tục giải thích:

- Ramstein là trụ sở chính của Lực lượng Không quân Hoa Kỳ tại châu Âu và một phần của Tổ chức Hiệp ước Bắc Đại Tây Dương NATO. Còn MQ-9 Reaper là máy bay không người lái được thiết kế để giám sát các mục tiêu nhạy cảm trên chiến trường và cung cấp thông tin tình báo. Ngoài ra nó còn có sức tấn công tương đối cao với hệ thống vũ khí được trang bị dưới hai cánh.

Hạ Vũ mỉm cười nhìn hai người đang thần thờ kia.

- Phần hay nhất chính là chiếc Neuron này. Đây chính là máy bay tàng hình không người lái đầu tiên ở châu Âu. UACV Neuron được thiết kế với khả năng tàng hình cao. Khoang vũ khí bên trong cho phép nó đột nhập hệ thống phòng không của đối phương và bất ngờ tấn công!

Nhấn Enter, Hạ Vũ xoay người cười đắc ý:

- Tôi vừa gửi một đoạn mã, trong vòng tối đa 15 phút sau, toàn bộ hệ thống của Không lực Hoa Kỳ tôi sẽ nắm trong lòng bàn tay. Hai người yên tâm. Tôi làm việc tuyệt đối cẩn thận. Không để bọn chó săn lẩn ra dấu vết!

Hoắc Thiên Kinh dùng ánh mắt sùng nịnh nhìn Hạ Vũ, khoe miệng vẽ lên một đường cong.

- Sao tôi không thể làm được điều này mà em lại làm được nhỉ?

- Tất nhiên rồi! - Hạ Vũ hồn nhiên đáp. - Vì tôi thông minh hơn anh mà!!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ra tay tương trợ (2) - Mission completed

~My ladies... Các nàng à, dạo này ta đang chap hơi chậm, xin lỗi trước nhé!~

Hai người đàn ông phải kinh ngạc về cô gái này. Bọn họ thực sự không hiểu, rốt cục trong đầu cô chứa những cái gì. Làm thế nào mà cô có thể nhẹ nhàng làm những việc phi thường như thế??

Ôn Nhã - người trong màn hình - do dự hỏi:

- Mỹ nhân à, cô chắc là không sao chứ? Đây là tài sản của quân đội Mỹ đấy! Không phải đồ chơi đâu.

Hạ Vũ bình thản đáp, mắt vẫn dán chặt vào màn hình máy tính:

- Tôi tên Hạ Vũ, không phải mỹ nhân! Với lại quân đội Mỹ thì có sao chứ. Tôi chỉ là mọn của họ chút đồ chơi. Máy thử kia là mẫu mới được nâng cấp, còn chưa đem ra thử nghiệm đâu. Nay tôi làm việc tốt, đi tiên phong thử đồ cho bọn họ còn gì! Họ nên cảm ơn tôi mới đúng.

Hoắc Thiên Kinh dụi đầu vào tóc cô, cất giọng khàn:

- Em bá đạo hơn anh tưởng đấy!

- Anh làm việc nghiêm túc chút đi!! - Hạ Vũ gắt - Nào giờ tôi có chút chuyện cần trao đổi với anh đây. Còn anh kia, gửi cho tôi tọa độ chính xác cùng địa chỉ ID của cái tên Lục gì đó kia.

- Là Lục Hiên - Ôn Nhã nhắc.

- Ủ, tên Lục Hiên đó. Gửi ngay cho tôi đi.

- Nhưng Hạ tiểu thư, tọa độ tôi có thể kiếm được nhưng cô cần địa chỉ ID làm gì?

Hạ Vũ cười khẩy, chống cằm, lơ đãng nói:

- Haha... Hai người chẳng lo lắng việc tôi sử dụng tài sản của Không quân Mỹ còn gì. Tất nhiên là giả mạo Lục Hiền đột nhập vào hệ thống rồi! Giả sử như có bị phát hiện cũng đã có hẳn làm bình phong. Mà nếu như sau trận này hẳn vẫn sống, tôi lại "giúp" hẳn phá mã hạt nhân. Hẳn sẽ thành kẻ thù hàng đầu của chính quyền, ngang với cả khủng bố! Sau này việc làm ăn sẽ chẳng đâu và đâu, lại còn liên tục bị chính phủ hỏi thăm. Thử hỏi hẳn còn dám ngóc đầu lên không?

Hoắc Thiên Kinh cũng Ôn Nhả sợ sệt nhìn cô. Phải! Cô chính thức dọa họ sợ run rồi đấy! Một cô gái nhỏ bé, đơn độc lại ngang nhiên chống lại cả một tổ chức có thể lực ngang với Thiên Phong. Phong thái ngạo mạn, coi thường mọi thách thức ấy thực chẳng giống của một vị tiểu thư chút nào. Thiên Kinh bắt đầu phải nhìn nhận lại cô. Như Hoa nói cô là một á lẳng lơ, đầu óc phé vạt, lại hám trai, mê tiền. Nhưng những gì anh thấy được ở cô từ hôm qua đến giờ lại là một cô gái lạnh lùng, lãnh đạm. Cô thông minh hơn tất cả những người anh biết. Cô suy nghĩ thấu đáo và cẩn kẽ. Cô có thể làm những điều người ta không ngờ tới. Chốt lại một câu: Trên người cô đầy những điều bất ngờ!

Hạ Vũ này giờ vẫn tập trung vào chuyên môn. Màn hình thông báo việc tải đoạn mã đã được 65%.

- Hai người có định cho tôi tọa độ cùng ID của hẳn không hay tôi lại phải tự làm?!

- Mau đi làm đi! Ra lệnh cho bọn họ tiếp tục cố thủ, hạn chế tối đa xảy ra giao tranh, tăng cường viện binh ở những nơi trọng yếu! - Thiên Kinh ra lệnh.

- Mau mạng cho tôi một chiếc máy tính xách tay cùng một USB. Của Asus thì càng tốt. - Hạ Vũ nói.

Thiên Kinh khó hiểu nhìn cô, không chịu được hỏi lại:

- Máy này không sử dụng được sao?

- Không phải. - Cô cười lạnh - Căn bản tôi không muốn làm hỏng máy tính của anh. Với lại tôi cũng quen dùng máy tính xách tay rồi. Đừng thắc mắc nhiều, mau làm theo lời tôi nói. Anh có muốn thắng trận này không vậy?

Hắn không đáp, chỉ gật đầu nhìn cô. Phải rồi, giờ cô mới là người cầm đầu trận đánh này. Mọi lời cô nói, nhất nhất phải tuân theo!

Nhận được những thứ mình cần, Hạ Vũ gật đầu mỉm cười hài lòng. Cô tháo chiếc dây chuyền trên cổ ra. Mặt dây chuyền là một chiếc đồng hồ cát nhỏ, nhưng khi tách đôi nó lại hiện ra hình dáng của một chiếc USB.

- Đây là Vible-21, một trong những thành tựu của tôi. Tôi tạo ra nó nhằm mục đích tham khảo dữ liệu của CIA, phục vụ cho việc đột nhập máy chủ của NASA sau này. Nhưng lần này xem như tôi tặng anh. Để chiếm quyền kiểm soát toàn bộ 20 chiếc MQ-9 Reaper cùng 8 chiếc Neuron. Sau đó, anh có thể tùy ý ra lệnh cho chúng. Trong vòng 48 tiếng, chúng hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của anh. Haiz... xem ra lần này tôi lỗ nặng đó! - Hạ Vũ giải thích.

- Vì sao em giúp tôi? - Đúng rồi! Trọng tâm là câu này đấy!!

- À... Cứ xem như Vible-21 nó có duyên với mã gen MCR-11 của anh đi. Tôi nói vậy nghĩa là tóc nâu vàng đấy. Vì thực tế ma trận mà tôi tạo ra cho Vible-21 cũng màu đó.

Hạ Vũ tay mân mê chiếc USB nhỏ, cười mỉm ngượng.

- Mà tôi cũng đâu làm không công. Sau khi tôi giúp anh, anh phải hứa sẽ đưa tôi trở về Hạ gia ngay khi tôi xong việc của mình.

Hoắc Thiên Kinh giờ mới nhận ra ý đồ thực sự của con sóc nhỏ. Ra là để chạy thoát khỏi hẳn! Không sao, lần này hẳn thả cô đi, nhưng lần khác thì đừng hòng chạy thoát! Đầu nhanh chóng vẽ ra một cái bẫy hoàn hảo, con sóc xám gật đầu thỏa hiệp.

- Được! Xong việc tôi sẽ tự mình đưa em về Hạ gia.

- Được. Quân tử nhất ngôn!

- Quân tử nhất ngôn.

Hạ Vũ đã đạt được mục đích của mình thì tâm trạng thập phần thoải mái, hiệu suất công việc cũng tăng lên.

Mười đầu ngón tay thoăn thoắt lướt trên bàn phím. Cứ 2 phút cô lại gửi đi một đoạn mã độc, nhắm vào máy chủ của Không quân Hoa Kỳ mà tiến tới. Việc này quả thực quá phiền phức! Nếu có mấy con virus mà cô lập trình sẵn thì đâu phải làm nhiều bước thế này.

Mãi cho đến khi máy tính báo "Accept successful" cô mới cắm USB chứa Vible-21 vào và tải nó lên ma trận máy. Sau đó cô mới dùng chiếc USB cùng máy tính mà Thiên Kinh mang tới, viết sẵn một đoạn mã dự phòng cho kế hoạch phá mã hạt nhân.

- Tôi đã lập sẵn một chương trình cùng một đoạn mã để sử dụng cho kế hoạch B nếu cần. Nếu trong lúc khởi chạy có bất cứ vấn đề gì xảy ra, hãy đến Hạ gia, tôi sẽ đưa cho anh Sunday và cách sử dụng nó. Còn bây giờ thì tôi xong việc của mình rồi. Anh chỉ cần gõ tọa độ của Lục Hiền lên nữa thôi. Tôi đã xóa sạch dấu vết trên mạng của chúng ta rồi. Không có gì đáng lo ngại cả.

Hoắc Thiên Kinh nhận lấy chiếc USB từ tay cô, trong lòng có chút chần chừ. Bởi cầm lấy chiếc USB này rồi cô sẽ biến mất khỏi tầm với của hẳn, và có

thể rất lâu sau đó hẳn mới lại có thể có được cô.

- Nay, không phải anh định vứt bỏ công sức của tôi đấy chứ?

- Không. - Hắn chậm rãi nhận đồ từ tay cô. - Em nghỉ ngơi chút đi. Sáng mai anh sẽ đưa em về.

Hạ Vũ gật đầu đồng ý. Dù sao cũng chỉ là thêm một đêm thôi, cũng không có gì to tát cả. Nghĩ vậy là đủ, Hạ Vũ về phòng đánh một giấc ngon lành!

~Các nàng tiếp tục ủng hộ truyện nhé!

~Thương yêu các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Được quan tâm thật thích!

Hôm sau, Hoắc Thiên Kinh tự mình lái xe đưa Hạ Vũ về nhà. Dừng xe trước cổng biệt thự, hắn còn diễn một màn nghĩa nặng tình sâu, quyến luyến mãi không thôi làm cô phải sồn cả gai ốc. Cô thăm hỏi hơn 18 đời tổ tông nhà hắn sao lại sinh ra hậu bối biến thái như tên này. Phải rồi, lần sau có gặp lại hắn, cô sẽ không gọi hắn là Hoắc Thiên Kinh nữa. Phải gọi là Hoắc biến thái, Hoắc nào phẳng! Đùng, hắn đổi thành tên đấy luôn còn hay hơn.

Vừa bước vào sảnh lớn, Hạ Vũ đã bắt gặp ngay những gương mặt thân quen mà mỗi người lại một sắc thái khác nhau.

Hạ Tuấn sắc mặt rất khó coi. Hạ Phong thì mãi lo cho Hạ phụ nhân đang tụt huyết áp. Lãnh Hàn mặt đã đen xì, mày kiếm cau lại gần như đã chạm vào nhau. Âu Dương Nam một đêm không ngủ hai mắt đã như con gấu trúc. Trần Tuấn Kiệt phải nói là đờ đẫn nhất đi. Tên Doãn Hạo mặt không biến sắc, bình thản nhấp cafe, nhưng đáy mắt mờ hồ hiện lên tia lo lắng. Âu Thiên Kì gật gù buồn ngủ, mặt không còn chút sức lực nào. Ngay cả Hoàng Thiên cùng Tống Như Hoa mặt dày vô sỉ cũng có mặt ở đây. Hoàng Thiên thì cũng giống như những người kia, mặt xuống sắc trầm trọng. Chỉ có Bạch liên hoa của chúng ta đúng y như tên của mình: tươi như hoa vậy!

Khụ... Hạ Vũ xuất hiện làm cả sảnh lâm vào trạng thái bất động. Chỉ một khắc sau đó lại vang lên tiếng òa khóc nức nở của Thiên Kì cùng Hạ phụ nhân, tiếng thở phào nhẹ nhõm của những người còn lại, cùng tiếng nghiêng răng treo treo của Như Hoa.

- Ha... Chào mọi người... Ui da!

Hạ Vũ vừa mở miệng đã ăn một cốc của Doãn Hạo. Anh nhàn nhạt quăng một câu:

- Chỉ biết làm người khác lo lắng!

Hạ Vũ mơ hồ nghe được câu nói của Doãn Hạo, chưa kịp hiểu đã bị Lãnh Hàn cùng Thiên Kì ôm chầm lấy.

- Oa... oa... Vũ Vũ à... Tổ lo cho cậu chết đi được!!

- Hạ Vũ! Cô hại tôi mất ngủ rồi!!

- Ha... Hai người buông tổ ra...

Âu Dương Nam chỉ lẳng lặng đứng gần đó mỉm cười gật đầu với cô. Trần Tuấn Kiệt chỉ gật đầu chào, sau đó đưa tay lên che miệng ngáp rở to.

- Lãnh Hàn! Âu Thiên Kì! Mau trả em gái cho ta!!

Hạ Phong hàn khí tỏa ra khắp người, mặt đùng đùng sát khí, không nhanh không chậm cất tiếng làm mọi người phải lạnh sống lưng.

- Khụ... Mọi người không cần nghiêm trọng thế đâu. - Hạ Vũ nói, rồi khỏi Lãnh Hàn cùng Thiên Kì tiến đến chỗ Hạ lão gia. - Cha...

- Vũ nhi, con đã đi đâu? Cha rất lo cho con.

- Con ở chỗ Hoắc Thiên Kinh! - Ai đó hồn nhiên đáp, không ý thức được lời nói của mình có sức sát thương lớn cỡ nào.

Mùi dấm chua nồng nặc trong không khí mà trung tâm phát ra lại là các nam thần của chúng ta. Khụ... con sóc nhỏ chột nhận ra tương lai xám xịt của mình, vội vàng chào mọi người, chạy lên đóng chặt cửa phòng lại. Chỉ nghe loáng thoáng dưới nhà có tiếng hét giận dữ của Phong ca:

- Ta đi giết chết tên Hoắc lập dị đó!! @#&%*!?!?abcxyz...

Hạ Vũ trằm chằm nhìn đầu, cười khúc khích một mình. Phong ca thật là đáng yêu nha! Cô thật là hạnh phúc khi có ca ca dễ thương như vậy. Đáng yêu quá đi à!!!!

«Như kiểu tên kia là con gái ấy! »

Hạ Vũ trầm nghĩ, cô vừa mới không về có một ngày mà mọi người đã vô cùng lo lắng cho cô. Lại còn mắt ăn mắt ngủ chỉ vì cô đột ngột biến mất. Cảm giác lúc này quả thật cô chưa bao giờ thấy.

Vì sao ư?

Cô chưa từng một lần nếm thử cảm giác được người khác quan tâm thật lòng. Cái mà người ta quan tâm chính là tài năng của cô, là bộ não của cô, chứ không phải cảm xúc của cô. Cô biết điều đó!

Vậy nên chẳng biết từ bao giờ cô dựng lên một bức tường vô hình ngăn cách mình khỏi thế giới. Và cô hài lòng với nó. Nhờ nó, cô làm việc hiệu quả hơn, được tự do làm điều mình thích, không cần quan tâm hậu quả gây ra, chẳng cần biết bọn họ nghĩ gì, chỉ cần cô thích là được!

Vậy mà giờ cái thế giới toàn số và kí tự của cô lại đầy ắp dấu chân của những người bạn mới. Những con người vốn dĩ cô không quen biết nhưng lại vô tình không dứt ra được. Ha... Vì sao lại thế nhỉ? Kì cục...

Cô không hề chán ghét việc làm bạn với bọn họ, trái lại có vài phần thương thức. Con người mà. Luôn hứng thú với những cái mới.

Bọn họ đối xử rất tốt với cô, quan tâm cô rất nhiều ngay cả khi cô chưa đáp lại họ điều gì. Điều này làm cô rất cảm động, thậm chí còn có hơi áy náy... Vì có khi, cô không xứng để nhận được sự quan tâm lo lắng của họ. Cô chỉ là một linh hồn xuyên sách. Cô thậm chí chỉ biết họ, thấu hiểu họ qua những trang truyện cô đã đọc. Những mối quan hệ này nền tảng là từ một cuốn tiểu thuyết mà ra cả. Thậm chí đây còn không phải thực tế!!

Nhưng cô lại quá tham lam...

Cô tham lam được người khác quan tâm...

Cô muốn mình luôn ở trong tâm trí họ...

Ngay khi cô nói cô không xứng nhận được điều ấy, cô vẫn cứ tham lam mà hưởng thụ. Mà vẫn không dứt ra khỏi đó. Biết sao được, cô bị bọn họ "day hu" mất rồi. =))))))

Hạ Vũ cười thầm, vui mặt vào chiếc gối to, tha hồ cảm nhận sự mềm mại thoải mái. Bất giác, cô nói nhỏ:

- Được quan tâm thật thích!

~Xin lỗi mọi người...

~Chap này ta viết vội cho kịp tiến độ.

~Chán lắm đúng không??

~Huhu... Ta xin lỗi. Ta hứa các chap tới chất lượng sẽ không kém như lần này.

~Mọi người đừng vì một chap không hay mà bỏ truyện của ta nha...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Tránh vỏ dưa, lại gặp vỏ dưa

Hạ Vũ mệt mỏi nằm gục xuống bàn, rút chiếc headphone đeo lên, miệng vô thức lầm nhảm lời bài hát.

Cause you had a bad day

You're taking one down

You sing a sad song just to turn it around

You say you don't know

You tell me don't lie

You work at a smile and you go for a ride

You had a bad day

The camera don't lie

You're coming back down and you really don't mind

You had a bad day

Oh, you had a bad day...

Thiên a, vừa mở nhạc đã bốc trúng bản buồn muốn chết đi. Hạ Vũ thầm ai oán. Cô bực dọc quăng chiếc headphone ra chỗ khác.

Quả thật, mới đầu ngày mà cô gặp bao nhiêu là phiền phức. Vừa mới bước ra đến cổng Hạ gia chưa đầy 2m cô đã lập tức phải quay trở lại ngồi nhờ xe của Phong ca. Vì sao ư? Vì cánh nhà báo đang ráo riết đưa tin về vị Hạ tiểu thư trong lời đồn! Nào là hám trai mê tiền, nào là sống buông thả hoang phí,... rồi dùng một cái nghiễm nhiên trở thành chuyên viên máy tính cao cấp của Hạ thị, từ hòn sỏi biến thành viên ngọc sáng của nền công nghiệp điện tử... Cả trăm cái móc được gắn cho cô, làm cô không khỏi đau đầu. Gì chứ? Sao bọn họ cứ bối mớ thông tin của cô? Rảnh rỗi quá sao không đi mà hỏi thăm mấy ngôi sao điện ảnh hay ca sĩ nổi tiếng nào ấy! Cô chỉ là một người bình thường, hết sức bình thường, cực kì bình thường luôn! Làm ơn tha cho cô đi mà!!

Nhưng đó chỉ là màn mở đầu cho một chuỗi các rắc rối lớn nhỏ sau này của Hạ Vũ. Cô không quan tâm, không cần biết! Cô chỉ cần biết rằng ngày hôm nay thực sự đã rất tệ rồi, nó mà tệ hơn nữa chắc cô chỉ còn nước lao đầu xuống sông tự vẫn! Nghiêm túc đấy!

"Cạch!"

Hạ Vũ ngẩng đầu lên nhìn nguyên nhân của tiếng động. Doãn Hạo đang đẩy ghế ra ngồi vào bàn. Cô nhìn anh ánh mắt khó hiểu. Rõ ràng từ đầu năm học đến giờ cô ngồi đây một mình mà. Với lại tên này học cùng lớp với cô sao? Sao cô không biết nhỉ?

- Hử? Có chuyện gì? - Doãn Hạo bắt gặp ánh mắt khó hiểu của cô, nhàn nhạt lên tiếng.

- Đây là chỗ của tôi mà.

- Đây cũng là chỗ của tôi. Không tin cứ hỏi giáo viên chủ nhiệm.

Hạ Vũ vẫn không chịu thua, nhanh chóng đáp:

- Nhưng mà từ đầu năm đến giờ anh có ngồi đây đâu? Sao giờ lại thế?

- Mới có 2 tháng thôi. Không đi học là do không có hứng thú. Giờ thì có rồi.

- Là gì?

- Có thứ cần phải giám sát. Kéo lại mắt cá. - Anh nhắm nghiền mắt, làm Hạ Vũ nhìn không thấu suy nghĩ của anh.

Hạ Vũ suy nghĩ một lúc rồi lại lên tiếng hỏi:

- Có thứ gì quan trọng trong lớp này thật sao? Sao tôi ở đây mà không nhìn thấy bất cứ thứ gì có giá trị nhỉ?

- Ngốc! Học đi. - Doãn Hạo đáp gọn lỏn, thuận tay gõ nhẹ lên đầu cô. Hình như việc này vô tình trở thành thói quen khó bỏ của anh mất rồi.

Hôm nay thực sự là ngày đại hạn của Hạ Vũ! Chắc chắn là thế rồi!

Giờ giải lao, Hạ Vũ đi cùng Thiên Kì tới chỗ cầu thang, cô đang định bước lên thì Thiên Kì đã vói tay kéo cô lại hét to:

- Vũ Vũ! Cẩn thận!

"RẦM!!"

Hạ Vũ vừa kịp hoàn hồn quay nhìn chủ nhân của tiếng động đó. Một chồng sách chẳng biết từ đâu rơi đúng chỗ cô vừa đứng cách đây không quá 1 phút. Thật là đáng sợ...

Lại nữa. Giờ thể dục, trong khi bọn con trai đang chạy marathon thì bọn con gái tập bóng ném. Lúc Hạ Vũ vừa ngừng lại để nghỉ ngơi thì Doãn Hạo từ đâu lao ra chắn quả bóng cho cô.

- Doãn Hạo...? Anh có sao không??

- Sao không chịu chú ý gì vậy? Nếu tôi không lao ra kịp thì người bị thương là em đấy biết không?!

- Xin lỗi... Là do tôi không chú ý... Làm anh bị thương rồi... - Hạ Vũ tội lỗi đầy mình, vô cùng áy náy nói.

Doãn Hạo ngay lập tức mặt biến sắc, cuống quýt lấy tay xoa xoa đầu cô, nhàn nhạt quăng một câu:

- Ngốc! Giờ này không phải học nữa. Đi nghỉ đi. - Nói rồi bỏ đi một mạch.

Hạ Vũ có hơi hoảng sợ. Hình như... cô vừa thấy mặt anh hơi ửng đỏ... Huhu... Có phải anh giận cô đến đỏ mặt tía tai không??...

«Sặc!!»

Tưởng mọi xui xẻo chỉ dừng lại ở đó. Ai nào ngờ, càng về cuối ngày, nó lại càng thảm hại hơn!

Hạ Vũ vì một lí do nào đó, vô tình làm vỡ bình gốm cổ của trường, cuối giờ liền bị triệu tập lên phòng hiệu trưởng.

"Mời em Hạ Vũ lớp 12A1 lên phòng hiệu trưởng trong 15 phút nữa."

Lãnh Hàn nhìn cô đầy thương cảm.

- Nếu cô không muốn đi thì không việc gì phải đi cả!

- Phải đó, Vũ Vũ. Có tôi cùng Nam ở đây thì em không việc gì phải sợ cả. - Chủ tịch hội học sinh Trần Tuấn Kiệt cũng góp lời.

Hạ Vũ nhìn họ đầy cảm kích, trong lòng đã có chút động. Nhưng không! Ai bảo hôm nay cô xui xẻo quá làm chi!? Thôi thì tự giác lên chịu tội để không phải hỗ thẹn với những người khác cũng được...

- Cảm ơn mọi người. Nhưng mà lỗi là do tôi gây ra... Đành chịu vậy.

Hiệu trưởng cũng biết "thể lực to lớn" đằng sau cô, bao gồm cả các tiểu tổ tông mà ông cũng phải kiêng dè. Hình phạt cũng không đến mức quá khắt khe, Hạ Vũ phải dọn dẹp khu nhà kho sau trường. Đối với Hạ Vũ, đây đã là một đặc ân rồi. Phải, cô nghĩ vậy.

Khụ... Có ai ngờ cái ngôi trường to tổ chẳng thế này lại có cái nhà kho xập xệ, ẩm ướt đến quỷ thần cũng phải sợ như này đâu! Huhu... Số cô đúng là rõ khổ mà! Nhìn đồng giá, chuột nhung nhúc, bò lồm ngồm trên sàn mà cô sờn gai ốc. Trên trần nhà còn vui tính trang trí rất nhiều mạng nhện cùng mấy con nhện đen xì. Ác mộng! Đây đúng thật là ác mộng của đời Hạ Vũ mà!!

Lấy lại dũng khí, cô lò dò từng bước bắt đầu công việc của mình. Được nửa tiếng, Hạ Vũ mệt mỏi ngồi xuống một chồng sách cũ để nghỉ ngơi.

- Huhu... Sao mà nơi này bản thể không biết!?

"Cộp, cộp..."

Tiếng bước chân làm Hạ Vũ phải giật mình:

- Ai?!

Đáp lại cô chỉ là tiếng vọng trong nhà kho rộng lớn. Cô quay đầu nhìn theo hướng động. Không gian chợt im ắng lạ thường.

"Kéttttt"

Tiếng vật gì đó bị kéo lê trên sàn bê tông. Hạ Vũ vô giác nuốt nước bọt ực một cái, khẽ quay đầu nhìn xung quanh.

- Là ai vậy...?

Lại là sự im lặng làm lạnh sống lưng. Hạ Vũ không dám ngồi nữa, vội vàng đứng dậy, tay cầm chắc cán chổi, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất...

Từ trong góc tối, một cái bóng từ từ tiến ra. Trên tay, trên trán Hạ Vũ mồ hôi bắt đầu rịn ra. Tim cô đập loạn xạ, đầu không ngừng nghĩ cách ứng phó. Huhu... Cả đời cô chưa bao giờ hồi hộp như vậy!

"Chuột... Hà?!"

Một con chuột đang lôi một chiếc bao tải cũ chính là chủ nhân của tiếng ken két khó chịu vừa rồi. Hạ Vũ thờ phào nhẹ nhõm. Làm cô cứ tưởng là có người chứ! Thật là... Sao một con chuột có thể tạo ra tiếng bước chân với tiếng kéo lê giống người thế không biết! Khoan! Tiếng... bước chân?!

Hạ Vũ giật mình quay đầu lại nhưng chẳng đủ nhanh để né điều sắp xảy ra...

"Cộp!!!"

- Á...

~Các nàng muốn ta khuyến mãi thêm cho một chap không??

~Xin động lực từ mọi người nè...

~Thông báo trước là sắp có H đầy nhaaaa

~Chuẩn bị trước khăn giấy cầm máu đi

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Vấy bẩn

Mùi sàn nhà ẩm mốc xộc vào mũi Hạ Vũ, làm cô bưng tỉnh.

"A... Không cử động được... Đau quá!"

Hạ Vũ khẽ động tay chân. Giờ cô chính thức nhận ra mình đang bị trói! Ở bả vai chắc là đã bị thương, vô cùng đau nhức. Cô đang nằm xấp, hô hấp cũng thấy khó khăn, đã vậy không khí thì toàn mùi ẩm mốc rất khó chịu. Cái này người ta gọi là bị bắt cóc đúng không??

- Hừ... Rốt cục tên nào rảnh rồi sinh nông nổi nào vậy?! Bức xúc!! - Hạ Vũ không chịu được phải gất lên.

- Khục... khục... Hahaha... Con lợn bị chọc tiết rồi hả?

Một cái giọng chanh chua vô cùng quen thuộc cất lên. Hạ Vũ đang vô lực cũng phải cổ mà góc đầu dậy nhìn.

Ha... Hay nhờ?! Đi đâu cũng thấy chó thể này bao giờ!

- Mộc Thiên Nhu... Cô sống trên đời ăn hại quen rồi hay sao mà lại đi làm cái trò mèo này?

"Chát!"

- Còn mạnh miệng nói lớn được sao?! Nên nhớ, đây không phải Hạ gia! Không phải nơi để mày muốn lớn thì lớn, muốn nhỏ thì nhỏ đâu! - Mộc Thiên Nhu mắt hằn từng tia máu, thẳng tay giáng một cái tát xuống má phải của Hạ Vũ.

Một giọng nói trong veo liền theo đó mà cất lên:

- Nhu nhi, không cần tốn hơi sức làm gì... Sao không để bọn hần làm thay?

Hạ Vũ nhìn Tống Như Hoa bằng nửa con mắt. Xem ra ngày hôm nay đúng thật là xui xẻo mà. Đã bị bắt nhốt ở nơi này mà còn đụng mặt cái thứ cô vô cùng khinh bỉ! Xem ra lần này bọn họ thực sự muốn chơi cô đây mà. Hừ... Cô chấp!

Đằng sau hai người bọn họ là 5 tên cao to lực lưỡng. Mặt mũi tên nào tên nấy đều bặm trợn. Bọn chúng đều trông rất hôi hám! Hạ Vũ bắt đầu lo sợ. Một tên cô còn xử lý được, đằng này những 5 tên. Mà tên nào cũng to gấp đôi cô!

Hạ Vũ vắt hết chất xám ra để suy nghĩ. Giờ cô chỉ còn biết nương tựa vào cái chỉ số IQ trên 200 này. Nào, nào, mau động não đi!! Chưa cả kịp nghĩ điều gì thì đã nghe giọng Như Hoa ngọt xớt:

- Hạ Vũ, để xem sau khi những người kia xem được cảnh mày làm tình cùng 5 tên này phản ứng của bọn họ sẽ thế nào!

Tâm trí Hạ Vũ đổ cái rầm! Khụ... Sao mấy nữ chính trong mấy tình huống này đều giờ cái trò động dục này ra ấy nhỉ? Không xong! Cô phải mau chóng thoát khỏi chỗ này, nhưng trước hết phải kéo dài thời gian...

- Khụ... Mấy người để hôm sau được không??

- Vớ vẩn! - Thiên Nhu gất - Chết đến nơi mà còn mở miệng van xin.

- Thì là thế đó! Đằng nào ta cũng không thoát được... Thôi thì để ta nghỉ nốt đêm cuối đi!

- Còn dám..

Thiên Nhu chưa nói hết câu đã bị Như Hoa ngăn lại.

- Định trốn sao? Được. Để xem mày trốn ra bằng cách nào! Còn chúng mày. Đêm nay không được cho nó ăn uống gì cả! Sáng mai cứ tùy ý chơi nó.

Cô ta quay sang phân phó với 5 tên kia. Hạ Vũ cười thầm. Phải rồi, cô chỉ cần có vậy thôi!

Cánh cửa phòng đóng sầm lại. Hạ Vũ bắt đầu lồm cồm bò dậy. Đầu tiên phải gỡ đám dây dợ lằng nhằng này đã. Hạ Vũ cọ tay vào một thanh sắt đã rỉ. Cọ đến xước tay, rỉ máu ra dây mới chịu dứt. Xoa xoa cái tay cho đỡ đau, Hạ Vũ nhanh chóng cời trói cho chân.

Lúc này Hạ Vũ đã quan sát. Có vài thứ ở đây có thể sử dụng được. Hạ Vũ rút từ đế giày ra một cái tua vít nhỏ. Giờ thì đến tiết công nghệ!

Hạ Vũ nhanh chóng tìm những thứ cần thiết. Đôi tay thoăn thoắt tháo rồi lại lắp. Chẳng mấy chốc đã tạo ra một bộ phát tín hiệu.

Việc Hạ Vũ định làm là truyền một đoạn mã Morse. Mã Morse là một loại mã kí tự để truyền các thông tin điện báo. Mã Morse dùng một chuỗi đã được chuẩn hóa gồm các phần tử dài và ngắn để biểu diễn các chữ cái, số, dấu chấm và các kí tự đặc biệt của mỗi thông điệp. Thông điệp được truyền đi qua việc bật tắt một xung điện qua máy phát.

Hạ Vũ thầm hi vọng một ai đó, bất cứ ai cũng được sẽ nhận được đoạn mã của cô. Cầu trời! Đây là hi vọng duy nhất của cô.

Cả đêm ấy Hạ Vũ không ngủ. Đôi tay chỉ làm một việc duy nhất đó là gõ, gõ và gõ. Hạ Vũ gần như kiệt sức. Từ hôm qua đến giờ cô chỉ có duy nhất một chiếc bánh sandwich bỏ vào bụng, và nó thì đã sớm bị tiêu hóa từ đời nào rồi!

"Cạch!"

Đám người kia bước vào. Lòng Hạ Vũ thầm kêu không ổn rồi! Cứu tinh thì chưa thấy đâu mà thời gian thì đã hết. Hạ Vũ khóc không ra nước mắt. Thanh danh của cô chỉ sau một đêm mà bị hủy bỏ. Chết tiệt! Để có được cái danh tiếng này cô đã bỏ vốn không ít đâu.

- Nào người đẹp, đến giờ chơi rồi.

Tên cầm đầu cất giọng khàn đặc. Mấy tên còn lại chỉ cần nghe được thế, đưa mắt chuột nhìn nhau, cười nham hiểm.

Hạ Vũ đang trong tình trạng hoảng loạn, lùi dần về phía góc, tay phía sau không ngừng mò tìm vật phòng thân. Đột ngột, hai tên lao tới giữ hai tay cô, kéo cô đến phòng bên cạnh. Trong căn phòng, một chiếc bàn gỗ được đặt chính giữa. Hạ Vũ bắt đầu có những suy nghĩ tiêu cực.

Bọn chúng định làm gì cô?!

Một tên cầm ống tiêm tiêm một thứ chất lỏng nào đó vào người cô. Chỉ một khắc sau, toàn thân Hạ Vũ không rệu mà say, đầu óc mụ mị dần đi.

Đám người kia bắt đầu lột quần áo của cô, khiến cho cô sớm không còn một mảnh vải trên người. Trong lúc không tỉnh táo, Hạ Vũ vẫn cảm thấy mặt mình nóng lên vì xấu hổ và nhục nhã.

- Đại ca, con này đẹp thật! Vị Tổng tiểu thư kia thật hào phóng!

Bọn chúng cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người. Tên nào tên nấy đều trần như nhộng. Chỉ nhìn Hạ Vũ thôi mà côn thịt của bọn chúng đã sung đỏ lên rồi. Thật là bọn tạp chủng mà!!

Một tên nhanh nhẩu phân phó:

- Đại ca dùng thử trước đi.

- Từ từ đã nào. Phải chơi cho đã chứ! Mày. Lấy máy quay ra.

Hạ Vũ vô thức lắc đầu van xin chúng:

- Đừng... Làm ơn đừng mà... Hức...

Nhưng đám kia đâu có nghe lọt tai. Một tên còn thẳng tay tát cô một cái rõ đau. Nó còn đau, còn rát hơn cả cái tát mà Mộc Thiên Nhu cho cô. Hạ Vũ trong lòng căm phẫn nhưng lại không điều khiển được tay chân. Nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt tỉnh táo...

Một tên khác cầm lấy tay cô, đặt trên côn thịt sung to của hắn. Hạ Vũ thấy ghê tởm hắn, càng ghê tởm bản thân mình hơn. Cô vẫn cứ khóc, khóc mà không thể làm được gì.

Có trời đất chứng giám, có chết cô cũng phải trả thù này!!

Những tên khác cũng lăm le với tay định chạm vào người Hạ Vũ. Nhưng chưa chạm tới da thịt trắng ngần kia thì đã nghe tiếng đập cửa.

"RẦM!!!"

- Bọn chó chúng mày! Còn dám động vào cô ấy?! - Giọng nói ấy vô cùng quen thuộc, Hạ Vũ tuy không tỉnh táo nhưng cũng có cảm giác an toàn.

- Mày... Mày là thằng nào?!

- Mày không đủ tư cách để hỏi! - Doãn Hạo mặt khó coi, hàn khí tỏa ra khắp người, bàn tay đã siết chặt thành nắm đấm. - Đám tạp chủng, dám giờ trò bẩn thỉu này, đừng trách sao tao không có tính người!

Căn phòng ẩm mốc giờ lại được thay thế bằng một thứ mùi khác, nồng nặc hơn, khiến người khác kinh sợ hơn: mùi máu..

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Để anh giải thoát cho em

Hạ Vũ mơ thấy mình có một con ác mộng vô cùng đáng sợ.

Cô mơ thấy mình bị bắt nhốt trong một căn phòng hôi hám, ẩm ướt...

Cô mơ mình bị 5 tên du côn giờ trò đòi bại...

Cô mơ thấy Doãn Hạo trong gang tấc chạy tới cứu cô. Còn thấy anh tàn độc ra tay trừng trị bọn chúng.

Hạ Vũ rất sợ, cô hoảng loạn. Cô vẫn thấy mùi máu quanh quẩn bên mũi mình. Vẫn nghe được đâu đó tiếng la hét thảm thiết của đám người kia. Cô tự nhủ, đó chỉ là mơ... Là mơ thôi! Chỉ là con ác mộng tồi tệ nhất mà cô từng gặp.

Nhưng không. Khi Hạ Vũ mở mắt, cô thấy mình đang ở trên ô tô. Người cô chỉ mặc một cái áo khoác dài quá mỏng một chút. Đây là áo khoác nam mà...?

- Em tỉnh rồi à? Thuốc hết tác dụng nhanh thật. Mới có 5 tiếng. Tôi còn tưởng nó phải 9 tiếng cơ.

Doãn Hạo không nhìn cô, chăm chú lái xe. Anh có vẻ rất mệt mỏi, mắt đã xuất hiện quầng thâm. Không lẽ cô bị đưa đi xa đến mức anh phải lái xe suốt đêm ư?

Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh nhàn nhạt lên tiếng:

- Bọn chúng cũng giỏi thật. Đưa em đi đến thành phố khác. Nhận được tín hiệu của em, tôi đã cấp tốc lái xe đến đây.

- Anh nhận được tín hiệu đó?

- Phải. Tôi đang thử truyền mã Morse với một vài người bạn. May mắn nhận được các xung từ bộ phát của em, vậy nên mới tìm được.

Hạ Vũ gật gù tỏ ý hiểu. Thì ra là anh vô tình nhận được. Cô tự hỏi, nếu như Doãn Hạo không thử nghiên cứu mã Morse, hoặc anh sử dụng nó vào một ngày khác thì liệu lúc này cô sẽ ra sao? Hạ Vũ mệt mỏi nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng anh bên tai:

- Nghi ngơi đi. Tôi sẽ đưa em tới nhà riêng của tôi. Bây giờ em không mặc quần áo, chưa thể đưa em đến bệnh viện được. Sáng mai tôi sẽ đưa em đi. Chịu khó một chút.

- Ân...

~~Ngoại ô thành phố K

Lúc đến nơi thì Hạ Vũ đã chìm sâu trong rất ngủ. Sắc mặt cô rất khó coi. Có vẻ như cô lại gặp ác mộng. Doãn Hạo không nhẫn tâm đánh thức cô, khó khăn lắm cô mới ngủ được mà. Bèn ôm lấy người cô, nhẹ nhàng bế cô lên nhà.

Căn hộ của anh ở tầng 30 tòa chung cư mới xây dựng ở ngoại ô thành phố. Đây là một khu khá yên tĩnh nhưng không quá vắng vẻ. Doãn Hạo mở cửa rồi chậm rãi bế cô vào phòng ngủ.

Hạ Vũ ngủ không sâu. Khi Doãn Hạo mở cửa phòng thì cô cũng thức giấc. Cô mệt mỏi ngồi dậy tựa lưng vào thành giường.

- Xin lỗi, làm em thức giấc rồi.

- A... Không sao... Anh vừa đi đâu về sao?

- Ủ, đi mua chút quần áo cho em. Ở đây không có đồ cho em thay. - Doãn Hạo cởi áo khoác, thành thực treo lên giá. - Em ăn chút cháo đi.

- Tôi muốn đi tắm. - Hạ Vũ lắc đầu, từ từ bước xuống giường.

Anh vội vàng ngăn cô lại, nhàn nhạt lên tiếng:

- Ăn đi đã. Em đã không ăn gì rồi. Định nhịn đói tới là luôn sao?

Hạ Vũ không cãi lời anh. Căn bản vì cô không còn sức mà cãi. Cô ngoan ngoãn ăn hết chỗ cháo mà anh làm. Công nhận, Doãn Hạo có tài nấu nướng đấy. Chỗ cháo này chất lượng ngang với nhà hàng 5 sao chứ không ít.

Cô ăn xong thì anh cũng chuẩn bị xong nước nóng. Đẩy cô vào trong phòng tắm lớn, anh nhẹ giọng nhắc nhở:

- Đừng tắm lâu quá!

Từng tia nước nóng xối xuống người Hạ Vũ. Cô thấy toàn thân rã rời, không còn dư chút sức lực nào. Cô tựa người vào bồn tắm, mệt mỏi nhắm nghiền mắt.

Từng đợt kí ức đáng sợ lại tràn về. Mùi máu tanh, mùi ẩm mốc, mùi kinh tởm của đám người kia lại quanh quẩn nơi cánh mũi cô. Cô lại nghe bên tai tiếng cười ngoan độc của Mộc Thiên Nhu cùng Tống Như Hoa, nghe được tiếng đám người kia lên kế hoạch cưỡng hiếp cô, nghe được tiếng la hét như bị chọc tiết của bọn đó...

Hạ Vũ hoảng loạn, không tự chủ được hét lên. Liên sau đó thấy tiếng cửa phòng bật mở cùng tiếng hỏi vội vã của Doãn Hạo:

- Hạ Vũ! Xảy ra chuyện gì?!

Đập vào mắt anh là cơ thể không chút che đậy của Hạ Vũ. Làn da trắng dưới tác dụng của hơi nóng có chút ửng hồng. Ở căn nhà kia anh đã từng nhìn qua cơ thể cô, nó thật đẹp, nhưng cũng không khiến cho anh rạo rực mãnh liệt như bây giờ. Bất giác, anh miệng đắng, lưỡi khô, vô thức nuốt nước bọt ực một cái.

- Hức... Đừng mà... Làm ơn đừng... Đừng... Hức...

Giọng nói yếu ớt của Hạ Vũ đã kéo anh trở về thực tại. Nhìn cô hoảng sợ anh cũng đau lòng vô cùng. Nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy cô, anh cất giọng an ủi:

- Đừng sợ... Có anh đây rồi...

- Hức... Bọn họ... Bọn họ thật đáng sợ... Căn phòng đó... - Hạ Vũ vẫn không tự chủ nói lầm nhảm, ngón tay vịn chặt áo anh.

- Ngoan, bình tĩnh lại đi, đừng sợ. Để anh giải thoát cho em...

Hạ Vũ ngược nhìn anh, đôi mắt nâu đầy nước. Doãn Hạo lấy tay gạt đi những giọt nước mắt ấy, nhẹ nhàng đặt môi lên cánh môi anh đào của cô. Sự mềm mại của cô như thôi thúc anh. Nụ hôn từ nhẹ nhàng, ôn nhu chuyển thành mạnh mẽ, dồn dập. Lưỡi anh xộc vào khoang miệng ẩm ướt, lần tìm chiếc lưỡi dính hương của cô mà cuốn lấy, tham lam hút hết vị ngọt của cô.

- Umm... ư...

Hạ Vũ khó thở được rên lên, đôi tay yếu ớt đặt lên ngực anh, muốn đẩy anh ra nhưng lại vô lực. Doãn Hạo đặt cô vào bồn tắm, môi lưỡi vẫn không ngừng dây dưa. Mãi đến khi mặt cô đỏ hồng vì thiếu dưỡng khí, anh mới không đành lòng đòi môi cô, kéo theo sợi chỉ bạc đầy ám muội.

- Ngốc! Lần sau nhớ thở bằng mũi.

Anh cúi xuống cắn mút chiếc cổ thiên nga, lưu lại những vết dấu tây hồng hồng. Anh cởi bỏ quần áo, để giữa họ không còn vách ngăn nào nữa. Áp mặt vào bầu ngực sữa của cô, anh cất giọng đầy mỉa mai:

- Vũ nhi, xin lỗi. Lần này anh không kiềm chế được rồi...

Bụng dưới của Hạ Vũ cảm nhận được thứ ấm nóng như lửa đốt đang sung lên. Miệng nhỏ vô thức rên lên một tiếng dâm mị.

Lưỡi anh lướt trên người cô, không bỏ sót một chỗ nào, làm cô bất giác rướn người lên. Phía dưới của cô bắt ngờ phun trào. Dâm thủy nổi lênh bênh trên mặt nước, tạo ra một bầu không khí vô cùng mỉa mai.

Doãn Hạo chịu không nổi vội vàng đưa côn thịt vào trong hoa huyệt của Hạ Vũ, tron tru dâm sâu vào tận tử cung, làm cô phải hét lên đau đớn:

- A!! Đừng...

- Gì? Là ai?! Ai làm lần đầu với em?! - Mặt Doãn Hạo tối sầm lại.

Biết sao được. Anh không cảm nhận được lớp màng mà vốn dĩ nó nên ở đó. Anh vô cùng tức giận. Cứ ngỡ anh cướp đi lần đầu của cô nhưng lại bị tên khác cuồnmacht. Chết tiệt!

Doãn Hạo tức giận luận động mạnh mẽ ra vào. Hạ Vũ rùng mình siết chặt, làm cơn thịnh của anh càng thêm sung to, bất ngờ phun tinh dịch nóng rực vào bên trong cô.

- A...

Nhưng Doãn Hạo lại không dừng lại ở đó. Anh xoay người cô lại, trực tiếp đem hạ thân đâm sâu vào cục huyết của cô. A... Xem ra vẫn chưa có ai chạm đến chỗ này! Doãn Hạo như bị kích thích, một tay xoa nắn đôi thỏ ngọc, một tay mân mê hạt đào của cô, hạ thân không ngừng ra vào dòn dập.

- Không kim được rồi!...

Lại một lần nữa, anh lại bắn vào bên trong cô. Nhanh chóng rút ra ngoài, tinh dịch chưa hết bắn lên người cô, vương cả trên mặt cô. Hạ Vũ thấy khóe miệng hơi ngứa, vô thức đưa lưỡi liếm một cái.

"Có vị tanh tanh?"

Doãn Hạo nhìn động tác của cô mà muốn nổ hai con mắt. Không ngờ được! Vũ nhi của hắn thật đúng là cực phẩm mà!

Ngay lập tức, Hạ Vũ lại bị đè ra làm thêm một hiệp nữa. Cô chỉ nhớ rằng, trước khi cô sắp ngất vì mệt mỏi, cô cảm thấy Doãn Hạo nhẹ nhàng rút khỏi cô, thay cô tắm rửa kì cọ sạch sẽ rồi ôm cô vào giường đi ngủ.

- Vũ nhi, ngủ đi. Ngày mai sẽ là một ngày mệt mỏi đấy!

~Ặc... Ta tự hỏi ta vừa viết cái quần què gì vậy??

~Huhu... Hại não trẻ nhỏ quá đi à!!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bệnh viện thành phố

Hạ Vũ khẽ cựa mình. Lạnh thật! Phải rồi, bây giờ ở đây cũng gần cuối thu rồi mà. Hạ Vũ theo bản năng tìm nơi nào ấm nhất mà dụi đầu vào. Hiển nhiên đó là trong lòng Doãn Hạo rồi!

- Vũ nhi, sáng rồi. - Thanh âm nhàn nhạt nhưng lại đầy ý sùng nịnh vang trên đầu Hạ Vũ, làm cô phải giật mình bừng tỉnh.

- A... a... Doãn Hạo... Chào...

Doãn Hạo nhìn phản ứng của cô mà bật cười. Hôn phớt nhẹ lên trán cô, anh nhìn cô ôn nhu nói:

- Đi VSCN đi. Xong rồi ra ăn sáng. Chút nữa anh đưa em vào bệnh viện.

Mặt Hạ Vũ nóng bừng. Cô lại nhớ lại chuyện hôm qua. Ai da... Sao cô lại có thể nghĩ hắn là một người điềm đạm, cư xử có chừng mực chứ! Chẳng phải là sói đội lốt thỏ hay sao! Cô còn tưởng hắn là trạch nam nữa cơ.

Doãn Hạo nhìn mặt cô liền biết cô đang nghĩ gì, gõ nhẹ lên đầu cô, anh lạnh giọng nhắc nhở:

- Ngốc ạ! Đi vào nhà tắm ngay!

Đóng cửa nhà tắm lại, Hạ Vũ còn nghe loáng thoáng tiếng nói của anh ở bên kia:

- Đúng là ngốc mà! Cướp mất lần đầu của anh mà còn trưng ra cái mặt đấy!

Cô suýt thì té xỉu luôn.

Phải nói Doãn Hạo cực kì chu đáo nha. Anh mua đầy đủ vật dụng cần thiết cho cô. Cả quần áo lót cũng có nữa. (!)

«Máu dồn lên não!!»

Dùng qua bữa sáng, Hạ Vũ cùng Doãn Hạo lên xe tới bệnh viện. Trên xe, Doãn Hạo còn vu vơ hỏi một câu:

- Tên Hoắc Thiên Kinh làm lần đầu với em à?

Nghe câu này Hạ Vũ im bặt, cúi gằm mặt lí nhí trả lời:

- P... phải.

Doãn Hạo cũng không nói gì thêm. Chỉ là không khí trong xe đột nhiên giảm đến mấy độ!

Bệnh viện thành phố

Doãn Hạo kéo Hạ Vũ tới quầy lễ tân, bình thân lên tiếng:

- Nói viện trưởng, Doãn Hạo tới.

Hạ Vũ trong lòng đặt ra nghi vấn. Rốt cục Doãn Hạo thân thế như thế nào? Trong nguyên tác, phải đến phần ngoại truyện tác giả mới tiết lộ cho mọi người thân thế của Doãn Hạo. Mà cô thì chỉ đọc đến cái kết bi thảm của nguyên chủ mà thôi!

- Hạo nhi, con đến rồi!

Vâng, thắc mắc được giải quyết!

Vị viện trưởng tóc hoa râm, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn thấy bọn họ hiếm hoi nở một nụ cười khiến cả sảnh lớn của bệnh viện phải đứng hình.

- Vũ nhi, đây là Doãn Bằng. Ba, đây là Vũ nhi.

Tiếng "ba" mà anh phải gắng lắm mới thốt lên được. Anh chỉ nhìn lướt qua ông, sau đó nhanh chóng đặt sự chú ý lên cô. Doãn Bằng mắt đâu có mù, hiển nhiên thấu hết hành động của anh vào mắt. Nhưng ông hoàn toàn cam chịu điều đó, chỉ cần thằng bé ở đây, còn chịu nói một tiếng "ba" với ông, ông cũng thấy mãn nguyện rồi.

Ông dời lực chú ý sang Hạ Vũ. Cô bé này thật đẹp. Nhưng ông thấy lạ, Hạo nhi trước nay không gần phụ nữ, ngay cả mẹ mình cũng không. Vậy mà giờ lại tự mình đưa một cô gái tới bệnh viện, lại quan tâm cô bé như vậy, chẳng phải là gián tiếp giới thiệu con dâu cho ông sao?

- Ta có thể gọi cháu là Vũ nhi không?

- Dạ được. / Không!

Hạ Vũ cùng Doãn Bằng ngơ ngác nhìn Doãn Hạo. Anh nhàn nhạt quăng một câu:

- Chỉ có anh mới được gọi em là Vũ nhi!

Sặc... Anh ta là người hay là giống gì mà tính độc chiếm cao vậy?!

- Không nói nhiều, mau đi kiểm tra.

- Ân..

Doãn Bằng nhanh chóng kéo Hạ Vũ về phía mình, đẩy Doãn Hạo ra xa, tận dụng thời gian trò chuyện với cô gái nhỏ.

- Vũ nhi, con nói ta nghe xem, Hạo nhi có bắt nạt con không?

- Có a... Hắn ta khẩu xà tâm phật, độc ác khôn lường! - Hạ Vũ cật có Doãn Bằng, không kiêng nể gì ai nói thẳng, mặc cho ai đó mặt đã đen xì.

- Vũ nhi, còn không mau đi kiểm tra?

- A... a... Đi liền nè!

Cả buổi sáng, Hạ Vũ quay cuồng trong bệnh viện. Chả hiểu Doãn Hạo nghĩ cái gì, bắt cô đi kiểm tra tổng thể. Doãn Bằng nghe anh ta rầm rập, đưa cô đi từ khoa thần kinh đến khoa sản...

- Tôi không hiểu! Vì sao phải tới khoa sản??? - Hạ Vũ không cam tâm.

- Nói nhiều. Cứ đi đi.

Nhìn tờ kết quả trên tay, mặt cô gái nhỏ không khỏi hiện lên ba vạch hắc tuyến. Gì? Tình trạng thai nhi, không có. Tình trạng não, bình thường. Tình trạng tim, ổn định... Đã vậy, Doãn Bằng còn ném thêm một câu:

- Chỉ số hồng cầu là 2,9. Bệnh nhân bị thiếu hụt hồng cầu. Ngoài ra không có gì nguy hiểm đến tính mạng cả!

Cái gì mà nguy hiểm đến tính mạng? Lão viện trưởng này định trù ẻo cô đấy à? Hạ Vũ mặt hầm hầm tức giận bỏ đi, ném tập kết quả cho Doãn Hạo, không may quay đầu lại nhìn.

Doãn Hạo thấy cô bỏ đi thì trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi, tuy vậy ngoài mặt vẫn chẳng thay đổi gì. Anh sợ cô sẽ ghét bỏ anh. Anh sợ cô sẽ bỏ đi và chẳng bao giờ quay lại. Anh sợ nếu như cô rời đi anh sẽ chẳng thể nào sống nổi. Anh rất sợ...

Anh vùng chạy theo bóng lưng nhỏ bé kia, lại gần cô, vươn tay ôm chặt lấy cô.

- Vũ nhi, đừng bỏ đi mà...

- Doãn Hạo...

- Gọi anh là Hạo

Hạ Vũ nhìn anh khó hiểu.

- Hạo, anh làm gì vậy? Tôi đi ra khuôn viên bệnh viện chút mà. Tôi có bỏ về đâu mà anh hốt hoảng làm gì?

Doãn Hạo không nói nhiều, chỉ vùi mặt vào tóc cô. Cô không bỏ đi là tốt rồi.. Vậy là tốt rồi..

- Hai người đang làm cái trò gì trước cửa phòng tôi vậy?

~Khụ... A... Kyonel bệnh rồi...

~Xin lỗi vì hôm qua đã không up chap.

~Mọi người đoán thử xem Hạ Vũ và Doãn Hạo làm trò mờ ám trước phòng bệnh của ai đi!!!

~Đoán trúng ta tặng chap sau cho

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tiểu mỹ thụ

Hai người đang làm cái trò gì trước cửa phòng tôi vậy??

Thanh âm dịu nhẹ cất lên, phá tan cái không khí mờ ám mà Doãn Hạo dày công tạo nên này giờ. Mặt anh đen quá nửa, lòng thầm hỏi han 18 đời tổ tông của kẻ phá đám kia.

Hạ Vũ đưa mắt nhìn. Oa... Là một tiểu mỹ nhân a. Vóc dáng thon nhỏ, da trắng ngần, ngũ quan thanh tú, nổi bật là đôi mắt màu hồng trà hấp háy cùng cánh môi đỏ mọng. Cánh tay nhỏ nhắn đang giữ lấy cái giá treo một bình Natri Clorid 0.9%. Nhìn bộ dáng này người ta chỉ hận không thể lao tới cắn yêu một cái. Cô bèn lấy bộ dáng hiền từ nhất của mình, biết sao được, đó là tiểu mỹ nhân đó a, tươi cười với cô bé kia.

- Cô bé à, đừng hiểu lầm. Là tên này bị ung não thôi. - Tiện tay với tới xoa đầu cô bé.

Ài ngờ, lời Hạ Vũ vừa dứt, mặt "cô bé" bỗng đen xì, vang lên thanh âm lạnh lùng:

- Tôi là con trai.

- Ách..

Hạ Vũ dừng ngay động tác xoa đầu "bé gái", não tạm thời bị tê liệt. Doãn Hạo đứng bên cạnh cười khở. Sao Vũ nhi của anh lại ngốc vậy cơ chứ. Gì mà cô bé, anh chỉ liếc qua một cái cũng biết đây là một THẮNG CON TRAI. Mà THẮNG CON TRAI này cực kì nổi tiếng đấy nha, không lẽ Vũ nhi không biết?

- Vũ nhi, lần sau nhớ nhìn kĩ trước khi phán đoán giới tính người khác.

Hạ Vũ thực sự shock a... Gương mặt cực baby kia lại là của một tên con trai. Huhu... Hóa ra người chỉ là một tiểu mỹ thụ a. Cô thầm ai oán, hừ, người đẹp thế chỉ tổ khiến các chị em phụ nữ căm hận người thôi!! Người mau chết đi a!!

«Con gái à, con cũng đẹp không kém gì tên kia đâu a»

Ngay lập tức, mặt Hạ Vũ chuyển từ tươi cười hiền lành sang lạnh lùng, cao ngạo. Gì chứ, mặt cười chỉ dành cho ba mẹ, Phong ca và các mỹ nữ thôi a. Tên đó là con trai, việc gì cô phải tỏ ra bạch thỏ dễ thương trước mặt hắn. Xùy xùy...

- A... Vậy hiểu lầm đã được giải quyết. Ở đây cũng không còn việc gì nữa. Hạo, đi!

- Khoan, cô tên gì?

- Là Hạ Vũ.

Đông Phương Vỹ không hiểu. Cậu thấy cô rất kì lạ. Bình thường những người khác thấy cậu đều bị cậu làm cho si mê. Hôm nay cậu gặp được cô. Cô không những nhầm cậu là con gái mà sau khi biết cậu là con trai thì liền thay đổi sắc mặt. Cô ghét việc cậu là con trai đến vậy sao? Vậy nếu cậu là con gái... phải chăng cô sẽ chú ý tới cậu? Chẳng biết vì sao tự dưng cậu có hứng thú với cô đến vậy.

Trước nay Đông Phương Vỹ chưa từng tin vào tình yêu sét đánh, sau ngày này ít lâu thì cậu tin sái cổ rồi!

- Hạ tiểu thư của Hạ gia đây sao?!

A... cậu không tin đâu nha. Cô gái này lại là Hạ Vũ, Hạ tiểu thư mới nổi gần đây a... Người ta nói cô này tài năng hơn người, kỹ thuật máy tính siêu hạng, lại là người lãnh đạo, bình thản, ai ai cũng khâm phục. Trước đây cậu cũng chỉ nghe danh tiếng cô là người lăng ló, hám trai, mê tiền. Thật là... đúng là lời đồn thổi chẳng bao giờ đáng tin mà!

«Khu... Nếu mi gặp Vũ Vũ cách đây 3 tháng thì mi sẽ xin rút lại lời vừa rồi a»

Đông Phương Vỹ nghĩ mình đánh giá cô thế là đủ, cho nên không nói không rằng cầm tay cô kéo đi, làm như thân nhau lắm đấy a.

- Hi, Hạ Vũ, tôi là Đông Phương Vỹ. Rất vui được làm quen.

Hạ Vũ vất chất xám ra nghĩ. Đông Phương Vỹ... Đông Phương Vỹ... Đông Phương Vỹ là tên nào? Trong truyện có sao? Cô nhớ là hậu cung nữ chủ làm gì có tên nào họ Đông, tên Phương Vỹ nhỉ?

«Yep, bae~ Giờ ta sẽ giải thích kĩ cho mọi người nha.

Vì Vũ Vũ xuyên qua gây nên một thứ gọi là hiệu ứng bướm bướm, làm thay đổi một số tình tiết câu chuyện (thực ra là hầu hết).

Đông Phương Vỹ vốn dĩ không nằm trong nguyên tác, có chăng cũng chỉ là khách mời trong một buổi tiệc nào đó. Nay cho hắn xuất hiện là vì Vũ Vũ cùng Doãn câu cũng có mặt ở bệnh viện này.

Giới thiệu luôn, Đông Phương Vỹ là ca sĩ trẻ nổi tiếng nhất bấy giờ, kém Hạ Vũ một tuổi. Sau này cũng có vài nhân vật khác cùng xuất hiện. Ta tiết lộ luôn a, có một linh hồn xuyên không khác nữa á~

End notice»

Đông Phương Vỹ nhanh nhẩu kéo Hạ Vũ đi khắp nơi. Xem nào... Đây có gọi là lợi dụng cơ hội gần mỹ nhân không ta?? Cậu thoát nhìn hành động như trẻ con nhưng thực chất lại luôn quan sát kĩ mọi thứ. Hiên nhiên, cái bản mặt không thể nào đen hơn của Doãn Hạo liền lọt vào mắt cậu.

"Tên này cũng có ý với nữ nhân này sao? Xem ra chưa gì đã thấy con ong vo ve khó chịu rồi. Ta khinh!"

Nhận được cái liếc mắt đầy khinh bỉ của tiểu mỹ thụ Đông Phương Vỹ, Doãn Hạo bỗng chốc trở thành tử lạnh, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm mạnh. Trong đầu chỉ niệm đi niệm lại một câu: Giết nó... Giết nó... Giết nó... Giết nó...

Mỗi nữ nào đó hoàn toàn không để tâm hai tên con trai đang "liếc mắt đưa tình" nhau. Hạ Vũ bây giờ chỉ quan tâm làm thế nào để trở về Hạ gia a.

~Chào mọi người, mình là em của bà già kia.

Bà kia hiện tại đang liệt giường nên chap này mình viết thay bà eiii.

Xin lỗi, mình không giỏi khoản này

Nhưng yên tâm a, chap sau bà già kia sẽ viết, mọi người đừng ném đá.

~Arigatou

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tiết học ngoại khóa

Lôi thôi một hồi, Hạ Vũ cũng thoát khỏi sự đeo bám của Doãn Hạo cùng Đông Phương Vỹ. Lúc cô xoay người bỏ đi, còn nghe loáng thoáng bên tai tiếng bàn luận của hai tên công thụ kia nữa...

- Ừm... Vũ Vũ hơn ta một tuổi... Không sao! Tình yêu không phân biệt tuổi tác. Người nói đúng không Doãn cậu?

- Đúng cái đầu người. Ranh con, dám động vào một sợi tóc của Vũ nhi ta lột da người!

Hạ Vũ cảm nhận hàn khí nồng đượm phía sau không khỏi rùng mình.

~Nhảy qua thời gian một chút

~~

Cả lớp đang chăm chú nghe giảng. Hôm nay, Doãn Hạo kia bảo có việc gấp, biến đầu mất tiêu. Ở cuối lớp, Hạ Vũ cầm bút vẽ nguệch ngoạc lên giấy. Khụ... Thực ra là vẽ mấy cái sơ đồ tư duy. Thời gian này thị trường xuất hiện mấy cái trào lưu của giới trẻ, Hạ thị đương nhiên muốn nhân cơ hội tạo ra sản phẩm mới. Mà cái này không phải chuyện đùa. Hạ Tuấn thì "dễ tính" cho qua vài bản thiết kế, đến lượt Hạ Phong xem lại thì chỉ còn có 3 bản được thông qua. Thế nào mà Hạ Vũ nhìn lướt qua bản vẽ người ta nghĩ ngợi trong 2 tháng, không quá 2 giây sau nhân nhặt quăng một câu:

- Chưa đạt. Loại.

Toàn bộ nhân viên trên dưới Hạ thị đều gào thét kêu trời. Trên họ có Hạ chủ tịch cùng Hạ tổng khó hầu hạ đã khổ lắm rồi, nay lại từ đâu mọc ra một tiểu tổ tông còn khó chiều hơn cả hai lão Diêm vương kia. Một cô nhân viên nào đó không biết điều đã uất ức nói nặng nói nhẹ với Hạ Vũ. Cái gì mà thực lực của cô chỉ có hư danh. Cái gì mà từ lúc ra mắt mọi người chỉ biết ru rú trong nhà, không thềm đi làm tới một lần. Cái gì mà có tí tuổi mà đòi chỉ tay năm ngón... Nói chung là có gì đều xả ra hết. Ân... Cảm giác xả xong rất thoải mái, nhưng chỉ được một chút.

Hạ Vũ đang lười nhác lật trang sách, dáng vẻ bình thản tựa như nãy giờ cô ta nói gì một chữ cũng không lọt vào tai cô. Nói sao nhỉ? Rất không coi người đối diện ra gì! Bất quá, cô cũng hào phóng mở miệng nhả vài câu:

- Cô đã quan tâm, chú ý tới tôi đến vậy, thôi thì đề án lần này tôi làm đi. Bất quá tôi cũng có điều kiện. Doanh thu tăng, cô lập tức cuốn xéo khỏi Hạ thị! Ngược lại, tôi đi!

Câu nói này chẳng biết thế nào lại lên mặt báo sáng hôm sau. Nhưng mà Hạ Vũ cô chẳng để tâm, cô cũng chỉ chú tâm việc nghĩ ra sản phẩm mới thôi.

Âu Dương Nam cả buổi thấy cô sắc mặt không được tốt lắm, lại nhớ bản tin hồi sáng, liền biết cô đang nghĩ về việc của Hạ thị.

Khuôn viên trường

~

Hạ Vũ ngẩng đầu, đập vào mắt là một cốc matcha, lại nghe thanh âm trầm ổn quen thuộc:

- Uống chút đi. Có thể thư giãn đầu óc đấy. Sau đó muốn nghĩ gì hăng nghĩ.

- A... Cảm ơn cậu, Dương Nam.

Lãnh Hàn giật lấy tờ giấy chi chít, nhặng nhịt những số và chữ, mắt hơi có chút hoa lên.

- Hạ Vũ à, cô đang viết cái gì vậy?

Trần Tuấn Kiệt nhìn liếc qua tờ giấy một cái, tỏ vẻ không quan tâm, nói:

- Sản phẩm mới của Hạ thị!

- Là phần mềm máy tính sao? - Âu Thiên Kỳ hỏi.

- Ừm. Nhưng cũng chẳng phải. - Tuấn Kiệt tầm mắt dời sang Hạ Vũ. - Ở đây chẳng nhìn ra là một phần mềm nào cả. Nói cho dễ hiểu... Vũ Vũ, em bị bí ý tưởng đúng không?

- Ân... Không sai.

Âu Dương Nam khẽ nhú mày, nghi hoặc hỏi:

- Kiệt! Sao tự dưng cậu có hứng thú với mấy vấn đề này vậy? Trần thị chẳng phải là tập đoàn giải trí sao? Sao lại dòi sự quan tâm sang lĩnh vực này?

Tên hoa hoa công tử nào đó không có chút nào ra vẻ uyên bác, mặt cười cợt nói:

- Là nhất thời hứng thú. Thích nên tìm hiểu.

Hạ Vũ này giờ chống cằm nhìn Tuấn Kiệt, tay mân mê cốc matcha. Tên này làm cô ngạc nhiên nha. Đường đường nổi danh là hoa hoa công tử, không một chút quan tâm đến mấy việc tốn chất xám này, nay cư nhiên lại bình thản nhận xét bản nháp của cô, phong thái không có chút gì là không hiểu. Ừm... Loại này, rất giống cô kiếp trước!

Cô đang chìm trong suy nghĩ thì chợt nghe Âu Dương Nam nói:

- Nghe Hiệu trưởng bảo, cuối tuần này có buổi học ngoại khóa. Không biết có được gì không nhưng Vũ Vũ này, biết đâu lại giúp cậu sinh ý tưởng?

Hạ Vũ gật gù. Nghe không tồi. Tham gia buổi ngoại khóa đồng nghĩa với việc có thêm thời gian tiếp xúc với nhiều người, hiểu được nhu cầu của họ. Một điều tối quan trọng trong kinh doanh là phải nắm bắt nhu cầu thị trường. Căn bản không sợ sản phẩm không hay, chỉ sợ người dùng không cần! Không hay thì có thể sửa, nhưng đã không cần thì chỉ có vứt.

- Ý tưởng không tồi.

- Ừm. Với lại, lần này là đến khu nghỉ dưỡng của Tổng gia. Không nhất về vào cửa, phí chỗ ở cùng đi lại do Tổng thị cùng nhà trường chi trả.

Hạ Vũ có hơi ngẩn người. Tốt bụng vậy sao? Hừ, lấy lòng thì có! Nói lại nhớ. Cô đã cố gắng không động chạm gì Tổng Như Hoa cùng Mộc Ly Tâm rồi. Cô cũng cố gắng không đá động gì tới việc làm ăn của hai cái nhà kia. Vì sao ư? Vì dù gì trường bồi của bọn họ, đối với nhà cô cũng có chút quen biết. Ba của Mộc Thiên Nhu đối với Hạ Tuấn lại là bạn học 12 năm. Trả đũa bọn họ, cô muốn, nhưng cũng không nỡ mà xuống tay quá thâm độc đi.

Cô nhin. Tất nhiên, cái gì cũng coa giới hạn của nó. Kể từ sau cái hôm đó, cô chính thức coi như không còn chút tình nghĩa gì với bọn họ nữa. Lần đó, may mắn cô không sao. Nếu Doãn Hạo chậm chân tí nữa, cô thề cô đối lại với bọn chúng gấp 10. Coi như quan hệ giữa cô và bọn họ là ly nước đầy đi. Chỉ cần bọn họ có bất cứ một hành động nào nữa, cô thề, cô đem bọn họ cùng cơ đồ của cả gia tộc hai nhà xuống mồ!

Khóe miệng Hạ Vũ bắt giác cong lên, đáy mắt hiện rõ tia giảo hoạt. Thiên Kì ngồi gần cô, bị sát thương nhiều nhất, không khỏi run run cất giọng:

- Vũ Vũ à... Cậu có biết... Cậu cười nguy hiểm lắm không?

- Ân... Quá khen rồi.

Ở một nơi nào đó, hai con người bỗng thấy lạnh sống lưng, có dự cảm không lành về phần đời sắp tới của mình. Nó cứ... rờn rợn thế nào ấy!

~Chào các bấy bì, chụy đã trở lại đây

~Sau đây là chuyên mục giải đáp thắc mắc. Các tênh yêu cmt rồi ta trả lời nhá

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đi lạc

Cái ngày mà cả học viện trông đợi cũng đến. Các giáo viên giờ đang cho lớp mình bốc thăm, chia nhóm để dễ hoạt động.

- Ai nhóm 5?

- Anh em nào nhóm 2 vậy?

.....

Hạ Vũ lười nhác nhìn tờ giấy màu xanh, chợt nghe Âu Dương Nam quay xuống hỏi:

- Vũ Vũ, nhóm mấy?...

Hạ Vũ cười cợt, khóe miệng hơi cong, không hẹn mà cùng thốt lên:

- Tôi nhóm 3! - Cả hai đồng thanh.

Trần Tuấn Kiệt ngồi cạnh Âu Dương Nam thấy hai người phối hợp ăn ý có hơi chút khó chịu. Bất quá, hắn cũng chỉ để trong lòng, ngoài mặt vẫn giương ra bộ dáng hoa hoa công tử:

- Thật trùng hợp, tôi cũng nhóm 3. Vũ Vũ, tôi và em có duyên ha.

Cả lớp nghe được bỗng chốc im ắng dị thường. Mớ? Hạ Vũ không hiểu lắm. Hắn ta chọc tới ông bà tổ tiên của cả cái lớp này sao? Đang ngây người suy nghĩ thì cô lại nghe tiếng tên Lãnh vô sỉ nào đó vui mừng nói:

- Hạ Vũ, tôi cũng nhóm 3 nè.

Cả lớp: Các mĩ nam đều vào hết một nhóm thật sao?!

Hạ Vũ: Ngày đen nhất kể từ khi xuyên qua!

Chưa để mọi người hết bàng hoàng, một giọng nói trong trẻo cất lên, chính thức đưa Hạ Vũ thẳng xuống 18 tầng địa ngục.

- Nhu nhi, cậu xem, tớ và cậu cùng nhóm 3 này.

Tối hôm đó, đặt lưng lên giường ngủ rồi, Hạ Vũ còn mơ thấy sự kiện kinh hoàng buổi sáng. Quá hãi đi. Hạ Vũ bật dậy, thở hổn hển, miệng liên tục lẩm nhẩm:

- Ở chung nhóm với Tổng Như Hoa cùng Mộc Thiên Nhu?!... Thiên a... Ta đâu muốn lao đầu đi chết chứ!... Sáng nay ta bước chân trái ra khỏi cửa sao?... Tháng trước ta làm việc thất đức ư?... Kiếp trước ta đắc tội với ông tai to mặt lớn nào à?... Hay Thần xui xẻo nhìn trúng ta đi?...

Huhu... Hạ Vũ thực sự rất không mong đợi kết quả này nha. Thực sự mà nói: Phiên chết đi được!

~~~Buổi học ngoại khóa

~~~

Một thân ảnh nhỏ nhắn bước vội trong khuôn viên trường. Cô gái nhỏ mặc, chiếc áo hoodie đen, viền tay áo và viền mũ có hoa văn màu trắng. Kết hợp cùng chiếc quần bó đen túi rộng. Chân đi giày converse full đen, trên lưng còn có một cái balo dây rút màu xám nhạt. Thoạt nhìn... rất giống dân lưu manh!

- Vũ Vũ, tới rồi hả? Mau tới điểm danh.

Âu Dương Nam là người theo chủ nghĩa "đơn giản mà hiệu quả", đến quần áo cũng được áp dụng định lí này. Không cầu kì, chỉ đơn giản là áo phông trắng, áo khoác bò xám, quần joker đen, chân đi nike air max trắng. Phối đồ đơn giản, ấy mà trong mắt của các nữ sinh, anh lại là học trường thanh lịch mọi lúc mọi nơi, đi đâu cũng tỏa ra khí chất hơn người!

Báo danh xong xuôi, Hạ Vũ mệt mỏi tìm chỗ ngồi trên xe. Mệt mỏi? Phải, vì con ác mộng hôm qua mà cô chẳng dám ngủ, cứ nhắm mắt, giọng nói của Tổng Như Hoa lại văng vẳng bên tai. Thật sự là rất đáng sợ nga. Khuôn mặt tinh xảo có hơi mất đi sức sống vốn có của nó đập vào mắt Trần Tuấn Kiệt. Vẫn cái giọng nửa đùa nửa thật, hắn vói tay kéo cô ngồi cùng chỗ với mình:

- Vũ Vũ, chúng ta cùng nhóm hắn nên ngồi chung đi.

Mồ nữ nào đó cũng chẳng để tâm, ngồi vào ghế cạnh cửa sổ, mặc cho tên kia ngồi vào chỗ trống bên cạnh. Bất chợt, trên đầu lại nghe thấy tiếng của hắn:

- Hôm nay có vẻ từ vị của tôi rất tốt đi, chúng ta mặc đồ đôi này.

Không sai. Trần Tuấn Kiệt cũng một cây đen-trắng giống Hạ Vũ. Áo bóng rổ đen, quần joker trắng, cổ đeo dây chuyền chữ thập, cùng kiểu dáng với cái lắc tay của Hạ Vũ. Chỉ khác một chỗ, chân hắn đi một đôi axis full đỏ. Hắn là một bộ dáng phong lưu, mị hoặc, câu nhân đi.

Hạ Vũ cũng lười nhìn. Cô chỉ ậm ừ vài tiếng, đối với lời chào của Lãnh Hàn cùng lời hỏi han của Âu Dương Nam, cô cũng chỉ nhàn nhạt đáp qua loa. Xe vừa chạy được một lúc, cô gái nhỏ đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

- Vũ Vũ! Tới nơi rồi.

Hạ Vũ ngủ đã đời, vờn vai một cái, tâm trạng hết sức vui vẻ bước xuống xe. Nào ngờ, bên ngoài, một màn khói sừng nòng nặc đón chờ cô. Hạ Vũ nhìn xung quanh. Gì đây? Tại sao cả cái lớp này nó lại nhìn cô chăm chú như vậy? Tổng Như Hoa cùng Mộc Thiên Nhu, ta làm gì các người mà các người nhìn như hận không thể giết chết ta luôn vậy? Mớ?? Lãnh Hàn cùng Âu Dương Nam, hai tên đó trùng phong hay sao mà mặt đen xì vậy? Quay lại, chỉ thấy Trần Tuấn Kiệt vẫn là một bộ dáng hoa hoa công tử, nhìn thế người ta chẳng thể nào nghĩ đó chính xác là tên gây ra chuyện này.

~Flashback

~

Hạ Vũ đang gật gà gật gù ngủ, thế nào mà gục xuống vai Trần Tuấn Kiệt đang nghe nhạc, cũng mắt nhắm nghiền như đang ngủ bên cạnh.

Thế nào nhỉ, hai người dựa vào nhau đánh một giấc, trong khi đó mọi người trong xe không ngừng "bắn đạn" về phía này. Lãnh Hàn khó chịu ra mặt, còn học trưởng đại tài Âu Dương Nam ngoài mặt tuy bình thản nhưng trong lòng đang nổi phong ba, thật là hận không thể lao tới tách hai người kia ra đi.

Đến lúc gần tới nơi, Trần Tuấn Kiệt thức dậy trước. Hắn ta dấy mắt hiện lên tia ôn nhu hiếm thấy, nhẹ nhàng hôn lên tóc con sóc nhỏ vẫn đang ngủ say kia.

Một chiều này, đủ để Âu Dương Nam mặt đen như đất nòi, "nhẹ nhàng" đập thẳng quyển sách đang đọc dở lên đầu hắn. Lãnh Hàn đập đầu liên tục vào cửa kính, chỉ sợ thiếu chút nữa lao ra bóp cổ tên vô sỉ kia. Đương nhiên, cộng thêm cả một màn khói thuốc tùm lum khi Hạ Vũ tỉnh lại nữa.

End flashback

~

Hiện tại cả đoàn đang bắt đầu lên núi. Lãnh Hàn cùng Âu Dương Nam luôn kè kè trái phải hai bên Hạ Vũ, hoàn toàn không có ý định cho Trần Tuấn Kiệt lại gần.

Hạ Vũ: Ta là tù nhân của mấy người hả?!

Đi đến lưng chừng núi, biển cỏ bắt đầu phát sinh. Lốp của Hạ Vũ vẫn đang khí thế bùng bùng leo núi. Hạ Vũ cũng đang vui vẻ trò chuyện với Âu Dương Nam. Ai ngờ đâu...

"Xoẹt!"

"Đoàng!!!"

- A.... Đau!

- Á!!!!!!

Một cái gì đó xé gió lướt qua cánh tay Hạ Vũ, làm tay cô bị thương. Liền sau đó lại nghe tiếng súng rõ mồn một. Cả một cái tập thể toàn công tử tiểu thư này hoảng sợ, chạy loạn hết cả lên. Nhóm của Hạ Vũ cũng nhanh chóng bị lạc khỏi đội hình ban đầu.

Lãnh Hàn mặt đen lại, nhìn vết thương đang chảy máu của Hạ Vũ.

- Sứt sứt thương cao đấy!

- Là Tokarev, đầu đạn có rãnh xoắn. Là súng của Liên Xô cũ. Số đầu đạn 7+1, có nòng 7,62mm. Được nhập lậu vào Trung Quốc từ Nhật Bản. Được tội phạm ưa dùng vì sứt sứt thương cao.

Ba tên con trai nhìn Hạ Vũ không giấu nổi kinh ngạc. (Tổng Như Hoa cùng Mộc Thiên Nhu vốn đã bị tách khỏi nhóm lúc nãy, nhưng một lát nữa sẽ nhập lại với nhóm)

- Hạ Vũ, đạn xẹt qua nhanh như vậy, cô cũng cảm nhận được ư? - Lãnh Hàn nhướn mày hỏi.

Trần Tuấn Kiệt lại lấy lại bộ dáng thường ngày.

- Vũ Vũ thật tài giỏi nga. Tiếng súng gần đã giảm thanh rồi. Phát kế tiếp là do súng săn.

- Không sai. - Âu Dương Nam cũng đồng tình. - Ở đây có thú hoang, có súng săn thì không lạ gì, nhưng mà sự xuất hiện của súng ngắn lại không hợp lý cho lắm. Lần này là nhắm vào cậu đấy, Vũ Vũ.

Hạ Vũ chỉ im lặng không nói gì. Rồi đột ngột lại lên tiếng:

- Tùy. Không quan tâm. Giờ thì mau tìm cách đến nơi an toàn. Dương Nam nói không sai, khu rừng này có thú hoang, ở ngoài lâu sẽ không tốt. Việc cần làm là mau tìm ra cách thoát khỏi nơi này!

~~Trailer chap kế

Mặt đất như muốn nứt ra, không ngừng rung lắc dữ dội. Trên cao, lá cây rơi rụng như mưa. Dưới đất, đá sỏi bật tung như nhảy múa...

- Vũ Vũ, mau nhảy lại đây!...

Hạ Vũ cố bám trên vách đá thô ráp, tay như muốn rời ra khỏi cơ thể...

- A... Không!!

- Hạ Vũ!!

~Sao hả? Hào hứng không?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hạ Vũ gặp nạn

Cả bọn Hạ Vũ bắt đầu suy tính cách tìm đường thoát. Tình hình không mấy khả quan cho lắm, vì có vẻ khu rừng này rộng hơn bọn cô tưởng.

- Mọi người nói xem, Tổng gia đã đút lót bao nhiêu để có thể bao trọn khu này? - Lãnh Hàn đen mặt hỏi.

Hạ Vũ thực sự có đồng cảm với anh nha. Cả đám đi, cứ đi, đi mãi như thế, vì có gì mãi vẫn chưa ra tới bìa rừng??

Trong lúc mọi người vẫn đang suy tính biện pháp, bất chợt lại nghe thấy tiếng gọi lớn:

- Nam ca! Kiệt ca! Hướng này!

Từ đâu, Tổng Như Hoa cùng Mộc Thiên Nhu hoa hoa lệ lệ bước đến, trông chẳng khác gì như đang đi du ngoạn cả!

Nữ chủ vẫn thế. Một thân váy trắng thướt tha, yểu điệu. Sau lưng có thắt chiếc nơ đỏ nổi bật. Tóc dài xõa ngang vai. Gương mặt thiên sứ dường như mang ý cười. Đôi mắt to tròn ngập nước, thoạt nhìn khiến người đối diện phải động tâm.

Vẫn biết chỉ có thể làm nền, nhưng không thể không nói đến Mộc Thiên Nhu. Áo sơ mi oversize trắng. Quần soóc cạp cao, để lộ ra đôi chân dài mị hoặc.

Hai thân ảnh nhỏ nhắn tiến đến. Một dịu dàng, một năng động. Thế mà lại làm cho không khí lúc này nhiệt độ hạ thấp, áp suất tăng vùn vụt!

Trần Tuấn Kiệt đẩy mắt chợt hiện lên tia chán ghét, không mặn không nhạt cất tiếng:

- Hai người cũng bị tách đoàn?

- Ân... - Như Hoa nhỏ nhẹ đáp. - Thật may là gặp mọi người ở đây.

Phi, phi, phi... Hạ Vũ cô có cho tiền cũng không dám lên tiếng lúc này. Đang lúc dầu sôi lửa bỏng mà còn tâm trạng đi diễn. Buồn nôn chết đi được. Quả thực, thèm đòn quá mà!

Lãnh Hàn nhìn bộ dáng nín nhịn của Hạ Vũ, không cần hỏi cũng đoán ra được một phần suy nghĩ của cô. Ân... Đi lạc theo nhóm, tối quan trọng là đoàn kết và lạc quan. Có lẽ anh nên ra tay cải tạo bầu không khí hiện tại một chút.

- Nhóm cũng đông đủ rồi. Vậy mau chóng li khai chỗ này thôi. Tổng Như Hoa, biệt viện Tổng gia ở hướng nào?

- Hướng Bắc. Nhưng... không có la bàn...

Hạ Vũ sực tỉnh. Phải ha... Cả cái trường này chứ đừng nói là nhóm bọn cô đều không ai ngờ được là sẽ bị tách đoàn như thế này. Hẳn là sẽ chẳng ai mang la bàn đi. Mà khoan... Hạ Vũ khóe môi cong nhẹ. Cũng đâu cần la bàn để xác định phương hướng!

- Dựa vào mặt trời lặn mọc mà xác định chứ sao.

Hạ Vũ nâng mắt nhìn. Mộc Thiên Nhu, bị chửi nhiều thành khôn rồi đúng không?

- Ừm... Có tiến bộ.

Hạ Vũ có chút tán thưởng. Nhưng bên cạnh, Âu Dương Nam lại lắc đầu chán nản:

- Không được! Hôm nay quá nhiều mây. Đừng nói xem mặt trời lặn mọc, ngay cả áp dụng phương pháp Owen Doff* cũng không tác dụng được. Mà nếu quang mây, cũng phải dựa vào tiết trời để phán đoán. Trục Trái đất là trục nghiêng. Đồng chí, Hạ chí... Mặt trời so với Trái đất lại ở vị trí khác nhau. Lại nói, cũng không có gió. Căn bản không sử dụng được!

Bị thuyết một hồi, Mộc Thiên Nhu không ngóc đầu lên được. Ồ thì... có khôn ra nhưng vẫn gọi là khôn nhà đại chợ! Trần Tuấn Kiệt lười nhác đặt cằm lên đỉnh đầu Hạ Vũ, tư thế vô cùng ái muội. (Ai kêu Hạ Vũ thấp hơn hẳn một cái đầu làm chi)

- Vũ Vũ... Định không lên tiếng sao?

- Không cần hồ ly nhà người nhấc! - Hạ Vũ liếc xéo hấn ta. - Oa... Mọi người nghĩ đơn giản chút đi. Thế này nhé. Nhìn vào thân cây này. Phía ẩm ướt nhiều là hướng Bắc vì Mặt trời không đi qua hướng này. Cách khác. Phía thân cây có vỏ dày, xù xì, màu sẫm là hướng Bắc. Đây nữa. Đi trong rừng, gặp gốc cây bị cưa đổ, nhìn số vòng tuổi của cây, nơi nào vòng tuổi dày đặc nhất chính là hướng Bắc!

Hạ Vũ lại chỉ tay về phía một tổ kiến, nhàn nhạt cất tiếng:

- Gốc cây có tổ kiến, tổ kiến chỉ hướng Nam! Có cả ngàn dấu hiệu nhận biết đơn giản. Mọi người cứ phức tạp hóa vấn đề lên làm gì?

Lãnh Hàn nhìn Hạ Vũ bằng ánh mắt sùng bái. Oa... Lãnh phu nhân kiến thức sâu rộng, hiểu biết nhiều, sau này đối với việc cùng ông xã phát triển Lãnh thị, tuyệt đối đơn giản a!

Hạ Vũ bắt gặp cảnh tên nào đó tự luyến điên cuồng mà không khỏi rét run. Cô cứ có cảm giác... tên điên kia đang hướng về cô thì phải. Tạm gác hấn ta sang một bên, cô quay lại, nhìn mọi người, nghiêm túc nói:

- Không còn sớm. Đi chứ?

- Ừ được...

- Mau đi thôi!

Sáu con người không một tiếng động, rảo bước thật nhanh trong khu rừng. Trời bây giờ đang là buổi chiều. Không khí vô cùng thoáng đãng. Ấy vậy mà ngoài tiếng lá khô dưới chân.

Feeling it, loving it, everything that we do

And all along, I knew I had something special with you

But sometimes you just gotta know that these things fall through

But I'm still tied and I can't hide my connection with you...

Bản năng mách bảo Hạ Vũ, có cái gì đó không may sắp xảy đến. Nhưng nó quá mơ hồ, cô không ý thức được đó là gì. Chợt đâu, nghe thấy tiếng nhỏ nhẹ của Như Hoa:

- Nam ca... Nhìn bọn côn trùng.. Hơi lạ!

- Lạ? - Âu Dương Nam nghi hoặc nhìn xung quanh.

Chẳng hiểu vì lý do gì, toàn bộ kiến, mối, côn trùng, sâu bọ cùng động vật nhỏ dường như đang "chuyển nhà" vậy! Anh ngược nhìn lên trên. Đám chim chóc cũng không yên phận, bay nháo nhác xung quanh, ý muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Sẽ không phải chứ?...

Hạ Vũ có hơi lạnh sống lưng. Lãnh Hàn khó hiểu lên tiếng hỏi:

- Sao... giống như chuẩn bị có động đất vậy???

- Á!!!

Quả không sai, Lãnh Hàn lời vừa dứt, một con địa chấn bất ngờ ập tới. Những con người bé nhỏ trước con giận dữ của thiên nhiên dường như chẳng thể làm gì. Ai nấy đều không thể đứng vững. Âu Dương Nam hét lên:

- Kiệt! Hàn! Chia nhau bảo vệ ba người còn lại! Đây là núi đá vôi, có thể xuất hiện vài tảng đá to, rung chấn mạnh thế này chỉ sợ đất đá trên cao đổ xuống phía này. Cần thận tìm chỗ nấp!

Mặt đất như muốn nứt ra, không ngừng rung lắc dữ dội. Trên cao, lá cây rơi rụng như mưa. Dưới đất, đá sỏi bật tung như nhảy múa.

Trần Tuấn Kiệt hướng phía Hạ Vũ hét lớn:

- Vũ Vũ, mau nhảy lại đây!

Hạ Vũ nhìn về phía hấn, đang định chạy lại thì khóe mắt chợt nhìn thấy cái gì đó đang chuyển động bất thường...

"Đá tảng?!"

Hoảng hốt chính là tâm trạng của Hạ Vũ lúc này. Càng hoảng hốt hơn khi cô thấy hướng của tảng đá lăn là phía mình.

Không suy nghĩ được gì, Hạ Vũ nhấc chân chạy, chạy thực mạng. Cô chỉ biết hướng thẳng phía trước mà chạy nhanh nhất có thể. Loáng thoáng sau lưng

còn nghe được tiếng hét bất lực, giận dữ của Lãnh Hàn, Âu Dương Nam cùng Trần Tuấn Kiệt.

Tâm trí Hạ Vũ căng như dây đàn. Chợt nhìn thấy quang cảnh phía trước, cô chỉ có duy nhất một ý niệm: Đòi cứu huyết!

Hạ Vũ vội vàng phanh chân lại, tới sát mép vách núi. Không còn đường lui nữa, cô xoay người nhìn tảng đá khổng lồ đang lăn với tốc độ chóng mặt. Trong con rung chấn, tảng đá nặng sao lại trông có vẻ giống quả bóng, nảy lên nảy xuống về phía cô.

- A... - Hạ Vũ nhắm nghiền mắt khi thấy tảng đá nảy lên cao rồi về phía mình...

- Không đau?

Hạ Vũ mơ hồ mở mắt ra. "Quả bóng lớn" đã chệch hướng mà lao thẳng xuống vách núi. Cô thở hắt ra...

- Hết hồn... Á!

"Àm!!"

Đất đá dưới chân Hạ Vũ đổ ập xuống. Hạ Vũ vùng vẫy bám vào được một gờ đá nhô ra. Lại nghe được tiếng của Lãnh Hàn:

- Hạ Vũ!! Cô bám chắc vào! Tôi sẽ cứu cô!

Hạ Vũ cố bám trên vách đá thô ráp, tay như muốn rời ra khỏi cơ thể. Bất ngờ, một hòn đá rơi xuống đập vào bàn tay đang cố bám trụ của cô.

- A... Không!!

- Hạ Vũ!!...

*Phương pháp Owen Doff: Cắm một cây gậy xuống đất khi trời nắng, vuông góc với mặt đất, đỉnh bóng ban đầu của cây gậy là T.

Đợi khoảng 15 phút sau, bóng cây gậy sẽ khác đi, đỉnh bóng của cây gậy lúc này là Đ.

Nối T với Đ ta có một đường thẳng chỉ hướng Đông Tây. Đầu T là hướng Tây, đầu Đ là hướng Đông.

~Done!!

~Ta đã suy nghĩ không biết có nên cho tiếp trailer không a... Nhưng mà ta nghĩ bí mật vẫn hơn

~Tránh trường hợp ta bị mảy mào khi dễ

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Suối nước nóng trong lòng núi

Xung quanh Hạ Vũ lúc này là một mảng tối. Ừm... Đau thật đấy... Cô thử động ngón tay. May quá, vẫn còn cảm giác. Vậy là cô vẫn chưa đến mức nguy kịch.

- Rơi... xuống nơi... quái quỷ nào đây?...

Hạ Vũ khó nhọc mở mắt, quay nhìn xung quanh. Nhưng tất cả chỉ là bóng tối. Vội sờ túi quần, phát hiện chiếc đèn pin mini vẫn còn đó, Hạ Vũ mới nhìn rõ được xung quanh.

"Một đường hầm ư?"

Hạ Vũ xem xét lại thân thể. Balo đã rơi mất, vậy là hoàn toàn không có gì sử dụng được ngoài cái đèn pin. Thương tích trên người chỉ là xây xát nặng nhẹ, không gãy xương hay mất miếng thịt nào. Vậy là ổn.

Hạ Vũ men theo bức tường đá, tiến sâu vào trong lòng núi. Đường hầm ẩm mốc, khiến cô hô hấp cũng thật khó khăn. Hạ Vũ để ý có vài dấu vết của việc khai thác lưu huỳnh dưới chân.

- Gần đây có sản xuất H₂SO₄ chẳng?

Những chất rắn màu vàng còn sót lại nằm rải rác trên mặt đất. Hạ Vũ cũng không mấy hứng thú quan tâm chúng. Lưu huỳnh nguyên chất, cần bán không

giúp cô tìm được đường ra. Trái lại, tiếp xúc nhiều cũng không tốt.

Càng đi sâu, Hạ Vũ lại càng cảm thấy có hơi nóng. Cô có chút hoang mang. Này, đừng nói là núi lửa đấy nhé! Chắc không đâu. Làm gì có ai rảnh rỗi đi xây khu nghỉ dưỡng trên miệng núi lửa! Ừm, tại cô lo nghĩ quá thôi.

Đi sâu vào trong khoảng 500m, cái đèn pin chết tiệt nó lại dở chứng hết pin, tắt cái phụt. Hạ Vũ thật không còn gì để nói. Vứt cái đèn pin đã không còn giá trị lợi dụng, Hạ Vũ tay lần theo tường đá mà tiếp tục hành trình.

Ở cùng một tọa độ ấy, nhưng là trên mặt đất. Lãnh Hàn mặt cắt không còn một giọt máu. Anh vừa chứng kiến cái cảnh Hạ Vũ rơi tự do xuống vách núi **NGAY TRƯỚC MŨI MÌNH!** Có trời mới biết được lúc này tâm can anh rối loạn đến nhường nào!

Âu Dương Nam thì không tỏ ra hoảng loạn cỡ đó. Chỉ là tên này không gọi bày tỏ cảm xúc. Âu Dương Nam cùng Trần Tuấn Kiệt đang mau chóng liên lạc, đưa đội cứu hộ tới nơi Hạ Vũ đã gặp nạn. Chẳng ai dám ho he điều gì, chỉ nghe được tiếng nói đầy tức giận của Trần Tuấn Kiệt với đội cứu hộ:

- Không đưa được Hạ Vũ an toàn trở về, mấy người xác định đi!

Ân~ Quay trở lại dưới lòng đất lúc này.

Chân Hạ Vũ như muốn rời ra khỏi cơ thể vậy. Huhu... Có ai biết cuối đường hầm là ở tận đâu không? Cô đã đi rất lâu rồi đó! Đã vậy còn trong tình trạng thương tích đầy mình, bụi bặm bám khắp người nữa chứ. Trong đầu Hạ Vũ lại thoáng hiện lên suy nghĩ: Bỏ cuộc thôi!

Cái suy nghĩ vừa thoáng qua, chưa kịp thấm vào não bộ, đã ngay lập tức bị Hạ Vũ gạt bỏ khỏi đầu. Cô cười tự giễu:

- Hạ Vũ, mày điên à?

Cô lại tiếp tục lần theo bức tường đá mà tiến vào sâu hơn. Xung quanh tối đen như mực. Thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng côn trùng và động vật nhỏ. Hạ Vũ đều cảm nhận được chúng. Ặc, cái đường hầm này có nhiều sinh vật sống như vậy, hẳn là hướng lên mặt đất.

"Xè~"

Hạ Vũ đứng hình. Cô chỉ hy vọng mình nghe nhầm đi. Nhưng không, bên tai truyền đến tiếng con vật trườn bò trên nền đất. Thỉnh thoảng lại phụ họa thêm vài tiếng xè, xè khiến Hạ Vũ rất khó chịu.

"Bị kẹt trong đường hầm rồi lại gặp rắn! Năm nay là năm hạn của mình chắc?!"

Tìm Hạ Vũ đập nhanh dữ dội. Trong bóng tối, các giác quan đều căng như dây đàn. Trên trán xuất hiện vài giọt mồ hôi. Bàn tay đặt trên tường đá không ngừng run rẩy. Phải, giờ thì thật sự đáng sợ rồi đây!

Con rắn trườn tới bên chân Hạ Vũ. Cô cảm nhận được da con rắn cọ xát dưới cẳng chân mình. Lúc này Hạ Vũ ngay cả thờ cũng không dám! Cô còn cố đè nén cho tim mình không đập loạn lên, kéo thu hút sự chú ý của con rắn. Chưa bao giờ Hạ Vũ thấy gần cái chết như lúc này. Cô thề, nếu có kiếp sau, cô nhất định sẽ thành thiên địch của cái sinh vật đáng sợ này! Seriously!....

Hạ Vũ đã đứng như một pho tượng một lúc lâu, ngang với cả thế kỉ vậy. Con rắn dường như nhận thấy Hạ Vũ hoàn toàn không gây hại cho mình, quần quanh chân Hạ Vũ một lúc rồi trườn đi, bỏ lại cô gái hồn vẫn chưa nhập vào xác.

- Đi... đi rồi...

Mãi đến khi chắc chắn con rắn không còn gây nguy hiểm cho mình, Hạ Vũ mới thả lỏng cơ thể, vô lực dựa vào bức tường đá mà ngồi bệt xuống.

Thật đáng sợ!

Rùng rợn quá!

Nhưng... sống rồi!

Hạ Vũ gục đầu xuống gối, mệt mỏi vô cùng. Hai mí mắt nặng trĩu. Cảm giác như cô có thể buông xuôi ngay lúc này vậy.

Một âm thanh truyền tới làm Hạ Vũ bừng tỉnh.

- Tiếng nước chảy!

Hạ Vũ như được tiếp thêm sinh lực, vội vàng bật dậy đi về phía tiếng động. Đường hầm cũng ngày một sáng hơn. Thấy dấu hiệu khả quan, bước chân Hạ Vũ lại càng nhanh hơn. Cô sắp thoát khỏi nơi này rồi!...

- Ôi trời ạ!

Kinh ngạc không đủ để diễn tả tâm trạng của Hạ Vũ lúc này. Trước mắt cô là một suối nước nóng ngòm, nằm dưới một giếng trời tự nhiên. (Để hiểu giếng trời là gì, thỉnh tra Bing or Google)

Bên cạnh còn có cây cỏ rất xanh tốt. Lại thêm chim chóc cùng động vật nhỏ. Vậy là có đường đi lên!

Không cưỡng lại được sức hấp dẫn của suối nước nóng, cộng thêm thân thể mệt mỏi, Hạ Vũ đưa ra một quyết định vô cùng trọng đại: Đi tắm!

Phải, dù gì cũng có ai ngoài cô ở đây đâu! Nghĩ là làm, Hạ Vũ thoát y hết quần áo rồi từ từ trườn mình xuống làn nước.

- Ân~ Dễ chịu...

Nhưng Hạ Vũ hoàn toàn nhầm. Lúc tắm tấp xong, Hạ Vũ quay tìm quần áo thì lại phát hiện một sự thực đáng sợ: Quần áo của cô đâu?

Đừng... là ma quỷ á?

Thật không phải đi...

Lúc Hạ Vũ đang loay hoay không biết nên làm gì thì bên tai lại vang lên thanh âm khàn khàn, đầy mỉa mai hoặc quen thuộc:

- Bảo bối, em đẹp hơn hồi trước nhiều đấy!

Mặt Hạ Vũ đen xì. Cái giọng này phải nói là cô cực kì căm ghét! Còn tên biến thái nào vào đây nữa!

Hạ Vũ từ từ xoay người, xung quanh tỏa ra hàn khí dày đặc, hướng thẳng kẻ đối diện mà phóng tới.

- Hoắc Thiên Kinh... Mau trả đồ cho ta!!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Xuân tình trên núi (H)

Hoắc Thiên Kinh đi trước dẫn đường, còn Hạ Vũ mặt đen như than đá bước theo sau, cảm tưởng mỗi bước chân lại dẫm chết một con kiến!

- Bảo bối, em giận dai thật.

- Hừ, phiền anh quan tâm chắc! - Con sóc nhỏ nộ khí chất đầy, chỉ hận không thể xả hết ra.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì, cô lại cất tiếng hỏi:

- Này Hoắc biến thái, sao anh lại lón vồn dưới này vậy?

- Câu này tôi hỏi em mới đúng đó!

- À... tôi gặp động đất, roi xuống đây a.

Hoắc Thiên Kinh chân mày khẽ nhíu lại, xem xét từ đầu đến chân Hạ Vũ, thấy không có vết thương nào đáng kể, tâm tình mới tốt hơn một chút.

- Ủ. May cho em đấy. Cách đây khoảng 100m chính là căn cứ của Thiên Phong.

- Hà? Các anh đóng trụ sở dưới này ư? Thật kì quái!

Hạ Vũ vừa nói, vừa trưng ra cái biểu cảm "ồ, ra là thế" làm Hoắc Thiên Kinh thấy cô thật đáng yêu! Mỗ sói trong đầu liền vạch ra một kế hoạch không mấy trong sáng...

Hạ Vũ phải công nhận một điều: Cái căn cứ dưới lòng đất này thật tuyệt vời quá đi!

Thiên Phong là tổ chức hắc đạo lớn cỡ nào kẻ đần cũng biết. Nhưng mà tầm cỡ căn cứ của Phong Thiên không phải ai cũng có phúc được nhìn thấy. Cả một ngọn núi to như vậy lại được xây dựng thành một căn cứ ngầm. Căn cứ được chia làm 5 khu: Khu trung tâm, Khu luyện tập, Khu vũ khí, Kho hàng và Khu nhà nghỉ. Các khu được nối với nhau bằng đường hầm bằng đá giống như đường hầm đã dẫn Hạ Vũ tới đây.

Hoắc Thiên Kinh đưa cô tới phòng riêng của hắn rồi nói:

- Bác sĩ sẽ sơ cứu vết thương. Sau đó tôi sẽ mang vài món ăn nhẹ cho em.

- Ân~

Các vết thương của Hạ Vũ chỉ là thương tích ngoài da. Vì vậy, họ chỉ có sát trùng sơ qua là xong.

Hạ Vũ buồn chán không có việc gì làm, loay quanh, lẩn quẩn trong phòng phát bực. Ấy thế mà một lúc sau đã nằm trên ghế sofa ngủ ngon lành!

Hoắc Thiên Kinh dạo trước có phát hiện Hạ Vũ nhà ta phát cuồng với pudding caramen. Cho nên có đặc biệt sai đầu bếp chuẩn bị một phần cho cô. Lúc hần trở lại phòng đã thấy Vũ Vũ ngủ không chút phòng bị, có chút thấy miệng đắng lưỡi khô.

Ân~ Thịt dăng tận miệng, không ăn quá là phí của trời cho!

Hần cúi xuống hôn lên cánh môi ngọt ngào kia. Thật ngọt! Hần tham lam, lưu luyến không muốn dời môi cô. Hần khẽ cắn một cái, làm Hạ Vũ thấy ngứa ngứa, theo nản nằng hé miệng ra. Chỉ cần có thế, lưỡi hần xông thẳng vào trong, cùng lưỡi cô rong ruổi không dứt.

Hạ Vũ trong cơn mơ ngủ đột nhiên thấy khó thở, khi tỉnh táo lại đã thấy khuôn mặt Hoắc Thiên Kinh zoom to ngay trước mũi. Cô cuống quýt lấy tay đẩy hần ra xa. Nhưng sức lực của cô đâu thể sánh với một tên đàn ông lực lưỡng, có thể tay không giết người như hần! Thiên Kinh thấy cô không chịu yên phận, có hơi khó chịu, đem đặt hai tay cô trên phía đỉnh đầu.

Bàn tay hần cũng không rảnh rỗi. Một tay hần luồn vào trong áo cô, xoa nắn đôi bông đào qua lớp áo bra. Một tay hần lại nắn bóp mông cô. Hạ Vũ nhất thời không tự chủ, rên lên vài tiếng phản đối. Ấy vậy mà khi lọt vào tai Hoắc Thiên Kinh thì lại mạnh mẽ hơn cả xuân dược.

Hần mau chóng thoát hết quần áo của hai người, bế bông cô về phía phòng nghỉ.

Trên giường lớn, hai thân ảnh dính chặt lấy nhau. Hoắc Thiên Kinh vùi đầu vào ngực cô. Miệng hần không ngừng treu đùa nhũ hoa của cô. Hần ra sức bú mót như thể em bé, tay không ngừng xoa nắn bên còn lại, nặn thành nhiều hình thù méo mó.

- Ừm... khó chịu... quá.... - Hạ Vũ vô thức rên lên.

Thiên Kinh dời ngực cô khi cả hai bên đã đều ướt sũng. Hần lại không chần chừ di chuyển xuống phía dưới.

Hoa huyết của cô đã sớm ướt đầm, thấm cả trên ga giường trắng.

- Bảo bối, em đã ướt tới vậy rồi sao?

- Ừm... đồ chết đuối! Anh đi chết đi!

Hần không hài lòng với câu trả lời của cô, liền đưa một ngón tay vào trong cô, chạm vào bức tường thịt mềm mại.

- Ừ... a... ngứa a...

- Bảo bối, anh đi chết rồi thì ai thỏa mãn em đây?

Hai ngón tay hần bên trong cô liên tục khuấy đảo làm cho Hạ Vũ không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ dâm dăng. Hoắc Thiên Kinh lại cúi xuống tiếp tục treu đùa với đôi tiem nhũ. Hồi lâu sau lại đột ngột rút ngón tay phía dưới ra.

- A...

Hạ Vũ lúc này vô cùng ngứa ngáy, khó chịu. Cô muốn có thứ gì đó lấp đầy ngay lúc này.

- Kinh a.... muốn... hức....

Tên biến thái nào đó thấy cô gái nhỏ đang nước mắt ngấn dài đòi hần cho cô thì mùi lòng. Bất quá, hần vẫn muốn treu chọc cô nữa!

- Bảo bối, em muốn gì? Nói anh nghe.

- Hức... Kinh... cho em... Muốn của anh a....

Hần cũng không muốn khi dễ cô thêm, liền đem nam căn đã sớm dựng đứng đến trước hoa huyết. Lưỡi vào đã đủ ẩm ướt, tạo thuận lợi cho hần tiến vào. Bên trong Hạ Vũ vô cùng kích thích, khiến hần bị dục vọng làm cho mờ mắt, điên cuồng luận động trong cô.

Hạ Vũ lần trước là bị hạ xuân dược, mơ hồ cảm nhận được sự hưng hăng của hần. Thế nhưng lần này cô hoàn toàn tỉnh táo a, tất nhiên là cảm nhận đầy đủ rồi. Cô còn cảm nhận được phía bụng mình có chỗ lồi lên, khiến cho người không tìm không phổi nhìn cũng phải đỏ mặt.

- A... chậm lại... không... chịu được... ừm...

Hoắc Thiên Kinh nào có chịu nghe theo, tốc độ lại càng đẩy nhanh hơn nữa. Hần cúi xuống cùng môi lưỡi cô dây dưa. Cả căn phòng vang lên những tiếng rên rỉ, tiếng môi lưỡi giao nhau "chặc, chặt..." cùng tiếng "phạch, phạch..." mê người.

Hoắc Thiên Kinh thấy sắp không kìm nổi, vội vàng chạy nước rút, đến cuối cùng lại đâm sâu vào tận tử cung Hạ Vũ, bắn hết tinh dịch vào trong, không để rơi ra giọt nào. Bụng cô như trương lên vì thứ bạch dịch trong cơ thể vậy.

Chẳng biết bao lâu, khi mà Hạ Vũ đã ngất lịm đi, Hoắc Thiên Kinh mới gào lên thỏa mãn, bắn tinh lần cuối vào trong cô. Sau đó hần mới ôm cô vào phòng tắm mà lau rửa cẩn thận.

Ủm... có lẽ cả hai người đang ôm nhau ngủ trên giường kia đều không biết. Lúc hai người đã ngủ say, Ôn Nhã có bước vào phòng nghỉ với nụ cười tươi rói:

- Thiên Kinh, pudding của cậu..... Khụ khụ...

Tên đó nhìn khung cảnh trước mặt, vội vàng xoay người bỏ đi thẳng, còn không quên dặn dò mọi người cấm không được bước nửa chân vào.

- Thiên Kinh a, sau này tôi có cái để uy hiếp cậu rồi!!

~Chào các chị em

~Các nàng chẳng ủng hộ truyện mới của ta chút nào cả, ta buồn lắm a.....

~Thế này đi, nếu các nàng tích cực vote, từ chap này tới chap 40, chap nào cũng có H a, không H nặng thì H nhẹ

~Thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chuyện ma ở khu nghỉ dưỡng...?! (vi H)

~Hê lô, every bo đi.

~Trước khi bắt đầu có một số vấn đề ta cần nhắc mọi người đây a...

*Anh chị em nào còn trong sáng, miễn đọc 8 chap này.

*Bà con sắc nữ, cảm phiền đừng để máu mũi văng tung tóe.

*Lịch up chap:

+Mỹ nam xin kiếu! : 2 ngày/ chap.

+Vùng đất của các vị thần. : 1 ngày/ chap.

+Nhật kí trưởng thành của Kyonel. : 1 ngày/ chap.

*Thời gian: 21h30 hàng ngày.

Hạ Vũ cuộn chần thành một cục tròn vo trên giường, một chốc lại ngóc đầu dậy hỏi:

- Hoắc hồ ly, ta ra khỏi đây được chưa?

- Chưa!

- Hoắc gia gia, ta muốn lên mặt đất!

- Không!

- Hoắc biến thái, ta không muốn ở đây.

- Ngồi đó!

.....

Hạ Vũ thâm gào thét trong lòng. Cô thực sự không muốn ngày ngày giờ giờ bị nhốt trong lòng đất đầu mà. Cảm giác giống như bị chôn sống ấy! Cô là

con người của ánh sáng a! Nơi nào không có ánh mặt trời, nơi đó chắc chắn không dành cho cô!

Hoắc Thiên Kinh nhìn đáng vẻ của Hạ Vũ mà không khỏi nhủ thầm. Ở cạnh hắn cô khó chịu vậy sao? Cả buổi sáng nay cô liên tục đòi được lên mặt đất. Cái nơi hỗn tạp đầy kẻ muốn mưu hại cô như vậy có gì hấp dẫn? Chẳng phải ở căn cứ Phong Thiên vừa an toàn lại vừa ít bị làm phiền không? Hắn thật không hiểu nổi cái đầu nhỏ kia đang suy nghĩ cái gì nữa!

- Được rồi. Ngày mai tôi sẽ đưa em đi. Cũng nên chấm dứt mấy cái tin nhảm rằng Hạ tiểu thư chết trẻ trong con rùng rợn!

- Gì? - Hạ Vũ cả kinh. - Là ai giật tít báo?

Thiên Kinh nhấp một ngụm cafe, nhàn nhạt đáp:

- Tòa soạn chỉ nhánh của Tổng gia hơi quá phận rồi thì phải.

Hạ Vũ cười nhạt. Phải ha, Tống Như Hoa mong cô chết lắm cơ mà. Trước nay, năm lần bảy lượt vũ nhục cô không thành, lại quay sang rửa cô tới chết mới thỏa lòng sao? A, mà không chừng cái vụ xả súng trong rừng cũng do cô ta sắp đặt cũng nên. Hừ, vậy lần này cô không ra tay không được rồi nhĩ?

Hạ Vũ trong đầu nảy sinh ý định đen tối, giương vuốt vồ lấy Hoắc Thiên Kinh, kết hợp cùng cái đuôi ngoe nguẩy trong bầu không khí màu hồng...

- Thiên Kinh a.... Ngươi cho ta lên mặt đất đi a.... Hihi, anh là người tốt bụng nhất thế giới mà.

Mồ hồ ly chỉ liếc mắt một cái liền biết con sóc nhỏ đang giở trò. Hắn cũng chép miệng:

- Hm...Vậy bảo bối, đổi lại tôi được gì?

- Bất cứ thứ gì! - Hạ Vũ đáp vội.

Hoắc Thiên Kinh khẽ môi nhẹ vẽ lên một đường cong nhỏ. Nói Hạ Vũ ngốc quả thực là sỉ nhục cô, nhưng trong hoàn cảnh này không bảo ngốc không được!

Hạ Vũ còn đang cười cười lấy lòng hắn ta, không để ý ánh mắt nóng rực dán chặt trên người mình. Bất ngờ Vũ Vũ bị bế thốc lên, tiến về phía giường.

- Ô... hờ... há?! Mau thả tôi xuống! Tên chết tiệt anh đang làm gì vậy?!

- Tốt nhất là nên phục vụ tôi cho tốt. Em chẳng bảo sẽ làm bất cứ thứ gì kia mà.

Hạ Vũ còn đang mơ màng chưa biết phản ứng ra sao thì thân thể bắt đầu cảm thấy lạnh lạnh.

Cô gái nhỏ khóc không ra nước mắt, trên mình quần áo đã sớm bị lột sạch, giờ chỉ có nước lù thui ngồi trong góc.

- Hôm qua ngươi ngược chưa đủ sao?!

Mồ nam không nói không rằng, chỉ cười rất vô si ngồi mân mê, xoa nắn đôi bông đào. Thỉnh thoảng lại cắn nhẹ vành tai thiên hạ trong lòng.

Một tay hắn vuốt ve bụng phẳng, rồi lần tìm xuống nơi tư mật, chơi đùa hai cánh hoa hồng hồng.

Hạ Vũ bây giờ khá nhạy cảm, chỉ cần Thiên Kinh đùa bỡn một chút đã ướt rồi. Ngón tay hắn lại không yên phận, đưa sâu vào trong cơ thể cô khuấy đảo.

- Umm... ừ...

Hạ Vũ thở dốc, thân thể mềm nhũn, vô lực mặc cho hắn bài bố.

Buổi sáng hôm đó, căn phòng lại đượm sắc xuân.

~Một ngày sau

Tống Như Hoa cùng Mộc Thiên Nhu đang nhàn tản uống trà đạo trong phòng.

- Hừ, bọn họ tìm kiếm thì có ích gì chứ! Con nhỏ đó chẳng phải đã chết yếu rồi sao?!

- Nhu nhi, cẩn thận cái miệng. Ở đây tai vách mạch rừng. Chỉ sợ ta bị mấy cái đuôi của ả hại.

Mộc Thiên Nhu đầy một bụng tức. Hạ Vũ là cái thá gì mà khiến cho người người phải hốt hoảng, lo lắng như vậy? Cùng lắm chỉ là một đứa lẳng lơ chơi lạt mềm buộc chặt thôi. Hà cớ gì khiến cho bọn họ thất điên bát đảo như vậy?

- Hoa nhi, cậu nói xem, ả ta chết thật chưa?

- Đùng ù. Cả trăm tấn đất đá đổ xuống như vậy, cô ta đâu phải thần thánh mà còn sống! Không chừng đến giờ xương cốt đã vỡ vụn ra rồi.

Bọn họ cũng chẳng bàn bạc gì thêm, chia ra ai về phòng nấy.

Tổng Như Hoa mệt mỏi ngã lưng xuống giường. Cuối cùng thì ả cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Hạ Vũ chết, cái gai trong mắt được nhổ ra, xem ra đoạn đường phía trước không có ai cướp đi những người đàn ông của ả rồi.

- Haizz. Có trách thì cũng phải trách bản thân mày đùng vào những thứ thuộc về tao!

Tổng Như Hoa bước vào phòng tắm. ả định tắm qua một chút rồi đi ngủ.

Tiếng nước chảy đều đều xả vào bồn tắm, hơi nước bốc lên nghi ngút. Tổng Như Hoa kéo rèm, vừa định đặt chân vào bồn đã hoảng loạn hét lên:

- Á!!!!!!! M... máu!

Bồn tắm đầy nước lại chợt xuất hiện một tia màu đỏ, sau đó loang ra dần dần. Một mùi tanh đặc trưng xộc thẳng vào mũi.

Như Hoa hoảng loạn định chạy ra ngoài, ầy vậy mà khi đi qua gương trong phòng tắm lại đứng sững lại.

Chiếc gương bạc bị hơi nước bám đầy, lại để lộ dòng chữ xiêu vẹo: Đi chết đi!

- Á!!

Mặc vội quần áo, Tổng Như Hoa trong đầu còn một chút tinh táo liền chạy nhanh ra khỏi phòng.

- Có ma! Có ma! Huhu... Cứu với!!

Âu Dương Nam bị ả lắc cho đến chóng mặt. Anh còn nghe không rõ ả đang nói cái gì nữa.

- Như Hoa đồng học, cảm phiền cậu đừng lắc nữa. Nam sắp bị cậu lắc tới chết rồi. - Trần Tuấn Kiệt không mặn không nhạt cất lời giải vây. - Có gì bình tĩnh lại rồi nói.

Mọi người xung quanh cũng khuyên ả bình tĩnh lại. Còn nhân vật chính lúc này lại không nói không rằng kéo Âu Dương Nam cùng Trần Tuấn Kiệt về hướng phòng mình. Lãnh Hàn cũng bị Tuấn Kiệt kéo theo, có hơi khó chịu lên tiếng:

- Như Hoa, tốt nhất nên là việc quan trọng. Bây giờ đã là nửa đêm rồi!

Vết máu loang và chiếc gương vẫn còn đó. Tổng Như Hoa run rẩy nhìn ba người kia.

- Rõ... rõ ràng là nơi này đi ám mà!

Âu Dương Nam học trưởng cùng chủ tịch hội học sinh Trần Tuấn Kiệt cũng có vài câu an ủi ả. Hừ, đây chắc chỉ là trò đùa của một tên nào đó. Hồi sáng bọn họ vừa nhận được tin báo Hạ Vũ ngay cả một sợi tóc cũng không tìm thấy, còn đang nóng ruột vô cùng. Bây giờ lại có đũa gây chuyện không đúng lúc!

Lãnh Hàn đảo mắt nhìn xung quanh, một hồi ánh mắt lại dán chặt lên một đồng hồ trên bàn.

- Mọi người!

Ba người kia hướng mắt theo Lãnh Hàn.

Trên chiếc bàn gỗ có một giỏ quà nhỏ. Một bó hoa huệ tây trắng. Một cảnh phong lữ. Một hộp pudding caramel. Và một nhúm tóc nâu hơi dính máu.

- U... a... Á!!!!

Mặc cho Tổng Như Hoa hét toáng lên, ba tên con trai vẫn nhìn đắm đắm vào giỏ quà.

- Bó hoa này như thể đi viếng mộ ấy!

- Nam, vì sao lại là caramel? Vũ Vũ...

Tất cả những thứ trong giỏ đều có ý gọi đến một người mà người đó vốn đang không tìm thấy dấu vết. Âu Dương Nam cười khổ:

- Vậy ra... oan hồn có thật ư?

~Sau khi truyện này ra tới

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Thủ đoạn đủ thâm độc

Hạ Vũ nằm bên cạnh Hoắc Thiên Kinh cười sặc sụa. Cô nhin không được a. Mới nghịch có tí mà Tổng Như Hoa đã hồn xiêu phách tán rồi.

- Hừ, giỡn chơi với bốn cô nương sao? Còn non lắm.
- Bảo bối, tưởng em ngoan lắm. Nào ngờ mấy trò này cũng nghĩ ra được.

Hạ Vũ cười đến ngọt xót, ưỡn ngực mà nói:

- Tất nhiên! Để thực hiện cái vụ máu trong bồn tắm tôi đã phải chiếm quyền kiểm soát đường ống nước của cả khu nghỉ dưỡng đấy! Không có dễ dàng gì đâu. Mất 5 đơn vị máu, là 500cc đấy. Nhọc công lắm biết không?

Nói đến đây Thiên Kinh lại đen mặt. Hắn không hiểu. Rốt cục việc trêu chọc Tổng Như Hoa quan trọng cỡ nào mà Hạ Vũ phải lấy chính máu và tóc của mình để làm? Cô có thể chết vì thiếu máu đấy!

- Lần sau không được làm thế nữa. Rất nguy hiểm.
- Hehe. Chẳng qua là cho bọn họ chút manh mối để xét nghiệm máu và ADN thôi mà. Chẳng phải biết được kết quả thì hiệu ứng gây ra ảnh hưởng càng lớn sao? Mà này. - Hạ Vũ rút ra một chiếc USB và đưa cho Thiên Kinh. - Anh đưa cái này cho người của anh. Bảo phát nó ở khu rừng bao quanh khu nghỉ dưỡng.

Hoắc Thiên Kinh nhìn chiếc USB màu đỏ, trong đầu hiện lên cả ngàn suy nghĩ, nghi hoặc hỏi:

- Này, đừng bảo đây là sóng siêu âm hay thiết bị điều khiển trí não nhé.
- Anh bị dẫn à?! - Hạ Vũ cười. - Chỉ là một kiệt tác của Wolfgang Amadeus Mozart, Khúc cầu siêu, k.626.

~~Ta là phân cách tuyến a

Tổng Như Hoa đã điên thật rồi đấy.

Cả ngày ả chỉ ở trong phòng, nửa bước cũng không dám bước ra. Tất nhiên một phần là do vụ việc lần trước. Nhưng đa phần là do mấy đêm gần đây, đêm nào cũng nghe thấy tiếng violin phát ra từ trong rừng. Mà cái âm thanh này, Âu Dương Nam nói là Khúc cầu siêu, dùng cho các đám tang ở Bắc Âu.

Như Hoa chưa đến mức hóa điên, hóa dại. Nhưng ả ta ngày ngày giờ giờ sống trong một nỗi sợ hãi mơ hồ mà chính ả cũng không biết phải nói thế nào.

Hỏi lỗi chẳng?

Lo sợ chẳng?

Hay là cắn rút lương tâm?

Không, không! ả ta không làm gì cả! ả không làm điều gì để phải lo sợ như vậy cả!

Ha...ha...a... Phải rồi. Không việc gì phải sợ hết. ả ta trong sạch mà...

Không!

Chắc chắn là do tiện nhân Hạ Vũ.

Phải rồi. Chắc chắn là nó rồi. Nó ghét ả như thế cơ mà. Chắc chắn là do nó sắp đặt. Nhất định là thế. Nó muốn Tổng Như Hoa đây phải bẽ mặt mà....

Nhưng... Nó chết rồi cơ mà?

Người của ả đã nhìn thấy nó rơi xuống đáy vực mà. Đáy vực đấy là sông cạn, muốn sống e chừng không thể. Lại chưa kể hàng trăm tấn đất đá đổ từ trên cao xuống, Hạ Vũ cho dù có là thần thánh cũng không thể qua khỏi!

Nhưng... sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Vậy rốt cục là sao? Không lẽ mạng của Hạ Vũ lớn đến nỗi có thể thoát chết trong gang tấc? Để rồi bây giờ trở lại chơi trò ma quỷ với ả sao?

«Tự dung khôn ra...»

Tổng Như Hoa đang trằm chằm kín mít bỗng bật dậy. Miệng lẩm nhẩm không ngừng:

- Không được. Phải tìm cho bằng được nó!

~Tại nơi nào đó trên trái đất

~

Người đàn ông ngồi ngả lưng trên sofa, tay nâng điều thuốc lên hút. Bên cạnh hắn, hai cô nàng xinh đẹp đang ra sức ve vãn. Cả hai đều cố sức ép thật chặt bộ ngực nở nang lên người hắn, tay không ngừng sờ soạng khắp nơi.

Gã đàn ông cũng chẳng kém gì. Hắn vút điều thuốc qua một bên, để hai tay rảnh rỗi trêu ghẹo hai mỹ nhân kia.

Một tay hắn vòng qua eo một ả, không ngừng nhào nắn cặp mông căng tròn. Tay kia hắn lại chế trụ trên gáy người còn lại, miệng tham lam hút hết mật ngọt bên trong.

Dương vật của hắn đã sớm căng cứng. Một ả kéo khóa quần hắn ra, dùng tay vuốt lên vuốt xuống. Gã đàn ông khi này đang rên lên thỏa mãn, lại quay nhìn hai ả đàn bà đang uốn éo bên cạnh:

- Muốn không?

- Ân~ Có~

- Vậy mau mau hảo bồi cho anh đi!

Chẳng để bọn họ trả lời, hắn đã thô bạo nhấn đầu một ả xuống, dương vật của hắn hung hăng đâm sâu vào tận cuống họng ả.

- Ha... Tiếp tục đi...

Bầu không khí xung quanh chỉ còn mùi hương cơ thể người đàn ông cùng những âm thanh dâm mĩ.

"Reng~"

- Mẹ kiếp! - Hắn ta văng tục một câu. - Tụt hứng!

Gã đàn ông đẩy hai người phụ nữ xinh đẹp ra, nhắc máy lên nghe:

- Cô chủ. Có việc gì?

"Mục Tân, vụ ám sát trong rừng lần trước mày đã làm không ra gì rồi. Không định chuộc tội sao?"

Hắn hít một ngụm khí, rất nhanh chóng lấy lại ngữ điệu bình thường:

- Cô chủ, ả ta chết rồi. Cần gì phải nhọc công?

"Óc chó! Mày nghĩ ả Hạ Vũ đó dễ chết vậy sao? Mục Tân, tao cho mày hay, không nhanh chóng mang xác ả ta về đây thì mày cứ xác định đi. Tao dung túng cho mày bao năm nay không có nghĩa là tao không làm gì được mày! Giữ cái mạng chó của mày cho cẩn thận."

- Đã biết!

Hắn vừa dứt lời bên kia đã vang lên tiếng tút tút không chút lưu tình. Mục Tân thô bạo ném điện thoại vào tường, làm hai ả đàn bà bên cạnh sợ rúm ró. Chết tiệt! Hắn cần phải phát tiết ngay lập tức! Túm lấy một trong hai người kia, hắn không chút thương hoa tiếc ngọc ném lên giường, mạnh mẽ ra vào.

Người đàn bà kia thủ đoạn đủ thâm độc! Hắn chỉ hận không thể đè ả dưới thân ngay lúc này! Mẹ kiếp. Tổng Như Hoa, rồi có ngày hắn sẽ khiến ả chịu nhục nhã!

Cùng thời điểm đó tại khi nghỉ dưỡng, Tổng Như Hoa tay nâng ly Vodka, nhắm mắt dưỡng thần...

Ả cần phải bình tĩnh lại. Ả không được phép hoảng loạn. Nếu vậy chẳng phải Hạ Vũ đã đạt được mục đích rồi sao? Hừ. Tổng Như Hoa không giống Mộc Thiên Nhu ngu ngốc kia. Để sống được trong cái xã hội này ả đã phải lao tâm khổ lực rất nhiều. Hạ Vũ chỉ được cái đầu lăm chừ, so về thủ đoạn với ả lại không bì được. Nhất định ả sẽ không thua.

Phải, Tổng Như Hoa không thể thua Hạ Vũ được. Ả tự nhủ như thế...

~Một từ thôi: Vote ☐ ☒ ☒

~Vote rất có lợi cho sức khỏe, cho nên vote nhiệt tình lên bà con!!

~Tặng chap cho cô đồng nghiệp của ta PipyTran16, tội nàng hóng truyện mà không giật được tem

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chỉ là... tôi nhớ em!

~Mọi người đừng trách ta nếu chương này không có cảnh nóng nào... ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

~Tại vì chap này main coup là ADN và Vũ Vũ. ~(*+___+*)

~~Héhé... Trai tân thì chưa thể nào có H được a~~

- Ách xì!!! Tên đàn nào nói xấu ta vậy?

Hạ Vũ vừa nhấm nháp pudding vừa lăm lăm một mình. Một chốc lại quay sang Hoắc Thiên Kinh đang làm việc bên kia.

Cái tên này sao lúc nào cũng có việc để làm vậy?

- Thiên Kinh, giúp tôi một việc.

- Bảo bối cần gì?

- Anh cho người rà soát xung quanh tọa độ này. Bất cứ mẫu da, mẫu tóc nào có được cũng đều đem về xét ADN. Sau đó chuyển kết quả qua mail của tôi.

Hoắc Thiên Kinh rời mắt khỏi màn hình máy tính, nhìn mẫu giấy mà Hạ Vũ đưa cho.

- 23.78921, 77.91364? Tọa độ này từ đâu có?

- À, tôi dùng máy tính lấy ảnh vệ tinh quanh khu vực đấy. Anh cứ cho người lục tung chỗ đấy lên. - Hạ Vũ không nhanh không chậm trả lời.

- Vì có gì?

- Vì tôi đoán tên bắn Torakev nấp đâu đó quanh khu đấy.

Hoắc Thiên Kinh cũng không hỏi thêm. Cái này đơn giản nga. Torakev khi bắn, vùng mà thuốc súng lan tới sẽ khá rộng, nơi nào có thuốc súng nơi ấy ắt để lại dấu vết của xạ thủ. Àn, Vũ Vũ bảo bối đã yêu cầu, hẳn nhất định sẽ tận tâm a. Nhưng mà...

- Hm.. Vũ Vũ bảo bối...

- Hờ? - Hạ Vũ vẫn đang nhấm nháp đĩa pudding.

Lúc này ngẩng đầu lên đã thấy Hoắc Thiên Kinh đứng ngay gần sát từ lúc nào rồi. Cái gì đây?

- Tôi giúp em nhiều như vậy, em định trả công tôi như thế nào? - Hoắc Thiên Kinh cười tà tứ nói.

Hạ Vũ cấp cho hắn một ánh mắt khinh bỉ. Đừng đùa. Hắn ta trong ba ngày này lúc nào có cơ hội cũng đều tranh thủ ăn đậu hũ hảo hạng của cô. Tên này cầm tinh con thỏ động dục quanh năm à?

- Tôi giúp anh giữ vững bang Thiên Phong lần trước. Bang anh bao nhiêu người, tôi cứu bằng ấy mạng.

- Đừng có lời cái đấy ra!

- Anh có ý kiến?

Hoắc Thiên Kinh nhìn Hạ Vũ nhướn mi thách thức, chỉ hận bản thân chẳng thể làm gì cô! Hừ, đợi đến khi cô thành Hoắc phu nhân rồi xem hắn trị cô như thế nào! Hừ hừ...

Tại nơi nào đó trên mặt đất...

- Hàn, người của cậu trở về báo cáo như thế nào?

Lãnh Hàn một hồi day day hai thái dương, nhàn nhạt đáp:

- Nhóm AB, mẫu tóc đúng là của Hạ Vũ.

- Hừ, nha đầu đó rõ ràng còn sống nhăn ra đấy! Thật làm bọn ta lo lắng mà. - Âu Dương Nam sắc mặt khó coi gắt lên.

Trần Tuấn Kiệt từ cửa đi vào, thấy mặt cậu bạn thân "lãnh như đất" đang méo mó biến dạng vì tức giận có chút ngạc nhiên:

- Nam, có chuyện gì mà cau có vậy?

- Vũ Vũ rõ ràng còn sống mà!

Trần Tuấn Kiệt à lên một tiếng. Phải rồi, hắn đang định báo kết quả tìm kiếm cho bọn họ.

- Nhắc mới nhớ. Người của tôi vừa báo lại. Ngoài việc tìm thấy một ít máu và tóc còn bám lại trên đá thì bọn họ không tìm được gì thêm. Dựa vào thống kê mà thấy Vũ Vũ chỉ có thể bị thương ngoài da thôi. Còn vì sao vẫn không thấy người thì chịu...

Sắc mặt Âu Dương Nam ngày càng đen. Chết tiệt! Cô còn sống! Chắc chắn là như thế! Vậy mà còn chơi trốn tìm với anh, hại anh ngày đêm lo lắng không ăn ngủ được. Nha đầu thối, nếu em không mau xuất hiện, tôi sợ mình sẽ không sống nổi mất!

- Nam, trông cậu không được khỏe. Nghỉ ngơi một chút đi. - Lãnh Hàn nhìn anh, nhẹ giọng nhắc nhở.

- Ừ. Hai cậu cũng mau nghỉ ngơi.

Còn lại một mình trong phòng, Âu Dương Nam mới ngả lưng vào ghế sofa, ngẩng mặt nhìn trần nhà màu trắng.

Ba ngày rồi. Thực sự ngay lúc này đây anh đã hiểu thấu cái cảm giác không có cô bên mình nó thống khổ đến mức nào.

Anh cười tự giễu. Chỉ mới ba ngày mà anh đã thành cái dạng này, chẳng biết nếu cô mãi mãi không quay lại, anh có sống nổi không nữa!

Mọi lúc trong đầu đều có hình ảnh cô. Mọi việc khi làm đều tự hỏi: "Vũ Vũ có thường làm không nhỉ?". Mọi bữa ăn nhìn xuống đều liên tưởng đến những món cô thích hay không thích. Mọi giấc ngủ đều tự nhủ: "Giờ này chắc Vũ Vũ đã ngủ say..." Anh mờ mịt. Chẳng biết đây có phải anh không nữa.

- Vũ Vũ... Mau trở về đi. Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi...

Âu Dương Nam một hồi nhắm mắt. Cơ thể lúc này không đủ sức lực để chống chọi với cơn buồn ngủ đang ập đến. Ngủ thôi... Anh nên ngủ một chút... Thật buồn ngủ quá....

.

.

.

.

.

- Âu Dương Nam! Tỉnh lại đi! Tôi cấm cậu ngủ đấy! Trời ạ. Làm ăn cái gì mà lại ngất xỉu thế này. Mau mở mắt ra cho tôi!

Âu Dương Nam mơ hồ nghe thấy tiếng nói bên tai. Giọng nói này quen thuộc quá. Vũ Vũ! Là Vũ Vũ đấy.

- Vũ Vũ...

- Tên nào đậu phụ kia. Mau tỉnh lại đi.

- Là Vũ Vũ thật sao?

Hạ Vũ nhìn Âu Dương Nam đang mê sảng, thật muốn ném hắn qua cái cửa sổ mà cô vừa trèo qua mà! Lúc này cô định trèo cửa sổ vào phòng Tống Như Hoa dọa chơi chút, nào ngờ tên do thám của Hoắc Thiên Kinh báo sai địa điểm, thế là lại thành cửa sổ phòng Âu Dương Nam. Cơ mà nhờ thế cô mới đến kịp lúc, không thì tên kia đã chết vì tụt huyết áp rồi!

- Hừ, tên đàn này. Mau tỉnh lại uống chút nước đường đi. Âu Dương Nam, mau tỉnh lại. - Hạ Vũ nhỏ giọng mắng.

Âu Dương Nam mở mắt, liền nhìn thấy Hạ Vũ đang ở cạnh mình, ngay lập tức nghĩ rằng đây là mơ, một giấc mơ thật đẹp.

- Vũ Vũ, mau trở lại đi.

- Âu Dương Nam, nào cậu ứng thật rồi à? - Hạ Vũ phồng mang trợn má lên hỏi.

Không biết Hạ Vũ cảm thấy thế nào chứ bộ đáng áy vào mắt Âu Dương Nam lại là siêu cấp đáng yêu, mười phần thì có tới bảy phần dụ hoặc.

Hạ Vũ còn định nói cho anh tỉnh lại, nhưng lời chưa thốt ra thì môi đã bị một tảng mát lạnh bao phủ.

- Hm?!

Hạ Vũ trợn mắt nhìn ngũ quan thanh tú của Âu Dương Nam phóng đại trước mặt. Chắc, không hổ là mỹ nam, khi hôn cũng cuốn hút như vậy...

Cơ mà anh đang hôn cô!

Hạ Vũ vùng vằng tránh khỏi nụ hôn nhẹ nhàng của Âu Dương Nam. Nhưng vừa ngóc đầu lên thì cả người đã bị kéo lại vào vòm ngực rộng. Thiên a, sao hân tụt huyết áp mà còn khỏe như vậy...

Hạ Vũ nghe thấy tiếng thở gấp cùng nhịp tim hỗn loạn của Âu Dương Nam, lại nghe thanh âm run run như sắp vỡ của anh trên đầu:

- Một chút thôi... làm ơn... Vũ Vũ... Đừng biến mất nữa... Làm ơn... Xin em... ở lại đi...

Hạ Vũ cảm nhận được sự sợ hãi đang bao trùm lấy anh, theo bản năng mà nhỏ giọng an ủi:

- Dương Nam, đừng nháo nữa nào...

- Vũ Vũ... Tôi rất nhớ em! Nhớ đến phát điên đi được!

- Được rồi. Bình tĩnh lại nào. - Cô đưa tay vuốt nhẹ tấm lưng rộng của anh. - Đừng lo, tôi ở đây rồi.

Nghe được Hạ Vũ nói, trong tâm Âu Dương Nam như được gỡ một tảng đá nặng. Hai mí mắt cũng nặng trĩu xuống.

Không lâu sau đó, trong phòng hiện lên hai thân ảnh một nam, một nữ. Người nam ôm chặt lấy nữ nhân trong lòng, cô gái thì vùi mặt vào bờ ngực của chàng trai, hai tay còn buông hồ ở eo anh ta. Cả hai đều đang ngủ ngon lành... ☆ㄿ ☆ㄿ ☆ㄿ ☆ㄿ

~Hôm nay ra 2 chap a~

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hạ Vũ trở về...?!

Âu Dương Nam khẽ vươn vai một cái. Ân~ Anh vừa có một giấc mơ cực đẹp a.

Nhưng...

Anh quay nhìn xung quanh, đôi mắt vừa lấp lánh tia hy vọng chợt chùng xuống.

À... Ra chỉ là một giấc mơ thôi. Một giấc mơ chân thực đến không ngờ được. Chắc là do anh quá nhớ cô thôi...

Âu Dương Nam vươn tay lấy cốc nước trên bàn.

- Hm? Nước đường sao? Kì lạ...

Anh lại định đứng lên vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo lại chợt khựng lại.

Nhặt sợi tóc màu hạt dẻ trên sofa, Âu Dương Nam nhíu mày. Đừng đùa. Anh cười lạnh, vội đứng bật dậy, chỉnh trang quần áo rồi lao ra khỏi phòng.

- Vũ Vũ, còn dám chạy đi nữa sao? - Dương Nam khẽ mắng.

Hừ, lần này tóm được, chắc chắn anh sẽ trói chặt cô lại, không để cô chạy nhảy lung tung nữa!

Âu Dương Nam trông rất mất bình tĩnh lục soát từng ngóc ngách một trong khu nghỉ dưỡng. Mọi người chưa bao giờ thấy bộ dáng này của anh nga. Thế

nhưng tất cả đều ngoan ngoãn dạt sang bên cho anh tìm kiếm.

"Rầm!!!"

- Âu Dương Nam!! Cậu đang làm cái quái gì vậy hả?! - Lãnh Hàn vừa bị Âu Dương Nam đâm trúng, liền mất thăng bằng ngã ngửa ra sau.

- Hàn! Cậu có thấy Vũ Vũ đâu không? - Âu Dương Nam sốt sắng hỏi.

- Cậu bị loạn trí à?! Ở đâu ra mà Vũ Vũ?! - Lãnh Hàn gắt lên.

- Nam, Hàn, có chuyện gì từ từ nói. - Trần Tuấn Kiệt mở cửa ra, thanh âm trầm ấm cất lên.

Hóa ra hai người kia đang đứng trước cửa phòng hân. Mà hân hình như vừa tắm xong, tóc còn hơn ướt, da vì hơi nóng cũng ửng hồng lên. Bộ dáng này của hân thành công lấy máu mũi của hàng loạt cô gái bước ngang qua.

- Nam, uống trà đi.

- Của tôi đâu? - Lãnh Hàn không thấy của mình đâu bất bình lên tiếng.

Trần Tuấn Kiệt cũng cấp cho hân một ánh mắt khinh bỉ, không nhanh không chậm cất lời:

- Cậu nghĩ tôi thừa trà sao? Với kẻ không biết thưởng thức trà như cậu thì tôi chẳng ngu gì mà phí của!

- Vắt cổ chày ra nước! - Lãnh Hàn bực dọc phun một câu.

- Ồ! Nhờ vậy mới có trà hảo hạng mà uống đấy!

.....

Hai bên anh một câu, tôi một câu cứ mãi cho đến khi Âu Dương Nam ho khan vài cái:

- Khụ... khụ... Vào việc chính được chưa?

- Phải rồi, cậu đang tìm kiếm gì vậy?

- Tôi tìm Vũ Vũ. Hồi sáng cô ấy vừa xuất hiện. Bây giờ lại chẳng thấy đâu nữa... - Âu Dương Nam cup mi mắt, trên mặt thoáng buồn.

Lãnh Hàn vui như vớ được vàng, chỉ kịp tiếp thu được đến câu thứ hai, vội vàng lao vào nắm chặt hai bả vai Âu Dương Nam lắc lắc.

- Cậu bảo sao? Hạ Vũ trở lại rồi? Cô ấy đâu? Hạ Vũ đâu rồi?

Âu Dương Nam bị anh lắc cho không biết trời đất đâu, chỉ hận không thể một cước đạp bay cái tên đang mừng như vớ được vàng kia cách xa 5m.

Trần Tuấn Kiệt đặt tách trà xuống, lạnh giọng nhắc nhở:

- Lãnh Hàn. Ngồi im đi.

Âu Dương Nam được giải thoát, ho khan vài tiếng lấy lại tinh thần, sau đó không mặn không nhạt cất tiếng:

- Sáng nay sau khi các cậu rời đi tôi có hơi choáng váng, dường như đã muốn ngất đi. Trong lúc mơ hồ lại thấy Vũ Vũ ngay bên cạnh, còn cất giọng trách móc. Lúc đó tôi còn tưởng là mơ cơ. Nhưng sau khi tỉnh lại thì thấy cốc nước đường cùng vài sợi tóc nghi là của Vũ Vũ. Cho nên.....

Hai người kia cũng gật gù tỏ vẻ đã hiểu. Ừ thì Âu Dương Nam trước giờ làm việc rất có cơ sở, không chắc chắn ắt không làm. Cho nên lần này chuyện dù có hoang đường đến mấy thì bọn họ vẫn muốn tin!

- Vậy... Nếu cậu đã nói vậy, ta chia nhau ra tìm. Nếu không mau, chỉ sợ cô ấy lại rời khỏi đây. Lúc ấy việc tìm tung tích ắt sẽ gặp trở ngại. - Lãnh Hàn lấy lại bộ dáng thường ngày, chậm rãi lên tiếng.

- Ừ/Được.

Ba người nhanh chóng li khai khỏi phòng. Ba người tuy ba hướng khác nhau, ba cách thức khác nhau nhưng lại cùng chung một mục đích: Tìm kiếm cô gái quan trọng nhất của bọn họ!

Nhưng mà...

Có trời mới biết cô rốt cục đang ở đâu!

«Các nàng đoán thử xem~»

Âu Dương Nam đen mặt, bước từ nhà vệ sinh nữ bước ra, đằng sau còn nghe loáng thoáng tiếng la hét có vẻ "mãn nguyệt" của đám con gái, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: "Đáng lẽ ra nên để tên hoa hoa công tử kia kiểm tra chỗ này!".

Các đó không xa, Lãnh Hàn đang bối tung khu chuồng trại. Vì sao lại có ư? Tại nơi này còn là một khu du lịch sinh thái, một số động vật bị nuôi nhốt để du khách dễ quan sát là bình thường! Nhưng mà chỗ này có vẻ hơi... bốc mùi thì phải. Lãnh Hàn nhìn xung quanh, tự nhủ một câu:

- Hạ Vũ ưa sạch sẽ, hẳn là không ở đây đi. Chắc vậy.

Còn Trần Tuấn Kiệt? Where's he?

Trên mái nhà của khu nhà chính, một thân ảnh to lớn hiện rõ mồn một. Hẳn có một suy nghĩ uyên bác: Bên dưới đã có hai tên kia lục soát, còn hẳn, hẳn cần một nơi cao ráo để quan sát toàn bộ khuôn viên.

Nghĩ là làm, Trần Tuấn Kiệt trước mặt mọi người... bắc thang trèo lên mái. Lên đến nơi còn làm bộ dáng "ưu thương, mắt nhìn về xa xăm" khiến không ít người bất gặp còn tưởng hẳn chuẩn bị tự tử!

Cả ba gặp nhau trước phòng Âu Dương Nam, nhìn ai cũng mồ hôi nhễ nhại, vô cùng mệt mỏi.

Lãnh Hàn bực dọc thở dốc:

- Vẫn không thấy?

- Còn chỗ nào bọn mình chưa lục soát chứ?!

Âu Dương Nam cực kì tức giận! Chết tiệt! Cô ở ngay trước mắt mà lại để vụt mất... chỉ vì sự yếu đuối, nhu nhược của bản thân! Anh cau có, tự rủa bản thân cả ngàn lần! Anh rửa mình lần tới gặp cô sẽ bị vấp ngã cho nhớ lấy mà giữ lại!!

~Như đã hứa a... ୯ ω ୯

~Các tênh iêu thử đoán xem Vũ Vũ đang ở đâu đi..

~Ai đoán trúng thì

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chăm sóc sức khỏe (3P - 25+)

~*Trước khi vào truyện, khuyên chân thành reader trong sáng không được đọc chap này* □

~*Sau khi đọc xong có bất cứ sự cố nào phát sinh, thỉnh không hỏi tội tác giả* □

Âu Dương Nam thờ dài ngao ngán, tự trách bản thân một câu:

- Giá như trước đó, tôi đủ tỉnh táo để giữ Vũ Vũ lại...

Không khí xung quanh ba người rơi vào trầm mặc. Chợt, Âu Dương Nam lại lên tiếng, kéo tinh thần mọi người lại:

- Nào, vào phòng tôi một chút đi. Tôi có chai Dalmore 1962, rồi một giọt là tội nặng đấy!

- Haha. Học trường, cậu chịu chỉ thật đấy. - Lãnh Hàn cười đến mãn nguyệt.

Cánh cửa phòng mở ra, cả ba người không hẹn mà cùng hét lên chói tai:

- Á!!!!

Ồi thần linh ơi... Thật muốn đập đầu vào tường mà tự vẫn mà!!

Âu Dương Nam hiện tại lần đầu tiên trong cuộc đời muốn giết người.

Lãnh Hàn đang trong cơn kích động, thiếu chút nữa muốn phát điên lên.

Trần Tuấn Kiệt tự trấn an bản thân, trong lòng thầm nhủ: "Giờ mày đã hiểu cảm giác bị troll là thế nào!".

Cả ba đạo ánh mắt nóng rực đang dán chặt trên thân ảnh quen thuộc đang ngồi trên ghế kia.

Hạ Vũ lười nhác, lưng ngả tựa vào ghế, hai chân bắt chéo, đặt trên bàn. Một cái chăn mỏng đắp ngang đùi. Trên tay lại cầm một gói snack, bên cạnh lại có một hộp pudding cùng một ly sữa lắc. Con sóc nhỏ trong có vẻ cực kì thoải mái, ngồi phồng điều hòa, đắp chăn, ăn uống, xem TV,... Hoàn toàn không có vẻ gì là vừa biến mất suốt 3 ngày cả.

Chợt, Hạ Vũ quay ra phía cửa, thấy ba mỹ nam đang hóa đá tại chỗ. Cô cười hồn nhiên, ánh mắt vô tội hết sức:

- Mau mau lại đây đi. Chúng ta cùng xem phim a.

Trần Tuấn Kiệt nở nụ cười bán nước hại dân, Hạ Vũ nhìn mà không khỏi lạnh sống lưng.

- Vũ Vũ à, em có nhiều việc cần phải giải thích lắm đấy...

~~~~~Phân cách tuyến max dễ thương~~~~~

- Thì chuyện là như thế đó.

Ba tên con trai ngồi nghe Hạ Vũ kể mà không khỏi rùng mình. Vũ Vũ à, em có phúc khí ngàn đời đấy! Rơi xuống vách núi, thế quái nào lại chỉ bị xây xác chân tay vậy?!!!

Hạ Vũ tất nhiên không nói về căn cứ bí mật của Phong Thiên. Cô chỉ nói ở đó có một hệ thống đường hầm của công tác khai thác lưu huỳnh bị bỏ hoang. Cũng nói là mấy vụ gần đây cô gây ra là nhờ một người bạn. Cô không đại mà nói cô phải "bán thân" cho Hoắc biến thái kia để hắn giúp đâu a.

Âu Dương Nam cười ôn nhu với cô, đưa tay xoa đầu cô rồi nhẹ giọng nhắc nhở:

- Vũ Vũ, hiện tại tôi cần đi xử lí một chút chuyện. Hôm nay cậu cứ nghỉ ngơi ở phòng tôi đi. Một chốc tôi sẽ cho người kiểm tra sức khỏe cho cậu. Cần gì cứ bảo hai tên này, biết chưa?

- Ân~

Hạ Vũ ngoan ngoãn gật đầu. Âu Dương Nam thấy vậy cũng hài lòng, vội vàng sửa soạn để rời đi. Cả hai nào có biết, bên cạnh đó, hai tên con trai còn lại thâm nếm cho nhau cái nhìn đầy ý tứ.

Âu Dương Nam rời đi chưa được bao lâu, Hạ Vũ đã vờn vai bảo với hai người kia:

- Hai người nếu không có gì thì có thể đi được rồi đấy. Báo tôi khi nào nhân viên y tế tới.

Sau đó, chẳng quan tâm hai tên kia có nghe hiểu không, Vũ Vũ mỹ nhân liền quay người đi vào phòng tắm. Ân~ Hạ Vũ vốn tính đi ngủ sau khi tắm a. Ừ thì, ngày hôm nay cũng khá mệt rồi.

~~~~~Rất lâu sau đó nga~~~~~

Hạ Vũ rất tự nhiên ngả lưng xuống chiếc giường êm ái.

- Ân~ Giường nệm luôn là bạn tốt của con người mà.

Ha... Ba ngày, đúng ba ngày cô phải ngủ dưới lòng đất kia. Dù đã cố tiện nghi xong lòng đất vẫn không thể nào bằng mặt đất được. Vậy nên cô mới sinh chứng khó ngủ. Thế này mới thực thoải mái a.

Hạ Vũ đang mơ màng chực ngủ, chợt lại nghe tiếng gõ cửa, lại nghe tiếng người gọi:

- Hạ Vũ, đến giờ kiểm tra sức khỏe rồi.

- Ừm. Đợi chút, tôi ra liền.

Hạ Vũ lạch bạch xuống giường, mò ra mở cửa. Ngay lập tức liền hỏi:

- Nhân viên y tế đâu?

Lãnh Hàn cùng Trần Tuấn Kiệt cười vô cùng hiền lành, nhún vai mà nói:

- Em nghi ngờ năng lực của bọn tôi sao?

- Hạ Vũ, cô khiến tôi thật đau lòng a.

Cô gái nhỏ nhìn tới nhìn lui, nhìn nữa nhìn mãi cũng không thấy được mình đang bị lừa, bèn ngoắc đầu, ý bảo bọn họ vào trong.

~~~~~Cách đó 10 phút~~~~~

- Chị gái xinh đẹp, việc của chị hãy để cho bọn tôi làm đi. - Mỹ nam họ Trần lên tiếng dụ dỗ.

- Nào, đừng để hai bọn tôi thất vọng. - Lãnh thiếu gia không mặn không nhạt cất lời.

- Vâng! - Chị gái y tá nhỏ bé không cưỡng lại được mị lực của hai nam nhân kia bèn gật đầu như già tòi.

~~~~~Tại thời điểm hiện tại~~~~~

Hạ Vũ bị Lãnh Hàn xoay tới xoay lui, nói là kiểm tra nhưng lại là thừa dịp ăn đậu hũ.

Kiểm tra đầu, anh ta cứ 5 giây lại xoa đầu, nghịch tóc cô một lần.

Kiểm tra tai, mũi, họng, anh ta lại không kiêng kị chọc phá hai má của cô.

Kiểm tra thân thể... Khụ... Cái này Hạ Vũ không cho xem xét phần nhạy cảm, cho nên anh ta chỉ có thể phần da thịt non mềm rìa ngoài thôi!

"Cạch!" Cánh cửa phòng bật mở, Trần Tuấn Kiệt bước vào với một chai gì đó trên tay.

Lãnh Hàn nhú mày:

- Tên họ Âu có chai Dalmore, kiểm thêm làm gì?

- Không đại gì động vào đồ của hắn. Tôi về lấy chai Glenfiddich 1937 đến. - Tuấn Kiệt nhàn nhạt đáp.

- Đồ tốt cả. - Lãnh Hàn gật gù.

Còn Hạ Vũ? Cô chẳng hiểu cái quái gì đang diễn ra cả. Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Lãnh Hàn cười hiền.

- Hạ Vũ, làm gì mà chưng ra bộ mặt phát ngốc đó?

- Hai người định làm gì? - Cô gái nhỏ nghĩ thấy mùi nguy hiểm tỏa ra trong không khí, theo bản năng nâng cao cảnh giác.

Trần Tuấn Kiệt từ khi nào đã áp sát cô, hơi thở nam tính của hắn chòn vòn bên tai cô, làm cô không tự chủ rùng mình một cái.

- Thật nhạy cảm!

Hạ Vũ định nói gì thì ngay lập tức cảm nhận môi mình bị thứ mát lạnh phủ xuống.

- Ừm..

Trần Tuấn Kiệt là ai chứ? Việc trêu hoa ghẹo nguyệt này hắn làm qua chưa đủ sao? Hắn thành thực đưa lưỡi phác họa môi cô, không do dự cắn lên đôi anh đào đỏ mọng kia.

Hạ Vũ chịu đau, hé miệng kêu khê, ngay lập tức tạo điều kiện cho mỗ hồ ly công thành. Lưỡi hắn điều luyện càn quét khoang miệng cô, tham lam hút hết vị ngọt cùng dưỡng khí của cô.

Cảm giác thân thể có chút lạnh lạnh, Hạ Vũ mới chợt phát hiện ra quần áo mình đã bị Lãnh Hàn thoát ra từ bao giờ. Chết tiệt! Cô bị Trần Tuấn Kiệt cùng Lãnh Hàn làm cho không chút đề phòng nào!

Lãnh Hàn cúi đầu, nghịch ngợm hai bên nhũ hoa của Hạ Vũ. Miệng anh ngậm một bên, tay lại đưa lên nắn bóp bên còn lại. Hai trái mận bị trêu đùa quá trớn, cương cứng hết cả lên. Hạ Vũ tự thấy bản thân quá dâm dăng, mặt đã đỏ như muốn rỉ máu.

- Ừm... dừng... a...

Hai người kia nghe được thanh âm yếu ớt lại như trúng phải mị dược. Trần Tuấn Kiệt cùng Lãnh Hàn cười đến tà ác.

- Vũ Vũ, nói tôi nghe, em có thật ngứa không? - Tuấn Kiệt một tay vân vê một bên nhũ hoa, một tay lén xuống nơi tư mật, trêu đùa hai cánh hoa hồng hồng.

- Ân... Ngứa a... Thực khó chịu...

Hạ Vũ không kìm được rên rỉ, mơ hồ cảm nhận được ngón tai thon dài đang khuấy đảo bên trong hoa huyết của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Thông tin là quyền lực

Hạ Vũ mơ màng cảm nhận thân thể mình đang run lên bần bật theo từng nhịp ra vào dưới hạ thân.

Suy nghĩ duy nhất còn sót lại: Đòi thật cầu huyết!!

MK, hai tên này, chưa xong sao?

Trên chiếc giường lớn, ba thân thể quấn lấy nhau không rời. Trong không khí còn vương tư vị hoan ái. Trên giường, dưới đất, trên bực cửa sổ, trên ghế sofa,... nơi đâu cũng thấy thứ hỗn hợp nhầy nhụa từ rượu, tinh dịch cùng dâm thủy.

Trần Tuấn Kiệt mệt mỏi thở dốc. Hắn lại hồi tưởng con kích tình vừa qua, hạ thân mềm nhũn bỗng chốc lại dựng đứng lên. Tuấn Kiệt cười khổ, ôn nhu nhìn cô gái đang mệt mỏi thiếp đi kia:

- Tiểu yêu tinh chỉ giỏi câu dẫn người khác!

"Cạch!" Tiếng cửa phòng tắm mở ra, Lãnh Hàn quần ngang hông chiếc khăn tắm, mái tóc còn chưa ráo nước, bước ra.

Anh nhàn nhạt nói:

- Đừng hành Vũ nhi nữa. Mau chóng thu dọn chỗ này. Tên họ Âu kia mà trở lại không biết sẽ có chuyện gì xảy ra đâu.

«TMD!! Ăn rồi chùi mép bỏ đi vậy hả?!»

~~

Lúc Hạ Vũ tỉnh lại đã là gần trưa, mặt trời đã lên cao quá đầu.

- Ưm..

Vũ Vũ cảm thấy toàn thân rã rời, tứ chi vô lực, hạ thân đau nhức... Dù để biết đêm qua đã kịch liệt như thế nào.

Thật khó khăn ngồi dậy, cô đưa mắt nhìn xung quanh. Bỗng chốc thật muốn chửi lớn... Nhìn căn phòng mà mọi thứ sạch sẽ, ngay ngắn như vậy, nếu không phải khắp người cô có những dấu hôn chằng chịt, chi chút thì cô sẽ tin việc đêm qua chỉ là một giấc mơ đấy!

- Thật muốn giết người mà!

Lại nhìn cả người cô sạch sẽ, quần áo cũng được thay, Hạ Vũ có chút bốt gận. Ân, đỡ phải đi tìm quần áo mặc a. Tắm cũng đã tắm rồi. Cô đang rất mệt, nếu phải vận động nhiều một chút, chắc cô xỉu luôn quá.

"Cạch!"

Hạ Vũ bước ra phòng khách, định bụng kiểm cái gì ăn thì lại bắt gặp Trần Tuấn Kiệt cùng Lãnh Hàn rất thân nhiên ngồi đấy.

- Vũ Vũ, dậy rồi sao? - Tuấn Kiệt cười đến chói lóa với cô.

Hạ Vũ cấp cho hắn một ánh mắt khinh bỉ. Hừ, hừ. Quyết tâm lờ bọn hắn đi, lờ bọn hắn đi..

Cả hai người kia đều nhận thấy sự việc đang không tốt, bèn rất biết phối hợp, đến gần Hạ Vũ trưng ra bộ mặt hối lỗi.

- Cái gì đấy? - Hạ Vũ không thèm nhìn bọn họ, chỉ chăm chăm uống hộp sữa vừa lấy ra trong tủ lạnh.

- Vũ Vũ à....

- Vũ nhi..

- Mấy người gọi cái gì? Tôi chưa chết. Không cần khóc lóc gọi tên.

Trần Tuấn Kiệt bị Hạ Vũ lườm cho cháy mặt, bèn đánh mắt sang Lãnh Hàn, con rất chuyên nghiệp nháy mắt liên tục.

Lãnh Hàn tự hỏi: "Mắt hắn có vấn đề sao?"

Cơ mà Lãnh Hàn lại rất biết cách làm Hạ Vũ nguôi giận. Anh nở nụ cười bán nước hại dân với cô, cất giọng ngọt như đường:

- Vũ nhi à, em còn nhớ hay nói gì với tôi không?

- Nói gì cơ? - Hạ Vũ nghi hoặc hỏi.

Lãnh Hàn biết đã thu hút được sự chú ý của cô, lập tức quay sang nhìn Trần Tuấn Kiệt với thái độ tiểu nhân đắc chí.

- Ân. Em thường nói: "Thông tin là quyền lực. Kẻ có nhiều thông tin nhất chính là kẻ quyền lực nhất."

- Cái này thì liên quan gì? - Đến lượt Tuấn Kiệt nghi hoặc hỏi.

Lãnh Hàn không nhân nhượng, cốc cho hắn một cái thật đau, còn nhìn hắn chăm chăm, ý bảo: Ngươi thử nói câu nữa xem?

- Vũ nhi, tôi mới tra ra gần đây có một người tên Mục Tân, thời gian gần đây có một số biểu hiện khả nghi. Hôm xảy ra sự cố, có người nói hắn đi vào rừng, hướng đi lại là hướng chúng ta đang đứng. Thực chất bọn họ không biết, nhưng tôi men theo hướng đó mà đi thì lại tới bãi trống nơi chúng ta bị tách đoàn. Có thể là cố ý, cũng có thể là trùng hợp.

Lãnh Hàn nói, tay lại đưa điện thoại cho Hạ Vũ xem hình.

Người đàn ông này tầm khoảng 30 tuổi. Đặc điểm nhận dạng rõ nhất chính là vết sẹo dài tầm 3cm trên má trái. Ngoài ra, giống với những người thợ săn bình thường, hắn có vóc dáng khỏe mạnh, da hơi ngăm.

- Mục Tân sao? - Hạ Vũ lăm bắm - Mục Tân... Mục Tân...

Hai mắt Hạ Vũ chợt sáng lên. Nói Mục Tân, không phải nói một tên xã hội đen mà trong nguyên tác có vài lần xuất hiện sao? Hình như hắn xuất hiện ở gần cuối truyện thì phải. Lúc mà... Phải rồi. Đây chẳng phải kẻ cầm đầu đám cường bức nguyên chủ sao? Chết tiệt, Mục Tân. Ta còn định tìm người trừ khử trước để tránh hậu họa, nay lại ngang nhiên xuất hiện ở đây, chẳng phải là lão Thiên giúp ta sao?

Hạ Vũ nhắc máy lên gọi cho Hoắc Thiên Kinh:

- Việc tôi nhờ đã xong chưa?

"A... Bảo bối, tôi nhớ em a..."

Hạ Vũ mừng mình bỏ điện thoại cách xa khỏi tai. Cái giọng nhõng nhẽo này là của tên hồ ly kia thật sao? Thật là đáng sợ. Có vẻ như Ôn Nhã sắp lên làm lão công rồi à! Thiên Kinh, người trông nam tính vậy mà làm tiểu thụ.... Haizzzz, buồn ơi là sầu!

- Nói nghiêm túc chút nào. - Hạ Vũ ho khan vài tiếng.

"À, theo như kết quả khám nghiệm hiện trường, có khoảng 30 mẫu ADN là còn rõ ràng nhất, chứng tỏ 30 người này thời gian gần đây có qua lại chỗ đây."

- Tần suất nhiều nhất gồm những ai?

"Xem nào. Có 5 người, trong đó 3 người hoàn toàn không biết dùng súng. Hai người còn lại, một tên Mục Tân, còn lại là Huỳnh Thư. Huỳnh Thư thì riêng hôm đó không có vào rừng. Bệnh viện cũng xác nhận là hắn bị gãy tay ngày hôm trước, hôm đấy mới được đưa đi viện. Nếu như vậy, người cần quan tâm nhất chính là Mục Tân."

- Ô... Vậy sao?

"Haha. Nghe có vẻ không ngoài dự đoán của em nhi, bảo bối?"

- Có lẽ vậy.

Hạ Vũ nhìn vào số dữ liệu mà Hoắc Thiên Kinh vừa gửi, nhàn nhạt nói:

- Thay đổi giao thức mã hóa của hắn. Lấy tất cả tin nhắn mã hóa trong 4 ngày trở lại đây. Làm xong nhớ xóa dấu vết. Để lộ một số thông tin của hắn ra ngoài. Nếu tôi nhớ không nhầm, tên này có tham gia rửa tiền ở một ngân hàng của Colombia thì phải.

Hừ, tôi rất cực muốn xem, Mục Tân hắn rốt cục có thể làm gì. Tống Như Hoa? Hừ. Đừng nhảm lão nương với Hello Kitty. Xừ xong Mục Tân hắn, tôi xừ cô sau.

~Các nàng, nếu truyện ngày càng chán, các nàng chẳng thiết đọc nữa, làm ơn nói một tiếng a...

~Còn nếu không, các nàng bỏ thí cho ta vài vote đi a.....

Chương 39: Lăn theo dấu vết

Khoảng nửa giờ sau, trên máy tính của Hạ Vũ đã hiện lên một địa chỉ ID:[cpt.d3m0].

Đôi tay thon dài lại múa trên bàn phím, cô nhếch miệng cười:

- Mục Tân a Mục Tân, lần này bốn cung xem ai là người thao túng người!

Địa chỉ ID kia dẫn đến một số điện thoại nặc danh. Cuộc trao đổi gần đây nhất kết thúc vào hai ngày trước, bấm vào hiện thị tất cả tin nhắn, Hạ Vũ chăm chú đọc.

-0123xxx: Mày đã xử gọn nhẹ được Hạ tiểu thư chưa?

-Captain Demo: Cô chủ yên tâm cô ta bị chôn vùi xuống đáy vực rồi chính mắt tôi đã nhìn thấy.

-0123xxx: Cần thận vào! Đừng để bọn chúng lăn ra dấu vết của mày!

-Captain Demo: Cô chủ, tôi không ngu xuẩn đến mức để lại dấu vết cho bọn chúng đánh hơi đâu! Giờ đến lúc cái tin "Hạ tiểu thư chết trẻ vì rơi xuống đáy vực" sẽ la liệt trên các mặt báo thôi.

-0123xxx: Tạm yên tâm nhưng mày nên nhớ cái mạng chó của mày cũng là được tao bao che, nếu lần này thất bại bại mày tự hiểu đi.

-"Mấy người tưởng tôi dễ chết vậy sao? Một lũ não ngắn!" - Hạ Vũ nhếch mép khinh bỉ

Bấm vào đoạn nói chuyện gần nhất, cô vớ lấy túi snack thản nhiên vừa ăn vừa xem.

-Captain demo: Cô chủ. Cô gọi tôi có chuyện gì?

-0123xxx: Mục Tân, vụ ám sát trong rừng lần trước mày đã làm không ra gì rồi. Không định chuộc tội sao?

- Captain demo : Cô chủ, ả ta chết rồi. Cần gì phải nhọc công?

-0123xxx: Ốc chó! Mày nghĩ ả Hạ Vũ đó dễ chết vậy sao? Mục Tân, tao cho mày hay, không nhanh chóng mang xác ả ta về đây thì mày cứ xác định đi. Tao dung túng cho mày bao năm nay không có nghĩa là tao không làm gì được mày! Giữ cái mạng chó của mày cho cẩn thận.

-Captain demo : Đã biết!

Hừ, một lũ ngu xuẩn lại muốn dùng cái gì để hại cô nữa. Miệng nhai snack Hạ Vũ gõ bàn phím sau một phút đã tìm được tọa độ của tên hỗn đản đó. Vừa hay Âu Dương Nam bước vào:

- Vũ Vũ em đã tìm ra hắc chưa?

-Đúng lúc lắm, Nam cậu tập hợp mọi người đi. - Hạ Vũ cười ranh mãnh - Chúng ta đi đánh đòn phủ đầu.

Phân cách công trúa

X

Xem nào, lăn theo tọa độ Hạ Vũ đến một quán bar khá xa khu nghỉ dưỡng của Tổng thị. Đứng trước quán bar "Night" cô nhìn vào chiếc SmartWatchK8 được cô nâng cấp thêm phần mềm, chắc chắn khớp với tọa độ rồi quay ra nói với đám người Lãnh Hân:

- Chắc là hắc ở trong đó, mấy người các anh đã chuẩn bị chưa?

- Vũ Vũ à, em đừng coi thường bốn thiếu gia đây chứ. - Lãnh Hân cười nhạt.

Thấy vậy cô cũng cười lớn:

- Nào dám coi thường Lãnh thiếu gia, nhưng nói trước hôm nay chúng ta không đến đây để giết hắc, tôi cần hắc làm con mồi để dụ được kẻ thao túng chuyện này!

Hạ Vũ bước vào quán bar, gương mặt cô toát lên vẻ sắc lạnh xen lẫn với sự cao ngạo ẩn sau mái tóc nâu khiến người khác mê hồn nhưng không dám lại gần.

Vừa bước chân vào bar tiếng nhạc ập vào tai khiến Hạ Vũ không khỏi nhăn mày, cô vốn khó chịu với những tạp âm như thế này. Cô quét mắt nhìn xung quanh bar đủ mọi loại người, những thanh niên chỉ biết cầm trên tay ly rượu quay cuồng trên sàn nhảy, Hạ Vũ cô vô cùng là khinh bỉ loại người ỷ mình giàu có mà chỉ biết hưởng thụ cho bản thân, thật là phé vật. Có cả những cô nàng nóng bỏng uốn néo trên sàn nhảy cười khiến những gã đàn ông mị người, có cả những gã lẳng lơ trong bộ váy mà cô thấy chả khác gì nội y cả, nhìn họ đi ve vãn đàn ông mà cô cảm thấy buồn nôn.

Hạ Vũ chỉnh lại chiếc smartwatch, giọng đều đều:

- Người như hấn chắc không xuất hiện ở sàn đâu, tôi cùng Lãnh Hàn sẽ đi tìm quản lí còn Trần Tuấn Kiệt, Âu Dương Nam mấy người các anh đi nghe ngóng tình hình xung quanh đi.

Nói xong cô lôi Lãnh Hàn ngồi vào một góc khuất nhưng từ đây có thể nhìn thấu tóm được cả bar, trong khi cô ung dung ngồi nhâm nhi ly cocktail thì Lãnh Hàn phải dùng mọi lực lôi kéo được người quản lí đến.

Bà ta là một người phụ nữ trung niên ,họ Dương tên Kì, dù đã có tuổi nhưng lại ăn mặc sắc sỡ như một con tắc kè, trên mặt bà ta Hạ Vũ đoán chắc tầm 8,7 lớp phấn chứ không ít đâu nha, môi thì đỏ chót thì trông như hề chứ chẳng toát lên được chút vẻ đẹp nào.

Cô đánh giá quản lí xong cũng phải ngồi day day đầu vì mùi nước hoa nồng nặc từ bà ta. Oa, nhưng cô rất khâm phục Lãnh Hàn nha, bị bà ta ôm sát vào người mà vẫn phải cười đến ngọt sớt tung hứng bà ta lên tận mây xanh khiến " mỹ nhân " cười không ngọt. Nhìn anh chịu khổ nhưng lòng cô có chút hả hê nha, ai nói hôm trước anh hành hạ cô thế thảm vậy cơ!

« Con gái a, mẹ không nghĩ con thích cười trên nỗi đau của của người khác vậy đấy -_-»

Lãnh Hàn cuối cùng cũng moi được chút thông tin từ Dương Kì, anh không nghĩ sẽ lãng phí mọi lực vào một bà cô già như vậy. Thấy Hạ Vũ nhìn anh cười trong mắt ánh lên một tia đắc chí hà hề là mặt anh đã đen đi vài phần chắc chắn khi về anh sẽ tìm cơ hội ngược cô chết thì thôi.

- Vũ Vũ, hấn đang vui vẻ ở phòng 117, đến giờ đi bắt mồi rồi.

- Phong, vất vả cho anh rồi đi gọi mọi người thôi. - Hạ Vũ vừa đi vừa nén cười.

~ Phân cách

~~

Lãnh Hàn đi đầu tìm đến phòng 117, anh đập cái cửa khiến nó gãy tung ra khẩu Beretta cũng đã lên nòng. Nào ngờ bọn họ lại được chứng kiến một cảnh xuân tình phơi phới.

Mục Tân đang say sưa ngấu nghiêng người đẹp thấy động liền vợ vội khẩu súng nhưng nòng súng của Lãnh Hàn đã để hấn trong tầm ngắm. Lúc này Hạ Vũ mới từ từ bước vào nhìn thấy cô, hấn thất kinh. Rõ ràng hấn đã tận mắt thấy cô rơi xuống vực rồi không ngờ cái mạng của cô lớn như vậy. Hấn thật sơ xuất khi không nghe lời cô chủ.

Hạ Vũ đem hết sắc mặt biến đổi của hấn vào tầm mắt, cô nhếch mép cười nhàn nhả ngồi xuống ghế:

- Mục tiên sinh, không cần giới thiệu anh cũng biết tôi là ai, bây giờ chúng ta ngồi ôn chuyện cũ với nhau chứ?

Mục Tân lúc này mới sực tỉnh, trở về với vẻ lãnh đạm hấn chỉnh tề lại quần áo, chỉ người tình của mình:

- Còn cô. Biến!!!

À ta nhìn thấy súng đang nhắm vào mình thôi đã hồn siêu phách lạc rồi liền cuống cuống vợ quần áo chạy ra khỏi phòng. Lúc này căn phòng được cách âm được hoàn toàn với những tạp âm bên ngoài, không khí trong phòng im lặng đến mức quỷ dị.

Âu Dương Nam lạnh giọng :

- Đi thẳng vào vấn đề, ai là người thao túng mọi chuyện?

Hấn khinh khinh:

- Các người nghĩ tôi là gì, chó phản chủ à!!! Có giết thì cứ giết, muốn làm gì thì cứ làm.

Hạ Vũ cười nhẹ:

- Mục tiên sinh, tôi biết được người đó đã thao túng anh bằng cách nào và nếu anh giúp tôi thì tôi cũng sẽ giúp anh có một lá bài chuẩn an toàn. Sao, chúng ta trao đổi chứ?

Mục Tân dựa vào ghế liếc mắt đánh giá Hạ Vũ, hấn dăm chiêu rồi cười gằn:

- Cô gái nhỏ à, chiều này đã quá quen rồi đấy. Cô tưởng tôi là ai, con nít ba tuổi chắc. Con ranh như cô làm sao có thể lừa được tôi

Hạ Vũ vẫn không nhanh không chậm, nhàn nhạt nói:

- Mục tiên sinh, tôi biết chuyện anh chuyển tiền phi pháp ở Colombia, tôi cũng biết được chuyện anh được bao che để lần trốn. Người thao túng anh có bằng chứng anh phi pháp thì tôi cũng có, đến lúc đó có lẽ kết cục của anh sẽ thảm hơn bây giờ nhiều.

Mục Tân gầm lên, mắt hằn lên những tia máu như muốn lao vào xé xác Hạ Vũ vậy

- Con ranh nhà cô dám đe dọa tôi!? - hấn rít từng chữ qua kẽ miệng.

Lúc này Hạ Vũ muốn ngồi ung dung nhưng ánh mắt cô thêm vài tia sắc lạnh khiến cho không khí u ám như lạnh đến âm độ:

- Tôi đe dọa anh??? Tôi sẽ được gì từ đây, bây giờ tôi chỉ muốn trao đổi một là anh giúp tôi, tôi cũng sẽ dùng virus Friday, đưa con thành tựu của tôi đi găm nát tường lửa của kẻ đó mang những chứng cứ về đây và sẽ xóa sạch không còn dấu vết, chừa cho anh một đường lui hoàn hảo. Kẻ đó làm được thì Hạ Vũ đây có thể làm hơn.

- Nhưng nếu Mục tiên sinh đây không muốn hợp tác thì kết cục của anh không chỉ là cái chết không đâu.

Cô cười nhưng nụ cười ấy lại khiến cho Mục Tân cùng đám người Lãnh Hàn lạnh đến thấu xương. Sắc mặt của Mục Tân từ đỏ chuyển sang tái dần, hấn biết hấn không thể phản bội cô chủ chỉ vì ả ta bắt được thóp của hấn. Cứ như vậy hấn sẽ không còn đường lui, vốn dĩ hấn cũng chả ưa nổi ả, nếu Hạ Vũ đã bày cho hấn một con đường sống hấn không ngu xuẩn đến nỗi từ chối, đúng là vận máu chó!!

Mục Tân liếc Hạ Vũ, thờ dãi:

- Được thôi, nếu Hạ tiểu thư đây đã chừa cho tôi một con đường sống thì tôi cũng không có lí nào từ chối rồi. Nhưng tôi có một điều kiện cô phải lấy dữ liệu ngay tại đây!

Cô cười hoa lệ, nhàn nhạt nói:

- Mục tiên sinh sợ tôi lừa sao, được vậy thì Âu Dương Nam anh đi lấy cho tôi một chiếc máy tính xách tay, tốt nhất nên là của Asus.

Âu Dương Nam trở ra ngoài, tầm 20 phút sau trên tay anh đã có máy tính xách tay của Asus:

- Hạ Vũ, đồ em cần đã có.

Cô liền cầm chiếc máy tính, nhanh chóng khởi sự động một chương trình và đôi bàn tay lại như lướt trên bàn phím. Trong không khí im lặng tiếng gõ bàn phím vang lên đều đều như mang thêm phần quý dị cho căn phòng.

Ngón tay thon dài thoăn thoắt gõ một đoạn code. Hạ Vũ tháo chiếc dây chuyển mặt hình tròn tách đôi nó ra liền biến thành chiếc USB cô cắm vào máy, tải con virus mà cô đã lập trình sẵn. Sau khi con virus mà cô gọi là Friday này cắn nát tường lửa của máy chủ của kẻ đó thì đoạn mã mật kia sẽ làm nhiệm vụ của nó: đánh cắp dữ liệu.

Thực ra cô có thể dùng loại virus thường nhưng như vậy nhờ đám chó săn đó lại đánh hơi được cô thì thật phiền phức, Hạ Vũ nhìn ứa lệ, nuối tiếc vì công sức cô vất vả lập trình lại Friday lại để nó hi sinh nữa rồi..

" Mẹ xin lỗi, lại để con hi sinh lần nữa rồi Friday "

Những đoạn số nhị phân, thập phân chạy liên tiếp trên màn hình máy tính, Hạ Vũ nhanh chóng truyền lên một loại tín hiệu chỉ đường, miệng gắt lên:

- Mục Tân, rốt cục ngươi đã làm bao nhiêu chuyện phi pháp vậy hả?!

Theo tầm nhìn của Hạ Vũ, mọi người chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

MK!! Với số tội trạng kia, tên Mục Tân này có ngồi tù 3 kiếp cũng chẳng đủ. Chẳng hiểu tên đàn nào lại đi bao che cho hấn nữa!

~Chào các tình yêu..

~Chap này là một bạn trợ lí viết, mọi người góp ý và ủng hộ bạn ý...

~Còn nữa, có ai muốn góp ý về kết cục của nữ chủ không? Ta nghe a

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Hảo hảo phụng bồi nữ chủ

Hạ Vũ ôm một bụng đầy lửa, lườm Mục Tân đến cháy mặt.

Khốn thật!

Kiếp trước tên này là lợn rừng sao? Ăn xong rãnh rồi đi tác oai tác oái ở ngoài! Lần này cô giúp hần xóa tội, chẳng phải là lỗ nặng rồi sao??

Ây... Không được, không được... Cái này không thể chơi đùa được. Bằng ấy tội trạng, xóa đi cũng không ít phiền phức. Phiền nhất là khi tên này thuộc danh sách được "đặc biệt chăm sóc" của cảnh sát. Rắc rối!

- Vũ Vũ, có chuyện gì sao? - Âu Dương Nam nhấp một ngụm Cognac, lười biếng nhìn Hạ Vũ.

- Dương Nam, cậu nói xem, làm thế nào để "dọn dẹp" phía cảnh sát?

Trần Tuấn Kiệt hí hóp nhìn màn hình máy tính. Thật khó nhìn a. Chẳng hiểu cái tên đang dung túng cho Mục Tân này có não không nữa. Thứ phiền phức thế này cũng rước vào người. Thực rãnh rồi sinh nông nổi mà!

- Vũ Vũ, không làm được sao?

Hạ Vũ lười biếng tựa lưng vào ghế, day day hai thái dương, nhàn nhạt cất tiếng:

- Không phải là không làm được. Căn bản nếu làm thì phải nhọc công rất nhiều. Nhưng mà chỉ để tìm người kia thôi thì thấy hơi phí... Chi bằng tự lực tìm người còn thư thả hơn.

Mục Tân bị Lãnh Hàn áp chế ngồi phía sau nghe vậy thì tròn tròn mắt. Vậy giá trị của hần là gì cơ?

Hạ Vũ day day hai thái dương. Vốn tưởng chuyện này khá là dễ dàng, song lại không như thế. Lãnh Hàn thấy bộ dáng chật vật của cô thì đau lòng. Thấy vậy bèn hung hăng đâm vào bả vai Mục Tân một cái, làm hần ta đau la oai oái.

Âu Dương Nam trầm ngâm hồi lâu, bất chợt lại lên tiếng:

- Cũng không cần xóa hết. Hiện tại chỉ cần lo lắng phía bên kẻ đứng sau thôi. Xóa hết tội lỗi bên đó. Còn phần đường lui cho tên này cũng đơn giản. Kiệt, chẳng phải cậu rất rành về mấy vụ tạo thân phận giả sao? Sắp xếp một cái chết giả, sau đó cho hần một thân phận mới. Cùng lắm là bồi hần ít tiền nữa. Chẳng phải xong xuôi rồi sao?

Hạ Vũ nghe được thì hai mắt sáng lên. Không ngờ lại có thể nghĩ ra cách giải quyết ổn thỏa như vậy. Cô thực sự bội phục vị học trưởng này.

Liền đó, Hạ Vũ nhướn mày nhìn Mục Tân:

- Nào. Vậy được chưa? Một cái kết quá hoàn hảo cho loại người như ngươi rồi. Giờ chỉ cần ngươi hợp tác một chút xíu, nói ra kẻ chủ mưu đằng sau. Thiết nghĩ, ngươi là kẻ cơ hội, hần sẽ biết được phần lợi của mình.

Mục Tân sắc mặt rất khó coi. Hạ Vũ tuy trời gà không chặt, bù lại, người này lại có thể dùng bộ não để uy hiếp hần. Kẻ có đầu óc luôn luôn là những người không đơn giản. Vị Hạ đại tiểu thư này cũng không ngoại lệ. Nếu hần lựa chọn tin tưởng, khả năng bị lừa vẫn là rất cao.

Thật là vận máu chó mà!?

Đang yên đang lành tự dưng dính vào cái con nhóc này.

Nhưng mà... điều kiện của cô ta cũng quá hấp dẫn đi. Một thân phận mới, đồng nghĩa với việc những ngày tháng sống chui sống lủi trong mấy quán bar ngột ngạt của hần cũng sẽ không còn nữa. Chắc chắn tốt hơn tình cảnh hiện tại. Hai mắt tam giác của Mục Tân nhìn chằm chằm thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi trước màn hình máy tính kia. Trong không gian thiếu thốn ánh sáng, ánh đèn từ màn hình phủ lên người Hạ Vũ, làm cho cô có vẻ hư hư thực thực. Bàn tay ngọc ngà đặt trên tay vịn của ghế, ngón tay gõ theo nhịp, dáng vẻ vô cùng vương giả. Trong giây lát lại gọi cho hần một sự tin tưởng không hề nhỏ.

- Được! Tôi đồng ý!

Hạ Vũ hài lòng với câu trả lời này. Mắt đẹp neho lại nhìn đối tác, khóe môi vô thức nở nụ cười:

- Mục tiên sinh, tôi cam đoan với ông, hợp tác với tôi chính là quyết định sáng suốt nhất của ông từ trước đến nay! - Hạ Vũ cầm chiếc máy ghi âm, hướng Mục Tân cười cười. - Hợp đồng đã được xác lập, chúng ta nên bắt đầu chứ?

~~~~~

Tổng Như Hoa hiện tại lòng như lửa đốt. Cô ta vừa nhận được tin báo Hạ Vũ còn sống và đang xuất hiện ở thị trấn gần đây nhất. Đáng lẽ ra Mục Tân nên biết và trừ khử cái gai đó đi.

Như Hoa thực sự rất sốt ruột. Nhưng linh tính mách bảo cô ta rằng có gì đó không ổn, ngàn lần không nên liên lạc với Mục Tân lúc này.

Nếu như thực sự... Hạ Vũ biết được cô ta là kẻ chủ mưu... Không... Không có nếu như... Thật sự không có cách nào để lần ra dấu vết của Mục Tân. Nhưng tại sao trong lòng lại nóng như lửa đốt?

Không ổn. Thật không ổn chút nào. Cô ta cần phải thu xếp mọi thứ. Ngộ nhờ Mục Tân có bị phát hiện cùng khai ra, cô ta hẳn không còn đường sống. Cô ta chưa muốn chết. Tổng Như Hoa này còn chưa hưởng thụ hết đâu!

Tổng Như Hoa cầm điện thoại, lấy chiếc nhẫn gia truyền của mẹ đưa cho, nhanh chóng bấm một dãy số khắc trên mặt sau của nhẫn.

"Tên?"

- Tổng Như Hoa.

"Yêu cầu?"

- Tôi muốn bảo toàn mạng sống của mình. Tôi còn muốn các người dọn dẹp một số nhân vật nữa.

.....

"Đã xác nhận yêu cầu. Tổ chức sẽ tận lực thực hiện."

Tổng Như Hoa nghe tiếng cúp máy phía đầu dây bên kia. Nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe môi nở một nụ cười ngoan độc:

- Hạ Vũ, để xem, tao với mày, ai hơn ai?!

~~~~~

Hạ Vũ thu xếp, chuẩn bị ra về. Đột nhiên sống lưng truyền tới một trận lạnh đến thấu xương.

Cô nhủ mày, dừng động tác hiện tại. Bộ dáng đề phòng của cô khiến cho ba tên con trai có chút kì lạ. Âu Dương Nam lên tiếng hỏi:

- Có vấn đề gì sao?

Hạ Vũ trầm ngâm một lúc, sau đó lại lắc đầu, tự an ủi bản thân:

- Không có gì hết. Chỉ là đột nhiên nghĩ tới một số chuyện thôi.

Nhưng Hạ Vũ, không lâu sau đó sẽ vô cùng cảm kích giác quan thứ sáu của mình. Chẳng qua lúc ấy, ngoài cảm kích còn có hối hận tột độ. Nhưng đó là chuyện của tương lai.

"Bây giờ tôi nắm thóp của cô rồi, để xem tôi phụng bồi cô như thế nào, nữ chủ đại nhân!"

Người xưa đã không ít lần nói: "Cuộc đời là một chuỗi những bất ngờ". Chúng ta không thể dự đoán trước tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Cũng không thể đoán trước được số phận của bản thân. Một con người chưa từng phạm sai lầm cũng không đồng nghĩa với việc mọi bước đi của người đó luôn đúng. Tỷ như... dù đã biết được điểm yếu của đối phương, nhưng lại không ngờ mình lại bị đánh úp chẳng hạn...

~Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người trong thời gian qua.

~Ta cảm thấy rất vui khi truyện của ta được mọi người chia sẻ trên nhiều diễn đàn và website. Càng cảm kích hơn khi mọi người đều ghi rõ tên tác giả, tác phẩm. (๑—๑)'

~Ta cũng xin lỗi, vì hiện tại ta đang LƯỜI... RẤT LƯỜI... CỰC KÌ LƯỜI...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Say

Chiếc xe chờ mấy người Hạ Vũ không đi về phía khu nghỉ dưỡng mà trực tiếp về thẳng thành phố. Ồm thì... nghỉ có mấy ngày mà gặp đủ thứ chuyện như vậy, Hạ Vũ đương nhiên mất hứng, một mực muốn về. Mà thời gian này Vũ Vũ có ảnh hưởng lớn đến tư tưởng của đám đàn ông con trai kia, cho nên cả đám cũng lục tục kéo về cùng.

- Các người thật phiền phức! - Hạ Vũ nhắm mắt dưỡng thần, khó chịu buông một câu.

Trần Tuấn Kiệt rất không biết xấu hổ, cọt nhà tựa đầu lên vai Hạ Vũ, cất giọng tà mị:

- Vũ Vũ, là người ta muốn được ở cạnh bởi đường tình cảm với em.

- Kiệt! Bớt buồn nôn đi. Hình tượng?! - Âu Dương Nam hé một bên mắt, nhìn tên kia một cách khinh bỉ.

Trần Tuấn Kiệt ném cho Âu Dương Nam một cái mị nhãn to đùng, sau đó lại cọt nhà nói:

- Nam, cậu ghen với Vũ Vũ vì tôi yêu cô ấy chứ không yêu cậu đúng không?

Cả đám nhất thời nghẹn họng, không biết nói gì hơn...

Đêm. Khoảng thời gian mà con người dễ dàng sa vào những suy nghĩ mông lung. Đêm cũng là thời khắc mà con người thả lỏng tâm hồn nhất. Cũng bởi vậy mà cảm xúc cũng khó lòng mà kiềm chế.

Hoàng Thiên lắc lắc li Moët Impérial thượng hạng trên tay, thần thờ nhìn thứ chất lỏng sóng sánh.

Thật ngọt...

Rượu thật hảo hạng, cái vị ngọt thanh mát chảy vào họng hần, rồi theo thực quản đi xuống dạ dày. Hần muốn thứ ngọt ngào này lấp đầy tâm can đang đắng ngắt của hần.

Hần say rồi. Phải. Nhưng hần càng say, hần lại càng nhớ cái bóng dáng nhỏ bé tươi cười kia. Bao lâu rồi nhỉ? Đã tròn một năm chưa? Hay là mới mấy tháng? Hần nhớ cô! Cảm giác như cả một thập kỉ rồi hần chưa thấy cô vậy! Không. Hần luôn biết cô đang ở đâu đang làm gì... Nhưng như thế là chưa đủ. Tâm trí hần lấp đầy hình ảnh cô, hai bên tai lại cứ như nghe thấy giọng nói của cô vậy.

Ha... Hần đang làm gì thế này? Chính hần ruồng bỏ cô trước mà! Khốn thật. Hần ở đây say khướt cái gì cơ chứ. Rốt cục là tự mình gây nên rồi lại tự hành hạ bản thân mình. Hần thật ngu ngốc, cũng thật đáng thương. Hần đã đập đầu để mà rồi chối bỏ tình cảm của cô, rồi sau đó lại hằng đêm lại say bí tỉ. Nực cười! Thật là... điên đầu quá!

Hoàng Thiên nốc cạn li rượu còn phân nửa, cảm nhận được thứ chất lỏng hảo hạng đang xối xuống dạ dày mình. Thật khó chịu...

- Vũ Vũ! Đến bao giờ em mới chịu quay lại nhìn tôi hả?!

Phải đó, đến bao giờ em mới chịu quay về với tôi nhỉ?.....

“Cộc, cộc!”

- Ai?!

- Thiên, là tôi, Doãn Hạo đây.

Hoàng Thiên thần trí nửa tỉnh nửa mê, ngay cả tên cái người đã cùng mình xây dựng công ty cũng đem quên sạch.

- Huh?...

Doãn Hạo bước vào, nhìn cảnh tượng trước mắt mà đầu đổ ba vạch hắc tuyến.

Rượu của anh... Mấy chai rượu tù mà anh mất công đi xối tung mọi châu lục lên mới có được. Tên hỗn đàng này... Hần cứ nhiên nhân lúc anh đi vắng mà đem rượu của anh uống sạch!!! @&\$!*!#%#/#!

Hừ hừ...

- Khốn nạn! Thiên! Anh đang làm cái quái gì ở đây vậy hả?! Đúng. Mau đứng dậy cho tôi!

Hoàng Thiên đảo tròn mắt trắng dã, lơ đãng nhận ra người đối diện.

- Hạo...

Doãn Hạo thực sự điên rồi. Hần không cả nhận ra anh nữa sao? Người nào đó vẫn ngờ ngác không hiểu gì, lại quơ tay định cầm lấy chai rượu trên bàn.

- Khốn khiếp, tôi không có thời gian dông dài với anh. Anh lo mà quản tốt tình nhân bé nhỏ của mình đi! Chừng nào cô ta còn chưa bị xích lại thì Hạ Vũ

còn gặp nguy nguy đó!

Hoàng Thiên trừng lớn hai mắt, vừa rồi là nhắc tới Vũ Vũ sao?

- Cậu nói gì? Nói lại xem?

- Hừ. - Doãn Hạo khinh thường cấp cho hắn một cái liếc mắt. - Chẳng lẽ tôi nói sai? Hừ. Chẳng biết anh nói theo dõi Hạ Vũ kiểu gì. Ngay cả việc cô ấy năm lần bảy lượt dạo quây môn quan anh cũng không biết!!! Tôi vừa rồi đi mấy ngày, mà lúc về đã được báo là Hạ Vũ bị ám sát trong rừng! Còn chưa kể gặp nạn, rơi xuống vực nữa!!

Doãn Hạo như lâu ngày không được giải tỏa, khó chịu tuôn ra một tràng. Anh chỉ hận không thể một đạn cho tên khốn kia xuống hoàng tuyền! Trước khi đi anh đã dặn đến cận nước miếng là phải theo dõi sát sao, cốt để bài đảm an toàn cho cô gái nhỏ của anh. Ấy vậy mà hắn ta ngày đêm nhốt mình trong phòng, đã vậy còn tiêu tốn bao nhiêu rượu thượng hạng của anh nữa. Muốn chết mà!

- Cậu nói Vũ Vũ bị rơi xuống vực? Ở đâu? Tìm thấy người chưa? Vì sao lại rơi? - Hoàng Thiên đã hoảng lại càng thêm hoảng.

- Hừ. Chờ đến lúc anh hỏi thì cô ấy đã không còn rồi! Chết tiệt. May cho anh là Hạ Vũ cô ấy không hề gì, nếu chẳng may cô ấy gặp chuyện, tôi nhất định sẽ lột da anh chứ không phải đứng nói chuyện như này đâu! - Anh hít một hơi thật sâu, sau đó lại ý vị thâm trường nhìn hắn. - Nhớ lấy lời tôi. Quân cho tốt Tổng Như Hoa. Nếu con chó cái nhà ai đó không biết đường mà lại cắn người bừa bãi, tôi cam đoan kết cục sẽ chẳng hay ho gì.

Doãn Hạo không chút kiêng nể mà buông lời cay độc. Hôm nay anh bớt chút thời gian đi nhắc nhở hắn vậy thôi, chứ căn bản anh định về nước là tới ngay chỗ Hạ Vũ. Nơi này thật khó thờ...

Hoàng Thiên ngồi nghiền ngẫm lại những gì vừa nghe được. Ngay cả khi Doãn Hạo đã rời đi rồi, hắn vẫn im lặng tựa lưng vào sofa. Điều thuốc đã cháy gần hết, ấy vậy mà hắn không vẫn không cảm nhận được hơi nóng nơi đốt ngón tay.

Tổng Như Hoa?

Khá lắm

Hình như gần đây anh đã quên mất có một Tổng Như Hoa vẫn còn nhón nhơ ngoài kia.

Hoàng Thiên siết chặt nắm tay. Trong lòng thầm quyết định phải sớm dẹp bỏ quả hom nỏ chậm này. Nếu để quá lâu có thể gây hại cho Vũ Vũ của hắn. Điều này là không thể chấp nhận được.

~

Hạ Vũ chống cằm lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Ay.... Sao tự dưng lại có cảm giác nao nao ấy nhỉ?...

- Hay là mình đã quên mất gì rồi nhỉ?

- Vũ nhi! Ăn cơm. - Hạ Phong vô thanh vô thức bước đến bên cạnh cô từ lúc nào.

- A... Ân...

Thôi mặc kệ. Trước tiên phải lập kế hoạch hành hạ nữ chủ đã. Hạ Vũ cô chán ghét phải làm bìa ngấm cho Tổng Như Hoa rồi. Cơ mà trước hết, cứ đi ăn đã!

~Xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ cùng chất lượng chap không cao *cúi*

~Thực sự thì dạo gần đây au cũng khá lười, với lại chăm đọc truyện của các đồng nghiệp khác nữa

~Các tình yêu tha thứ cho ta

~Love you, pặc pặc

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Một sách VS Bạch liên hoa (1)

___ Tình yêu của tôi được viết bằng dãy số thập phân gồm "0" và "1". - Hạ Vũ ___

Báo chí sáng nay trên trang nhất đều đưa tin về tập hồ sơ về vị thiên kim của Tổng gia Tổng Như Hoa. Thật không biết từ đâu mà cánh nhà báo lại có được những thông tin khiêm nhả như số đo ba vòng, cân nặng, chiều cao, cỡ quần áo bao gồm cả áo bra và quần nhỏ (!)

Việc Tổng Như Hoa từ hồi mẫu giáo đến khi lên cấp Ba đạt thành tích gì, mắc lỗi gì, có tật xấu gì, thậm chí việc hồi đó cô ta chép bài tập của ai cũng bị đưa hết lên mặt báo. mấy chuyện nhỏ nhặt như thế, không đáng quan tâm như vậy, nhưng khi dính lấy cái tên Tổng Như Hoa thì lại trở thành tiêu đề hot nhất được tìm kiếm trên mạng xã hội và các trang thông tin. Người đứng sau chuyện này cũng quá quan tâm tới "mức độ to lớn" của sự việc đi.

Trong một quán cafe mang hơi hướng cổ kính, một nhóm bốn người đang ngồi trầm ngâm trong hơi nóng nghi ngút tỏa ra từ tách cafe buổi sáng.

- Lần này cậu thực sự rất được việc đấy. Chỉ cần giấu mặt, thêm mắm dặm muối một chút, nói quá lên một chút, để xem cô ta còn có khả năng xử lý việc này không.

Âu Thiên Kì như trẻ con được cho kẹo, chỉ thiếu không có vẩy đuôi mà nhảy bổ vài ôm lấy Hạ Vũ.

- Vũ Vũ, tớ biết là tớ hữu dụng mà. Hi hi.

Âu Dương Nam kéo Thiên Kì ra khỏi Hạ Vũ, không quên gõ cho cô nàng mấy cái.

Thiên Kì ầm ức nhìn Dương Nam, khóc lóc ỉ ôi:

- Anh họ à, sao anh có thể ác độc như vậy chứ. Dù ít dù nhiều chúng ta vẫn có chút huyết thống đấy.

Doãn Hạo trầm ngâm ngồi một bên không lên tiếng. Ánh sáng nhẹ từ đèn điện phả lên khuôn mặt tinh xảo, bao lấy từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt anh. Ngón tay không tự chủ gõ nhịp trên mặt bàn bằng gỗ.

Hạ Vũ quay mặt qua, nhìn thấy khung cảnh này, con người có hơi co rút nhưng rất nhanh lại trở lại bình thường, hoàn toàn không nhận ra dấu vết của sự kinh diễm. Khẽ mỉm cười, Hạ Vũ hướng Doãn Hạo nói:

- Doãn Hạo, chuyện lần này phần sau anh cứ theo kế hoạch mà làm. Trước phải cảm ơn anh rồi.

- Không cần khách sáo thế. Tôi cũng đang không có việc. - Mỗ nam cười cười hiền lành.

Nếu Hoàng Thiên nghe được lời này của anh chắc chắn sẽ tức đến học máu. Không có việc sao? Chắc chắn rồi. Tại vì tên phúc hắc đó quẳng hết việc cho hần mà. Còn gọi cái gì mà "trùng phạt thích đáng" chứ! Hần phi, phi, phi!!! Doãn Hạo nói:

- Kế tiếp em muốn như thế nào?

- Thì đã nói qua rồi. Cứ theo kế hoạch mà làm. Clip quan hệ bắt chính? Hừ. Riêng cái đấy tôi không thiếu!

Âu Dương Nam ôn nhu xoa đầu cô, tán đồng:

- Ủ. Cậu là giỏi nhất. Nhưng lần này bọn tôi làm diễn viên, cũng chịu không ít tiếng xấu đâu đấy!

Hạ Vũ lười nhác tựa vào ghế, cũng ậm ừ:

- Ủ, kệ cậu. - Bật cười khi thấy vẻ mặt cứng ngắc của Âu Dương Nam, cô thôi không trêu chọc anh nữa, gương mặt nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm túc. - Mọi người ngồi thông thả, hôm nay tôi phải về công ty một chút.

Nói rồi chẳng cần bọn họ trả lời, liền ngay lập tức đứng dậy ra về.

Hạ Vũ vẫn vậy, chỉ quan trọng hiệu suất làm việc, những thứ còn lại cơ bản cô không để vào mắt.

~~~~~

Đường phố hôm nay thật có chút kì lạ. Các sạp báo thường ngày vốn vắng khách nhưng nay lại đông nghịt. Trong các quán xá ven đường, người ta tụ lại với nhau, rỉ tai nhau những điều gì đó.

Hạ Vũ nhíu mày nghi hoặc. Có chuyện gì đó đang xảy ra mà không nằm trong tầm kiểm soát của cô.

Tiếng điện thoại không ngừng vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

- Phong ca.

"Vũ nhi, lần này người thăm rồi. Sáng nay sau khi người đăng tải một loạt bài liên quan đến Tổng Như Hoa, hai tiếng sau lập tức xuất hiện những hình ảnh... không tốt đẹp mấy của người!"

Hạ Vũ nhíu mày. Còn có chuyện đó sao? Tổng Như Hoa bị mắng còn có thể cắn lại sao? Cũng có năng lực đấy. Tiếc là lần này cô cũng không phải bao cát cho cô ta đâm đá vào!

- Phong ca, làm tốt việc của ca đi. Máy việc này, tự ta lo được.

Đáy mắt Hạ Vũ như có như không lóe lên một tia giao hoạt. Bước chân không tự chủ tăng tốc độ, hướng về ga tàu điện ngầm.

- Alo. Hoắc biến thái, anh bận gì thì bận, cho tôi mượn chìa khóa nhà chút đi. Vậy nha, bye bye.

"Bảo bối em..."

- Doãn Hạo, còn ở chỗ đó chứ? Tôi cần một liều Barbiturate*, mau chóng chuẩn bị một liều cao hộ nhé. Cảm ơn trước, bye.

"Ồ này..."

- Bác Vu, phiền bác rồi. Bác lên phòng tôi mở ngăn kéo lấy toàn bộ USB đem đến công ty cho tôi nhé. Tầm 30 phút nữa tôi sẽ đánh xe qua. Bye.

"Tiểu thư, nhưng tôi..."

.....

«Còn N cuộc gọi bị đứt quãng như vậy nữa a, chỉ là ta lười... Hì hì.» = — ω — =

~~~~~

Hạ Vũ đem tách trà nhấp một ngụm nhỏ, hai mắt vẫn sáng lên nhìn vài màn hình máy tính.

- Hạ tiểu thư ăn chơi xa hoa, đến cả J Club cũng phải thừa nhận là đã chai mặt cô gái này? Còn cả hình ảnh đính kèm?

- Bất quả tang Hạ Vũ đi cùng những thành phần ở tầng đáy của xã hội?

- Ba lần bảy lượt hãm hại bạn thân Tống Như Hoa?

- Mặt dày trèo lên giường người yêu của bạn?

....

Hạ Vũ mấy lần nuốt sặc nước vì mấy cái tiêu đề của bài báo. Phóng viên dạo này cũng nhấn tâm thật đấy, có cần phải mạnh tay vùi dập nạn nhân như vậy không?

Ngón tay như lướt trên bàn phím, gõ một đoạn bình luận.

Chưa đầy hai giây sau, cư dân mạng lại dậy sóng. Cư nhiên lại có ảnh gốc của những bức ảnh chụp Hạ tiểu thư. Cũng không ai ngờ được, nhân vật chính hóa ra lại là Tống Như Hoa kia. Cuộc đời cũng không ít những điều bất ngờ đi?

Hạ Vũ cười thầm trong lòng. Photoshop với cô cũng chỉ như cúi xuống buộc dây giày. Muốn người khác nhìn vào không thể phát hiện được gì cũng không khó. Muốn cho đám chuyên gia nhìn vào cũng lắc đầu chào thua cùng lắm chỉ cần thêm vài bước fix ảnh nữa. Nhìn xem, mạng xã hội đang thay phiên nhau chia sẻ hình ảnh kia mà.

Hạ Vũ còn chưa đắc ý được bao lâu, phần comment bên dưới lại có thêm một dòng:

"Hạ Vũ có phải là chuyên viên máy tính đúng không? Mất chuyện cắt hay chỉnh sửa ảnh cũng không phải khó khăn gì. Có khi ID vừa đăng bức ảnh kia chính là ID ảo của cô ta đấy!"

Con người co rút lại, Hạ Vũ phẫn nộ nhìn màn hình. Cậu huyết! Chó má! Tên nào rảnh rỗi đi làm mấy cái việc bóc mẽ người khác như vậy chứ??

- Rất giỏi rồi. Muốn comment đúng không? Ta cho người nhấn phím đến nát tay. Hừ hừ.

*Barbiturate: dùng như thuốc chống co giật và thuốc an thần, nhưng tác dụng phụ cao, dùng quá liều có thể gây ức chế hệ thần kinh trung ương.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thi Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Một sách VS Bạch liên hoa (2) - Một con người bình

thường

Hạ Vũ tay trái nâng tách cà phê, tay phải lật trang sách, mắt thì thoảng đảo qua đảo lại giữa mặt giấy và màn hình vi tính.

Cô đang tạo một hồ sơ giả cho bản thân mình. Vì nhân đã nói: Thông minh quá cũng chuốc họa vào người. Thấm nhuần tư tưởng đó, cho nên cô đã quyết định hạ thấp IQ của mình xuống đến mức mà bản thân cô cũng không thể chấp nhận được!

Cơ mà IQ 115, lại học MIT? Sau đó lại có bằng Tiến sĩ, đã thực tập 3 tháng ở NASA???

Hình như cô chính hơi quá tay thì phải...

Không được, không được. Hơi quá lỗ rồi.

- Thế này thì sao? Học sinh ưu tú tại Đại học A? Chưa thi bằng Tiến sĩ? Kinh nghiệm thực tập là 1 năm? Khá ổn nhì?

- Ổn. Nếu em là một người bình thường.

Tiếng nói đột ngột cất lên phía đằng sau khiến Hạ Vũ dù có can đảm đến đâu cũng không tự chủ rùng mình.

Hạ Vũ quay phắt lại, bắt gặp bộ mặt đáng đánh đòn của Hoắc Thiên Kinh.

- Con hồ li biến thái, anh đi chết đi!

Hoắc Thiên Kinh cười híp mắt, khoanh tay đứng dựa cửa, hướng Hạ Vũ mà đáp:

- Bảo bối, em mong tôi chết để được hưởng cái nhà này sao? Thực ra không cần thiết, về làm vợ tôi thì ngay cả tôi cũng thuộc về em. Không cần thiết phải hao tổn tâm cơ như vậy.

- Không cần phải rắc rối như vậy. Kết hôn rất rắc rối. Anh biết tôi không thích mang rắc rối vào người mà.

Hạ Vũ khinh thường liếc mắt nhìn người đang nhàn hạ đứng kia. Muốn lừa cô bằng trò trẻ con đó? Không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có!

Hoắc Thiên Kinh nhìn vẻ mặt không thèm chấp của cô mà muốn bật cười. Đã có ai nói với cô rằng, lúc mà cô tỏ ra khinh thường người khác lại đáng yêu đến không ngờ chưa?

- Bảo bối, em đang làm gì? - Hắn thôi không trêu chọc cô nữa, tiến lại gần vòng tay qua ôm eo cô.

Hạ Vũ nhìn cánh tay tự tung tự tác trên eo mình mà cảm thấy thật bất lực, đành trực tiếp ngó lơ nó.

- Đang lướt web. Anh nhìn mà không thấy sao?

- Không. Ý tôi hỏi, em đang tốn thời gian vào cái việc vô ích này làm gì? Em là hacker, trình độ IQ cũng không phải thấp đến độ chỉ biết nói qua nói lại trên mạng xã hội.

Hạ Vũ nghiêng đầu híp mắt nhìn hắn, một chốc lại nhìn màn hình đang sáng.

- Cũng không hẳn là không nghĩ tới. Thế nhưng để đối phó với dư luận, tốt nhất là nên dùng cách này, với tư cách là một người bình thường.

Hạ Vũ ngưng lại một chút rồi lại tiếp tục:

- Ân. Còn đối với công ty của cô ta... Tôi đang trực tiếp thu mua lại cổ phần rồi. Hi hi.

- ...

Hoắc Thiên Kinh thật không biết nói gì. Vốn tưởng cô đang gặp khó khăn, còn đang định làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng mà trông thực tế hình như không như anh nghĩ thì phải... - Bảo bối, em thật là giỏi.

- Thế anh nghĩ tôi là ai chứ. Xi.

- Ân. Được rồi. Vũ Vũ bảo bối thật là giỏi. Là tiểu thiên tài xinh đẹp.

~~~~~

- Lãnh Hàn? Cậu sao vậy? - Âu Dương Nam nghiêng đầu nhìn người đang thờ dài thườn thượt kia.

Lãnh Hàn day day hai thái dương, một tay lại ôm ngực, cảm thán:

- Nam... Tôi có cảm giác chẳng lành. Cái cảm giác như... Sắp có người chết vậy.

Âu Dương Nam nhìn chằm chằm anh ta, mắt đẹp chợt lóe lên một tia sáng rồi vụt tắt.

- Cậu đừng có nói đùa. Người chết cậu nhìn không dưới con số 100 rồi. Còn lo sợ gì?

Lãnh Hàn trầm mặc. Anh biết, cái cảm giác này không đơn giản. Anh không phải kẻ tin vào những thứ may mắn hay số phận... Nhưng những cảm giác liên tục đến gần đây lại như có như không gọi cho anh những suy nghĩ mơ hồ về cái chết.

Mà cái chết cũng không đơn giản. Của bản thân? Hay của người thân? Của người mình yêu thương?... Nếu vậy, không phải là Hạ Vũ cũng có thể gặp chuyện gì sao? Không. Không được. Nhất định anh sẽ không để cô gặp chuyện gì.

~~~~~  
Doãn Hạo bước vội tiến vài tầng thang máy tòa nhà. Trong đầu không ngừng chửi rửa tên hồ ly nào đó bỏ công việc cho anh.

Hừ, nếu không phải anh chấp nhận cùng chia sẻ tình yêu của Hạ Vũ với hắn thì chắc giờ này hắn đã phải nhập viện để rửa ruột rồi. Cứ coi như hiếm khi anh động lòng thương người đi!

Cúi xuống xem lại tập tài liệu trên tay, anh lại chợt nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn yên tĩnh của Hạ Vũ cô. Khóe môi anh không tự chủ nâng lên một nụ cười, khiến cho trợ lý đứng bên cạnh phải rùng mình:

- Nhất định không phải. Nhất định không phải. Nhất định là nhìn nhầm rồi a... Thật đáng sợ...

Doãn Hạo cấp cho hắn một ánh mắt sắc lạnh, khiến hắn ngay lập tức đứng thẳng lại. Tốt nhất là chỉ nên đứng im như vậy!

Anh chợt nhớ đến bài báo sáng nay. Có vẻ như Tống Như Hoa đang ngày càng tự tung tự tác, ngay cả chuyện bị mật của cô gái nhỏ cũng dám đem phanh phui? Anh bắt giác thờ dài. Tin Tống thị bị mua lại cổ phần cũng vừa đến tay anh nửa tiếng trước. Có vẻ như cô gái nhỏ không biết nhờ vậy mà anh lại thêm việc. Anh cũng có nhiều hợp đồng có giá trị với Tống thị chứ bộ!!!

Trợ lý nhỏ bé đứng bên cạnh nhìn khuôn mặt đầy màu sắc của Doãn Hạo anh mà khiếp sợ, muốn thốt lên cũng không dám. Hắn tự nhủ trong đầu cả ngàn lần: "Ai cũng có thể bị tráo a..."

"Bừ..."

- Alo? Thiên? Có, tôi đã biết việc đấy rồi, vừa mới đây. Cậu đang ở đâu? Nhà cô ấy? Được. Đợi chút nữa xử lý xong chuyện tôi sẽ qua. Có thể lát nữa cô ấy sẽ quay trở lại. Đừng lo lắng.

Đáy mắt như có như không chợt lóe lên một tia sáng lạnh thấu xương. Anh chắc lại phải đẩy nhanh giờ cuộc họp khẩn thôi.

- Tốt nhất em đừng có chuyện gì, cô gái...

~~~~~  
- Hồ ly biến thái, tôi phải ra ngoài mua sắm với Âu Thiên Kì. Anh ở nhà trông coi tài liệu cẩn thận đấy. Rồi tôi sẽ quay lại.

Hoắc Thiên Kinh nghe cô nhắc đến "nhà", trong lòng không tự chủ dâng lên một cổ ngọt ngào, vui vẻ vâng lời.

Hạ Vũ vừa rời bước khỏi cửa, tiếng báo video call liên vang lên trong phòng làm việc của hắn. Đây đã là lần thứ tư rồi!

- Ôn Nhã, nhất định phải là truyện quan trọng, bằng không nhất định tôi sẽ xử cậu vì liên tục làm phiền tôi trong lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nam Thì Sao Chứ? Nữ Phụ Ta Xin Kiếu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.